

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

imdiye kadar okuduğum en güzel ve en cesur agorafobi hikâyesi!"
—Holly Bourne

PARÇALI BULUTLU

Louise Gornall

PARÇALI BULUTLU

Parçalı Bulutlu
Özgün Adı | *Under Rose-Tainted Skies*
Louise Gornall

Yabancı Yayınları | 466

Yayın Yönetmeni | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Karaağaç, Ece Çavuşlu
Düzeltili | Elif Nihan Akbaş
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-79-7

© Louise Gornall, 2016
© Yabancı Yayınları, 2023
Türkçe Çeviri © Günseli Bayır, 2023

Sertifika No: 63989

Bu eserin yayın hakları ONK Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla
satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 - Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com - info@yabanci yayinlari.com - www.ithakiyayin grubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - denizmatbaamucellit@gmail.com

Sertifika No: 48625

Louise Gornall

PARÇALI BULUTLU

Çeviren
Günseli Bayır

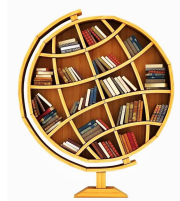

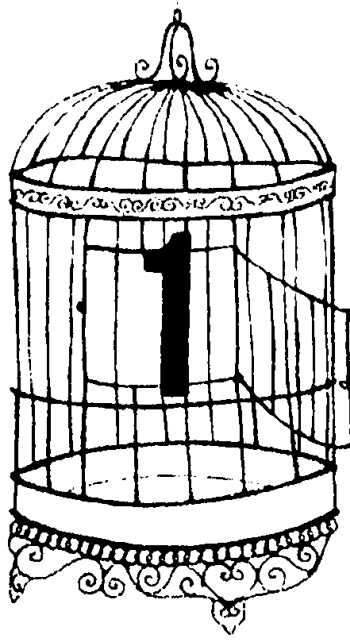
Profesör,

Bu kitabı sizin için yazdım. Bana cesaretimi toplamamda yardım ettiğiniz, zorluklar bunaltıcı olduğunda güçlü olmayı gösterdiğiniz ve her zaman nefes almamı hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Ve Rach,

Birinin seni hayal kırıklığına uğratmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bütün desteğin ve cesaretin, tüm o kucaklaşmalar ve geç saatte içilen kahveler için teşekkür ederim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın.

Penceremin pervazında oturan, durmadan kanat çırpıp ciğerleri patlayana kadar öten karatavuğu öldürecektim. Bir ileri bir geri zıplıyor, kanatlarını tamamen açıp sallıyordu ama uçup gitmek gibi bir niyeti yoktu.

Mesele şu ki istediği zaman uçup gidebilirdi. Ve bunu gayet iyi biliyordu. Kanatlarını çırpmayı bıraktı ve minik kafasını çevirip bana bakmaya başladı. Tabii ki gülümsüyordu.

Kendini beğenmiş pislik.

Yastığımı alıp cama doğru fırlattım. Cama vurdu, sonra penceremin kenarına şöyle bir çarpıp sönerek yatak odamın zeminine düşerken birkaç kitabı da devirdi.

Karatavuk hiç istifini bozmadı ama gözlerim *Dorian Gray*'in *Portresi* kitabıma odaklanınca önemini kaybetti. Kitabın köşesi, hemen altındaki rafta dizili beş diğer kitaptan birazcık daha öndeydi.

Kitap *Reader's Choice* baskısıydı. Tam tamına 228 sayfa. Hemen altındaki diğer beş kitap gibi. Solda altı kitaplık bir yığın daha vardı. Hepsi 272 sayfaydı. O yığının üstünde *Gurur ve Önyargı* duruyordu: Dover Thrift baskısı.

"Norah." Annem alt kattan kükredi. "On saniye içerisinde o poponu buraya getirmezsensin interneti keseceğim." Son yirmi dakikadır onun sabrını zorluyordum.

“Hâlâ karnım ağrıyor,” diye cevap verdim. Bir duraksama oldu, sanırım beni dışarı çıkmaya zorlama fikrinden vazgeçiyordu.

“Hıyarcıklı veba bile olsan umurumda değil.” Bekle. Nefes alırken cesaretini topla. Nefes verirken suçluluk duygusunu bırak. “Eğer sekiz saniye içerisinde bu merdivenlerden inmezsen internet bağlantınla vedalaşabilirsin.” Sesi çatlıyordu ama vay canına, tüm bu “bağrına taş basma” olayını gerçekten ciddiye alıyordu. Annemin durumu kolaylaştırdığını düşünmüyordum ama Motivasyon Doktoru’nu ve onun akıl sağlığı ile ilgili var olmayan uzmanlığını izlediği günden beri annem vicdanıyla boğuşup duruyordu.

Teslim oldum.

En azından anneme. Kitaplara dönüp baktım, yıkılmakta olan bir kule görüyordum, kırık bir duvar. Kafamın içinde Doktor Reeves, bana kendimi sınamamı söylüyor, bu rahatı bozulmuş, yerini şaşırmış kitabı olduğu gibi bırakmamı ve o bu hâldeyken etrafımdaki dünyanın nasıl da yıkılmadığını gözlemlememi söylüyordu.

Burnumdan bir nefes verdim, yataktan indim, yastığı yerden alıp ait olduğu yere geri koydum. Yatağımın üstündeki dört yastıktan biri idi. Yastıklarımın hepsi açılı bir hâlde, elmas şeklinde, askerde yapılan yataklar gibi gergin çarşafımın üstünde duruyordu.

Ensem alev alev, parmaklarımı endişeyle şıklatarak odadan çıktım.

Ama daha merdivenlere varamadan o beş diğer kitapla artık aynı hizada olmayan ufak köşe beni tüketmeye başlamıştı. Hani dinlediğin ama bir türlü adını hatırlayamadığın şarkı gibi. Ya da başka bir filmde izlediğin aktörün daha önce hangi filme oynadığını bir türlü hatırlayamadığın zaman gibi. Kitabın köşesi beynimi çürüten bir mantar, siyah bir küf gibiydi. Başım ağrıyor, dişlerim kaşınıyordu.

Merdivenlerin başında durdum, gözlerimi kapadım ve kafamı boşaltmaya çalıştım.

Geri dönme, geri dönme. Geri dönmek gerekmiyor. Kafanı boşalt.

Durum şuydu: Kafamın içindeki boşluk beyaz, temiz bir sayfaya dönüşüyordu. Beyaz kâğıt da bana kitapları hatırlatıyor, sonra da kendimi tekrar *Dorian Gray'in Portresi* kitabını düşünürken buluyordum. *Lanet olsun.*

Hızlı adımlarla odama geri döndüm, kitabı ait olduğu yere geri ittim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ettim.

Karatavukla göz göze geldik. Yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Geri döneceğimi bildiğine iddiaya girebilirdim. Yumruğumu cama yapıştırdım ve "Böö!" diye bağırdım. Ürktü ve göklere doğru uçmaya başladı. Gülümsedim. Arkasından alay edercesine el salladım. Küçük ama tatmin edici bir zaferdi.

Sonra camdan bakınca dışarıda genç bir çocuk gördüm. Bahçesinde yürürken yarı yolda durmuştu ve sanki aklımı yitirmişim gibi bana bakıyordu. Kucağında *Yatak Odası* yazan bir kutu taşıyordu. Tişörtünün kol kısmı yeterince dayanıklı mı diye test eden şişmiş kaslarını fark ettim.

Yeni komşular.

Niye durdu? Ona gülümsemem mi gerekiyordu? El sallamam? Başparmaklarımı kaldırmam? Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Çok tuhaf bir durumdu. Evin içinden yazlık, tiril tiril elbiseli bir kadın çıkana kadar birbirimize baktık. Çocuğun dikkati dağılınca hızla ortadan kayboldum.

Dökme demirden ayakkabılar giymiş bir dev gibi merdivenden indim. Merdiven on bir basamaktan oluşuyordu, bu nedenle son basamağı iki kez inmeme gerekiyordu. Çift sayılarla ilgili bir sorunum vardı.

Doktor Reeves olsa şöyle derdi: "Son merdiveni iki kez inmen gerekmiyor."

Ben de, "Ama öyle yapmam gerekiyor," derdim. Sonra bana, "Neden?" diye sorardı ben de her zamanki gibi, "Çünkü benim aklım böyle çalışıyor," derdim.

Annem montunu giymiş, anahtarlar elinde, yüzünde bir sırı-tışla bana bakıyordu. Böylece internet bağlantımın bir başka kavga ânına kadar kurtulduğunu anladım. İnternet bağlantısını kaybetmek, benim için yoğun bakım fişinin çekilmesi ya da bir sandığın içine tıklıp okyanusa atılmak gibi bir şeydi. Ama beni güvenli alanımdan çıkmaya zorlamak konusunda ne kadar ciddi olursa olsun, annemin tehdidini gerçekleştirecek kadar cesur olmadığına emindim. Bunu, internetimi kesecek olursa hayatı ona zindan edecek şımarık bir çocuk olduğum için söylemiyordum. Demek istediğim, benim için üzülüyordu. İnternetim olmazsa hayattan tamamen kopacağımı biliyordu. İçinden mavi ışıklar saçan o kullanışsız, plastik kutu benim arkadaşımdı. Acı ama gerçek. Gerçek hayatla bağ kurmama yardımcı oluyordu.

Yine de, aptal beynim ve onun hiç bitmeyen paranoya nöbet-leri annemle daha fazla empati kurmama izin vermiyordu. Bu nedenle işte buradaydım.

Ve birlikte dışarı çıkıyorduk.

Öldürün beni.

“Her şeyini aldın mı?” diye sordu annem monoton bir sesle. Normal davranıyorduk. Kısa süren bir aldatmacadan sonra çan-tamı açtım ve İçindekileri Kontrol Et Operasyonu başladı:

1. *Kaza yaparsak/soyulursak/fırtınaya yakalanırsak yardım çağırmak için cep telefonu*
2. *Kalabalığın içinde kalırsak insanların sesini bastırmak için kulaklıklar*
3. *Arabamız bozulursa ve dağ başında mahsur kalırsak diye bir şişe su*
4. *Diğer şişe su akıtır veya içindeki su buharlaşıp yok olursa diye yedek bir şişe su*
5. *Burun kanamaları, hapşırıklar, ağlamalar ve/veya salya akıtmalara karşı mendiller*
6. *Bir yere dokununca kapabileceğin mikroplara karşı el temizleme jeli*
7. *Nefes alıp vermek veya içine kusabilmek için kesekâğıdı*
8. *Bir şekilde açık yara oluşursa diye yara bantları ve alkolü mendiller*
9. *Astım spreyi (Astımım 12 yaşındayken geçmişti ama konu nefes almak olunca işi şansa bırakmamak gerekirdi.)*
10. *Uzun zamandır çantamda olan ve çıkarırsam dünyanın sonun geleceğine inandığım, kesinlikle hiçbir amacı olmayan bir ip parçası*
11. *Çoğu kaçırılmamı içeren trilyon sebepten dolayı bir tırnak makası*
12. *Ve son olarak, panik atak yaşadığım zamanlarda ağzımda oluşan ekşi tadı gidermek için sakız*

Normallik çantamın içine balıklama daldı, bol miktarda karışıklığın dibine battı ve yavaş, acı verici bir şekilde öldü.

Başımı yukarı aşağı salladım, ağzım hareket etmiyordu. Dudaklarım uyuşmuştu. Annem daha sokak kapısını bile açmamıştı ama panik çoktan başlamıştı.

“Hazır mısın?” diye sordu annem. Sesi yumuşamıştı. *Hazır olmak*, sadece dört hecesi olması gereken ama bir anda elli hecesi olan bir fiildi. Başımla onayladım. Çok sert değil çünkü kafamın her an kopup düşeceğine emindim.

Annemin alnında uzay kadar derin bir çizgi oluşmaya başladı. Bu benim için olduğu kadar annem için de acı vericiydi ve dışarı çıkmam için uğraşmasaydık hayatın ikimiz için de çok daha kolay olacağını düşünmeden edemiyordum. Ama bunu düşünmeye iznim yoktu. Bunun yerine kendime uğraşmamız etmemiz gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu çünkü eğer korkularımı kontrol etmeyi öğrenmezsem yalnız başıma ölecektim. Tanımadığım insanlar sosyal medya hesabıma başsağlığı mesajları yazarken ve kuduz kediler çürümekte olan cesedimi yerken odamda gizlenmiş olacaktım.

Annemin zümrüt yeşili gözlerinde yeniden güven verici bakışlar oluştu ve başını hafifçe sallayarak onayladı. Ellerini benimkilerle birleştirdi ve asla yardımı dokunmayan kelimeleri söylemeye başladı.

“Sadece nefes al, burnundan al ve ağzından ver. Nefes almaya devam et.”

Panik vücudumu ele geçirmeye başladığında, zemin ıslak çimentoya dönüşüyordu. Sanki ayaklarım arabaya giden yolda ıslak çimentonun içine gömülüyormuş gibi geliyordu.

Gözlerimi botlarıma diktim çünkü dışarıdaki geniş alanı görmek sonum olurdu.

Boğuluyordum.

“Anne.” Annemin kolunu yakaladım ve sanki bir can yeleğiymiş gibi göğsümün üstünde sıkıca tuttum.

“İyisin, tatlım. Neredeyse geldik.”

Derimin altında böcekler yürüyordu. Altdudağım sarktı. Bir golf topu yuttuğumu hatırlamıyorum ama orada, boğazıma takılmış durumdaydı ve beni boğmaya çalışıyordu. Eylül güneşi başımdan aşağı sıcak kızıl ışınlarını püskürtürken bir ayağımı öbürünün önüne atmaya konsantre olmaya çalışıyordum. Adımlarım yavaşlıyor, dizlerim bükülüyordu.

Sıçmıştım. Bu hâlde arabaya kadar ulaşamazdım.

“Nefes almaya devam et. Sadece nefes almaya devam et.” An-

nem diğerkolunu omzuma doladı ve sıktı. Beni neredeyse taşıyordu ki bu iyi bir şeydi çünkü kaslarım sıvılaşmış ve akıp gitmişti.

Neredeyse bir ömür gibi gelen sürenin ardından annem arabanın kapısını açtı ve beni ön koltuğa oturttu.

Nefesimi koyuverdim. Bütün suyu çekilmiş bir meyve gibi pörsüdüm. Bitkinlik koca bir tır gibi çarptı bana. Sonra, panik atak henüz beni mümkün olan her şekilde yiyip bitirmemiş gibi spazmlar başladı.

Doktor Reeves bunlara tik diyor. Kollarım zıplıyor, bacaklarım seğiriyordu. Boğuk bir ses dudaklarımın arasından kaçıp gidiyor ve tüm kemiklerimin sarsılmasına sebep oluyordu. Durduramıyordum. Kontrol bende değildi. Panik ataklar sırasında, vücudum ne isterse onu yapıyordu.

En azından bu sefer bayılmamıştım. Bayılmak en kötüsüydü, özellikle de düşerken seni tutacak kimse yoksa.

Şansıma, beni tutacak kimsenin olmaması başıma sadece bir kez geldi. Geçirdiğim ilk panik ataktı ve okuldaydım. Tabii ki o zamanlar panik atağın ne olduğunu bilmiyordum ve ölmek üzere olduğumu sanmıştım.

Hayatımda yaşadığım en garip şeydi. Bayan Dawson kimya dersinde bana bir soru sormuştu, periyodik tabloyla ilgili bir şeydi ve aklım bir anda durmuştu. Herkesin gözleri üzerimdeydi, ensem etrafında ateşi hissedebiliyordum ve görüşüm bulanıklaşmıştı. Hani çölün üstünden sıcaklık yükselir ve tüm manzarayı bulanıklaştırır ya, her şey öyle fluydu.

Sonra tek hatırladığım, Acil'de uyandığım ve alnımın üzerinde tren rayı gibi dizilmiş dikişlerdi. Altı dikiş. Ondan sonra da her şey kötüye gitti.

Yolculuğun sonraki yirmi beş dakikasını koltuğumda büzülmüş bir şekilde geçirdim, camdan dışarı bakmaya çok korkuyordum. Kulaklıklarımda yüksek sesle bir öfkeli kız müziği çalıyordu ama kafamın içinde olası felaketleri listelemekte olan sesi susturmaya yetmiyordu.

Annem Bridge Lea Tıp Merkezi'nin önündeki alana arabayı çekti, motoru durdurdu ve dönüp bana baktı.

"İçeri gelecek misin?"

"Bunu yapamam," dedim, sesim bir fare gibi zayıf ve tizdi. Tuhaf davranmıyordum. Buraya kadardı. Ciddiydim. Tükenmiştim ve boynumdan aşağısı uyuşmuştu. Kaslarımın ağırlığını taşıyabileceğini sanmıyordum.

Annem rekor sürede durumu kabullendi. Motivasyon Doktoru ve onun akıl sağlığıyla ilgili var olmayan uzmanlığı defolup gidebilirdi. Paramparça çocuğunu hareket etmeye zorlamak, ruhu olan herhangi bir ebeveyn için neredeyse imkânsızdı.

Annem otopark alanında on tur attıktan sonra Doktor Reeves'i ofisinden almak için gitti.

Bugünün terapi seansı arabada gerçekleşecekti.

Annem kapıdan yanında bizim doktorla beraber çıktı. Annemin elleri kıpır kıpırdı; önünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, duyamadığım ama dilediğini bildiğim özürleri pekiştiriyordu. Her zaman olduğu gibi, Doktor Reeves elini annemin omzuna koydu ve onu özür dilenecek bir şey olmadığı konusunda temin etti.

Doktor Reeves annemden daha kısaydı. 1.52 boyunda ve dal gibi incecik bir kadındı. Güçlü bir rüzgâr esse uçup gidecekmiş gibiydi. Gülümsüyor, hayattan zevk alıyordu. Çok fazla gülümsüyordu. Alaycı bir sızıntı derimin altında yayılmaya başladı. Hiç kimse bir pazartesi sabahının dokuzunda bu kadar mutlu olmamalıydı. Hiç kimse.

Annem sağına döndü ve yolun karşısındaki restorana doğru ilerlemeye başladı. Doktor Reeves gözlerini kısıp bana dikti ve sürücü koltuğuna oturdu. Pantolonunu düzeltti ve ellerini birleştirip kucağına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi sakin ve rahatlatıcıydı, rahatlama kasetlerindeki okyanus dalgaları sesi gibi.

"Yapamadım." Gözlerinin içine bakamıyordum. "Üzgünüm, sadece yapamadım." İç çekti. Özür dilemem hoşuna gitmiyordu.

“Neden böyle olduğunu konuşalım.” Gözlüğünü kaldırıp kafasına taktı.

“Aptalca bir şey.”

“Seni korkutuyorsa aptalca değildir. Bana arabadan inme zamanı geldiğinde ne düşündüğünü söyle.”

Derin bir nefes.

“Merdiveninizi düşünmeye başladım.” Doktor Reeves’in ofisine çıkan yirmi sekiz basamak vardı. Soluk kesiyorlardı, masalardaki merdivenler gibi. Yukarı ve yukarı ve yukarı, cennetin ulvi yüksekliklerine çıkarmış gibi. Merdivenin etrafı iki sağlam beyaz duvarla çevriliydi. Duvarların üzerinde dökme demirden siyah tırabzanlar vardı.

Başıyla onayladı. Konunun nereye gittiğini biliyordu. Yukarı çıkmakla ilgili çok konuşuyorduk. Merdivenlerle ilgili bir soru-num vardı.

“Merdivene ne olmuş?”

“Söylemek istemiyorum.”

“Norah, burada sadece ikimiz varız.” Duruşunu rahatlattı ve okul kafeteryasındaymışız, birazdan oyun kurucunun baklavalarından bahsedecektik gibi arkasına yaslandı. “Bana anlatabilirsin.”

Sesi alçaktı, biraz hipnoz edici gibi, boğazımın içinden cevabı çekip çıkarıyordu.

“Hub’da takılıyordum, hani size bahsettiğim şu sosyal medya sitesi...” Başıyla onayladı. Altdudağımı sertçe ısırdım. “Ve herkes Seto’da yaşanan trajediyle ilgili notlar paylaşmaya başladı.” Japonya’da yaşanan depremden bahsettiğimi biliyordu. Bunu anladım çünkü kısa bir anlığına gözlerinde bir acı oluştu. Haberleri görmüştü, ilk rakamları okumuştü, paylaşılan binlerce fotoğrafa üzülmüştü.

“Sonra okumaya başladım.”

Dudakları üzüntüyle büzüldü. “Bunu yapmaman konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

“Anlaşmıştık. Ben de bunun için uğraşıyordum.”

Uğraşıyordum. Gerçekten. Haftalar önce duygularımı daha iyi işleyebilecek duruma gelene kadar kaldıramayacağım şeylerden uzak durmam konusunda konuşmuştuk. Haberlerden kaçmak kolaydı, tek yapman gereken televizyondan uzak durmak ve herhangi bir gazeteyi elime almamaktı. Ama sonra sosyal medya hesabımda *ölüm* ve *yıkım* gibi kelimeler görüyordum ve ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bakmadan edemiyordum. Canını yakacağını bile bile ışığa gitmekten kendini alıkoyamayan bir kelebek gibi. Bu bir dürtüydü.

“Yui isimli bir kadınla ilgili bir hikâye vardı. Bir ofisin birinci katında çalışıyormuş. Yui, birinci ve ikinci katta çalışan herkesin çıkmayı başardığını ama üçüncü, dördüncü ve beşinci katta çalışanların asansörler durduğu ve merdivenler çöktüğü için kapana kısıldıklarından bahsetmiş.” Parmaklarımla hayali düğümler yapıyor, o zavallı insanların akıllarından geçenleri hayal etmeye çalışırken terliyordum.

“Tamam.” Doktor Reeves elini benimkinin üstüne koydu. “Sadece rahatla. Şu anda herhangi bir merdivende değiliz.”

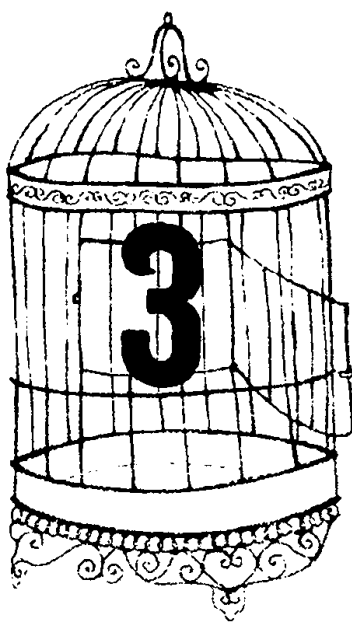
“Mantıksız olduğunu biliyorum,” dedim çünkü bunun farkındaydım. Hayatımı bir felaketin gerçekleşmesini bekleyerek geçiremeyeceğimi biliyordum. Bunu biliyordum. Lanet olsun, öyle yaşıyor olsaydık tüm hayatımız boyunca hareketsiz dururduk ya da sokaklarda şu yuvarlak, devasa, plastik balonlar içinde dolanmak zorunda kalırdık. Ama sanki aklım ve beynim iki farklı şey gibilerdi, birbirlerinin tersine çalışıyorlardı. İşbirliği yapmalarını sağlayamıyordum.

Doktor bana korkunun ve mantıklı düşüncelerin birbirlerine düşman olduklarını hatırlattı. Sonra nöral bağlardan ve düşünme döngülerini kırmaktan konuştuk. Tıp dilinde bu, *Bir sonraki buluşmamızda, bir kat merdiven çıkacağız*, demek oluyordu. Eğlenceli zamanlar.

Bu konuşmadan sonra doktor bana bir randevu ayarladı. Ben pazartesi gününü önerdim, haftaya aynı gün aynı saat. Salı günü öğleden sonra olması konusunda ısrar etti.

Doktor terapi tarihlerini değiştirmeyi seviyordu; buluşmalarımıza az da olsa spontanlık hissi katmayı sevdiğini söylemişti. Böylelikle beynim bir rutine bağlanmaya başlamıyordu. Doktor arabadan indi.

Daha şimdiden haftaya evden çıkmamı engelleyecek bir hastalık üretmek için çabalamaya başlamıştım.

Nihayet eve sağ salım gelebildim. Evimin önündeki kısa yolu yürümek daha kolay geliyordu. Dünyamı sarsan şey dışarı çıkma kısmıydı, eve dönüş değil.

Annem mutfığa gitti. Bense odama gidip kaybolmayı ve bitkisel hayata girmeyi planlıyordum ama ay sonuna kadar bitirmem gereken bir fen ödevim vardı ve işleri son saniyeye/dakika-ya/haftaya bırakan biri değildim. Yani, şimdi ile sonra arasında her şey olabilirdi. Ya bilgisayar ve laptop aynı anda bozulur ve onları tamir ettirmek çok uzun zaman alırsa? Ya parmaklarımı korkunç bir sandviç kesme kazasında kaybedersem? Ya da bir kasırga evimizi yıkıp her şeyi beraberinde götürürse? Bilemez-
diniz.

Ders çalışmaya kaçtım, bilgisayarın açma-kapama düğmesine bastım ve eski dostum cızırdaya cızırdaya açılmaya başladı. Ne yazık ki uzun vadeli bir hastalığının olması eğitimden kaçabileceğin anlamına gelmiyordu. En azından dört senedir bu böyleydi. Annem ve Uzaktan Eğitim Merkezi web sitesi bana evde eğitim veriyordu.

Öğrenmeyi sevmiyor değildim. Seviyordum. Kesinlikle bayılıyordum. Bu kadar sevmiyor olmayı dilerdim. Önceden hiç sevmezdim. Bunların hepsi agorafobinin beni dünya üzerindeki en anormal ergen gibi gösterme planlarının haince bir parçasıydı.

Ödevimi elimden geldiğince hızlı yapıyordum, çoğunlukla bu bilgisayar neredeyse buharla çalıştığı ve kullanışsız tuşlar onlara her basışımda tıkırdadığı ettiği için. Bu şablonlara ve sayılara takıntılı bir beyin için çok da iyiye işaret değildi. Her bir tuş sesiyle birlikte insanüstü ses saptayıcılarım en ufak ses değişimini fark ediyor ve ben iki tuş sesinin birbirinden farklı oluşuna korkutucu derecede takılıp kalıyordum. Sonra bir anda ben Mozart oluyordum ve saatlerce bir Shakespeare sonesini bir melodiye oturtmaya çalışıyordum. Çok şükür bu her zaman ortaya çıkan tuhaflıklardan bir tanesi değildi. Çoğu kompulsif davranışım gibi, o gün ne kadar stresli/duygusal/uykulu/hormonal olduğuma bağlı olarak bir belirip bir kayboluyordu.

Yazıcı kâğıtlarımı tükürerek çıkardı. Onları elime aldım, bir deste hâline getirip hepsi güzel ve düzgün görünsün diye masanın üstüne vurarak düzelttim. Bu şekilde kalabilmeleri için onları ataşlamak istiyordum ama annemin genellikle her şeyin bulunduğu kırtasiye kutusunda ataş yoktu. Geçen hafta bir matematik testi çözerken bir anda hayal kurmaya başlamış ve farkında olmadan onlardan bir *Eyfel* Kulesi modeli yapmışım. Sanat zorunlu bir ders değildi ama annem bana yine de A vermişti.

Annemin bu hafta kırtasiye ürünlerini nereye stokladığından emin olamayarak çalışma odasında etrafıma bakındım. Burada olabilirdi, arabanın bagajında olabilirdi, sutyeninin içinde veya Louis Vuitton bavulunun dibinde olabilirdi. Masanın en üst çekmecesine uzandım. Tereddüt ettim.

Annem bir dağınıklık canavarıdır. Yatak odası bir fırtına ile ikinci el dükkânı arasında savaş çıkmış gibi görünür. O odanın içinde koca bir organizma ulusuna evsahipliği yapmaya yetecek kadar soğuk çay fincanı vardır. Örümcek-Adam fincanım tam olarak iki ay on gün önce o odaya girmişti ve onu o zamandan beri görmemiştim. Bir anda bir titreme geldi. En sonunda fincanım ortaya çıktığında Hüküm Dağı'nın ateşlerinde yok edilmesi gerekecekti.

Ama bu onun alanıydı.

Anlaşmamız böyleydi.

Evin geri kalanında bir şeyleri etrafta bırakma huyundan vazgeçmeye çalışıyordu ve yatak odasının kapısını hep kapalı tutuyorduk.

“Anne?” Bir saniye bekledim ama cevap vermeyince elimdeki kâğıtların beyazlığına ve mükemmel yazısına hayranlık duyarak mutfağa doğru yürüdüm. Mükemmeliyet bir histir; yeni aldığınız bir defterin ilk sayfasına yazmaya başlamadan önce yazı yeteneğinizi sorguladıysanız bunun ne demek olduğunu bilirsiniz.

Daha mutfağa girmeden annemin konuşmasını duyabiliyordum.

“Maggie’yi gönderemez misin ya da stajyeri, ismi neydi?” Telefonda, sırtı bana dönük bir şekilde mutfak masasında oturuyordu. Kelimeleri ağır ve endişe yüklüydü.

Hemen kaygılandım. O kadar kaygılandım ki annemin eve bir hırsız girmesi olasılığı karşısında ne kadar korunmasız olduğunu düşünmek yarım saniyemi bile almadı. Odanın neredeyse yarısına kadar girmiştım ama hâlâ beni fark etmemişti.

“Norah’yla durumlar bu aralar biraz karışık. Onu tekrar bırakabileceğimden emin değilim,” dedi annem. Omuzları düştü.

Bu yıl içerisinde girdiği üçüncü yeni işti bu. Geçen sene iki yeni işi vardı. Bizim durumumuza anlayış gösterebilecek bir patron bulmak biraz zordu. Ben ona bağımlıydım ve annemin işi seyahat etmesini gerektiriyordu. İşverenleri ona devamlı olarak seyahat etme mecburiyetini atlayabileceğine söz veriyorlardı ama annem inşaat ekipmanları satmakta o kadar başarılıydı ki sonunda fikirlerini değiştiriyorlardı.

“Bana bırak,” dedi. Yanına oturmak için bu ânı seçtim. İrkilmedi. Belki de tüm bu zaman zarfında orada olduğumu biliyordu. Telefonu kapadı ve bana göz kırptı.

“Gizlice beni mi dinliyorsun?” dedi gülümseyerek.

“Burada olduğumu nasıl anladın?”

“Sen benim çocuğumsun. Nerede olduğunu her zaman bilirim.”

Bu cümle beynimi olmayacak bir şekilde yakaladı ve ne derece olası bir teori olduğunu düşünmeye başladım. Sessizliğimi kaygıyla karıştırdı.

“Bowling salonundaki dokuz-beş mesaili işe girmeliydim.” İki eliyle yüzünü ovuşturdu, yanaklarını o kadar aşağıya çekti ki gözlerinin altındaki pembe, ıslak kısmı görebiliyordum.

“İşini seviyorsun.”

“Ama seni burada yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Bana bir şey olmaz,” dedim. Parmaklarım bacağımın yanında bir sivilce buldu. Canımı yakana kadar onu kurcaladım.

“Belki arayıp hasta olduğumu söyleyebilirim, böylelikle benim yerime gidecek birini bulmak zorunda kalırlar.” Beni dinlemiyordu. Böyle anlarda hiç dinlemezdi.

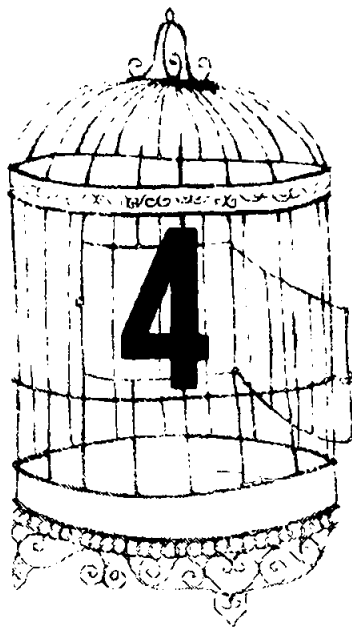
“Anne.”

“Efendim?”

“Bana bir şey olmaz.” Nadiren rollerimizi değiştirdik.

“Norah...”

“Anne. Sadece market alışverişine ihtiyacım var. Geri kalanını kendim halledebilirim. Bir şey olmaz. Söz veriyorum.” Gereğinden fazla basitleştiriyordum. Yalnız olmaktan hoşlanmıyordum elbette. Öncelikle çok bunaltıcıydı, elinde bir harita olmadan ormandan çıkış yolu aramak gibi. Sesleri açıklamak daha kolaydı ve koridorun sonundaki odada birinin uyuduğunu bildiğin zaman karanlıktan daha az korkuyordum. Bilmiyorum. Evin içindeyken her şey daha kolay idare edilebilirdi. Ayrıca bunu daha önce de yapmıştım ve kötü bir şey olmamıştı. Kafam buna fazlasıyla akıl yoruyor, takip ediyor ve bir sonraki sefer için kullanıyordu. Doktor Reeves bunu daha fazla bilim ve *bilinmezliğin korkusunu yok etme* gibi tabirler kullanarak daha iyi açıklıyordu ki bunun *Uzay Yolu* dizisinin başlıklarından biri olduğuna eminim.

Günlerden pazardı. Annem merdivenden aşağı arkasında bir bavul sürükleyerek indi. Bavul bir basamağa düştükten sonra annemin poposuna çarpıyordu. Annem bir basamağı indikten sonra duvara çarpıyordu. Merdivenden inişi bir filin zıplama sırtığı üzerinde *Kuşu Gölü* oynaması kadar zarifti.

Bilimkurgu âşığı biri olan annem neredeyse her zaman bir uzaylı ya da Kaptan Bi' Şey Bi' Şey baskılı tişörtler giyiyordu. Bugün de bir istisna değildi. Ürkütücü, yeşil, yıldızlararası bir tür yaratık bana barış işareti yapıyordu. Annemin kolunda bir elbise çantası asılıydı, içinde ise yarın konferansta giyeceği tasarım bir takım elbise vardı. Annem sadece konferanslarda kapalı giyinirdi. Normal hayatta, saç itfaiye arabası kırmızısıydı ve bileğinde ufak bir yelken çiçeği dövmesi vardı.

Pat. Küt. Yalpalaya yalpalaya merdivenden indi. "Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" dedim yaşananları parmaklarımın arasından korkuyla izlerken.

"Ben hallettim," dedi sağlam bir şekilde yere basarak. Dilimin yan tarafında dişimle delikler açmayı bırakarak nefes verdim. Kanın acı tadı boğazıma vurdu. Merdivenin başından sonuna inerken geçirdiği yirmi saniye içerisinde onun takılıp düşerek boynunu kırışını tam sekiz kez izlemiştim.

“Bavuluna neler koydun?” Bakışlarımı paramparça olmuş bavula çevirdim. “Tuğla mı?”

“Ha-ha-ha. Çok komik,” dedi burnundan bir ses çıkararak. Komikti çünkü bavulu gerçekten de tuğla örnekleri ve konferansta göstereceği diğer farklı inşaat malzemeleriyle doluydu. “Bunu sana yine yaptığıma inanamıyorum,” dedi, geçmişteki bir anıyı hatırlayarak.

“Ben iyiyim. Yemin ederim.” Etrafımda döndüm çünkü hiçbir şey doğaçlama yapılan bir balerin dönüşü kadar “Akıl sağlığım gayet yerinde,” diyemezdi. Kendini paralıyordu. Görebiliyordum. Bavuluyla olan mücadelesi bitmiş olabilirdi ama hâlâ yüzünü buruşturuyordu. “Anne, gerçekten, ben iyiyim. Sadece iki gün için gidiyorsun.”

“Erken kaçabilirsem daha da az,” diye araya girdi çantasını karıştırırken. Bir kutu çıkardı ve yanaklarına pembe allık sürdü. Kendi kendime gülümsedim, hâlâ okula gittiğim günleri hatırladım. Banyo aynasını paylaştık. O yüzünü parlak renklerle boyarken ben saçlarımı tarardım.

Makyaj yaptığı günler annem için neredeyse tamamen geride kalmıştı. Ben hastalanınca ve evden çıkması için pek bir sebep kalmayınca makyaj yapmayı bırakmıştı. Midem suçlulukla sıkıştı.

Bu seyahatlere, bu ufak uzaklaşma anlarına ihtiyacı vardı. Arada bir yetişkinlerle birlikte vakit geçirmesi gerekiyordu. Sosyal hissetmeliydi, inzivaya çekilmiş gibi değil. Gizliden gizliye dışarı çıkıp, sarhoş olup, utanmadan ve çekinmeden onu mutluluktan uçuracak koyu saçlı, koyu gözlü Latin bir adamla flört etmesini umuyordum. İşyerinin internet sitesinde çalışanların fotoğraflarını görmüştüm. Görünüşe bakılırsa, inşaat tüm yakışıklı adamların takıldıkları sektördü.

“Tamam.” Allığının kapağını kapadı. “Otel, konferans merkezi, cep telefonu, çağrı cihazı...”

“Numaraların hepsi buzdolabında asılı.”

Başıyla onayladı, neşeden yoksun bir gülümseme yüzüne yerleşti. “Yatmadan önce ve uyanır uyanmaz....”

“...beni arayacaksın. Konuya hâkimim, anne. Git de eğlen, en-dişelenmeyi bırak. Bu arada, ipekli mavi bluzunu yanına aldın mı? Boynunun etrafına dolanan?”

“O tür bir konferans değil.”

“Sadece güzel bluz diyordum.”

“Sus bakayım.” Alnımdan öptü ve kapıdan çıktı. “Ah...” Arkasını dönüp avucunun köşesini alına vurdu. “Neredeyse unu-tuyordum, Yardım Elleri bugün akşam altıda teslimat yapacak. Yarın için açık bir randevuları yoktu.”

“Bu akşam altıda. Tamamdır.” Parmağımla kafama dokun-dum.

“Buzdolabının üstüne yazmalı mıyım?”

“Git.”

O arabaya binerken kapının önünde durdum. Sanki beton sıcak lavmış gibi, ayaklarımı yere değdirmeden parmaklarımı kapının kirisine dayadım. Bir ayağımı tamamen düz bir şekilde yere koymaya o kadar odaklanmışım ki neredeyse annemin gi-dişini kaçıracaktım. Kornaya bastı, el salladım ve gitti.

Parmaklarım kapı çerçevesine öyle sıkı tutunmuştu ki çerçe-veyi delip geçmemeleri bir mucizeydi. Ama bunu yapabiliyordum, bütün ayağımı göğsüm sıkışmadan ön kapımın dışına koyabi-lirdim.

Basamak gölgede kalmıştı. Beton zeminin soğuğu çorabım-dan geçiyor ve ayağıma ıslaklık hissi veriyordu. Tuhaf bir şekil-de ferahlatıcıydı, yüzünü soğuk suyla yıkamak gibi. Derin bir nefes aldım ama bir öksürük sesi duyduğum anda dışarıya nefes yerine aşırı heyecan verdim. Gözlerim bir anda açıldı ve işte yine oradaydı. Yeni yan komşumuz. Kolları yine yeni bir kutunun ağırlığı altında şişmişti, bu sefer kutuda mutfak alışverişi vardı. Bana doğru kafasını uzattı.

“Selam.”

Silah sesine tepki veren bir tavşan gibi ayağımı hızla içeri çek-tim ve kapıyı sertçe kapattım.

Ucuz atlattım, aklıma gelen ilk düşünce buydu. Arkasından,

Neyi ucuz atlattım? Hoş bir sohbeti mi? diye düşündüm. Of. Sırtımı kapıya yasladım ve yere doğru indim. İçime doğru kıvrıldım, zihnimle zemini yarıp içine düşüp kaybolmak için çok çabalıyordum.

Özgüvenimin parçalarını tekrar bir araya getirdikten sonra, hayat her zaman olduğu gibi devam etmeye başladı.

Teknik olarak, hafta sonları ders çalışmama gerek yoktu ama yine de çalışıyordum. Asla gidemeyeceğim bir tatil için Fransızca konuşmayı öğreniyordum. Biraz televizyon izledim, yemek yedim, uyudum, çoğunlukla dengesiz ama oldukça etkileyici bir salya ve fıstık ezmeli kurabiye kalesi oluşturdum.

Telefonum guguk kuşu gibi öttüğü sırada küçük bir kuleyi yalayıp yapıştırmakla meşguldüm. Hub'dan gelen bir bildirim bana altı kişinin *Rüya Sapığı* isimli şu yeni çıkan, altına işetecek derecede korkutucu filminden bahsettiğini söylüyordu.

Hafta sonları sosyal medyadan uzak durmak benim için kesin bir karardı ama marazi bir merak duygusu veya mazoşistçe bir bilinçaltı tutkusunu, telefona gelen bildirim üzerine beni uygulamayı açmaya itiyordu. Bir sirenin çağrısı gibi.

Tuşa bastım ve Mercy'nin, Cleo'nun, Sarah'nın ve Jade'in *lö sinemaya* gitmek için hazırlanışlarını gösteren yüzlerce *selfieyle* bombardımana uğradım. Bir dizi yaratıcı fotoğrafta kameraya öpücükler atıyor, sonra birbirlerini öpüyor, sarılıyorlardı.

Uygulamada aşağıya doğru indim ve diğer eski arkadaşlarımdan makyajlı ve onları en son gördüğümde daha yaşlı göründükleri fotoğraflarını gördüm. Ki aradan sadece dört yıl geçmişti ama sanki dört yüzyılmış gibi geliyordu. Ergenlik: Değişimin doruk noktası.

Elimi göğsüme bastırdım. Kalbim aniden on kat daha ağır gelmeye başladı. Daha sert bastırdım, boşluğundan dışarı çıkıp yeri sarsacak bir şekilde yere düşmesini engellemeye çalışıyordum.

Arkadaşlarım olmasını özlüyordum. Anlaşılan eve bağımlı olarak yaşayan en yakın arkadaşına bakıcılık yapmak, vücudun

ateşli bir hâl alıp hareketli bir sosyal yaşam devreye girince cazibesini kaybediyordu. Hastalandığım zaman durumu ya da beni hiç anlamamışlardı. O zamanlar çok küçüktük ama bu kadar kolay unutulmama çok şaşırmıştım.

Telefonumu masaya fırlattım, kurabiyeden kaleme çarptı ve dikkatle inşa edilmiş mimarimi bir gülle gibi yerle bir etti.

Saat daha sadece beşti ama zorlukla mutfaktan geçip kendimi küçük tuvalete kilitledim.

Evdeki en küçümsenen oda olan küçük tuvalet o kadar ufaktı ki içeride kollarımı yanlara açıp kendi etrafımda dönemiyordum. Eklenmesi sonradan akla gelmiş, halihazırda inşa edilmiş evin içine sokuşturulmuş gibiydi. Burayı seviyordum. Sıcak bir havası vardı. Duvarlar parlak sarıydı ve musluklar yunus şeklindeydi. Ayrıca kendimi çok yorgun hissediyordum ve şu an merdiven çıkmak neredeyse Everest'e tırmanmakla eşdeğerdi.

Kıyafetlerimi lavabonun altındaki kapaklı büyük sepetin içine atıp küvete daldım. Tepemdeki tavanda oluşan beyaz buharı izleyerek gözlerimi açık tuttum. Su o kadar sıcaktı ki solgun cildimi kızartıyordu ama iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak üzereydim. Berbat bir şeydi ama suyun altından çıkmıyordum ki beni öldürmeden dışarı çıkamasın.

Banyo suyu hızlıca soğudu ama cildim iskeletime dar gelene kadar suyun içinde uzandım. Sonra büyük bir isteksizlikle sudan çıktım.

Depresyon içeri gelemmez, diye düşündüm, parmağımla aynada oluşan buhara yarısı dolu bir bardak çizerken. Zaten akıl sağlığı spektrumunda birçok tanıma uyuyordum. Depresyon içeri gelemezdi.

Çizdiğim bardağın oluşturduğu damlalar akmaya başladı ve birbirilerine karıştılar. Kendimi bardağın içinde görebiliyordum. "Çok fazla şey kaçırmıyorsun," dedim yansıma, sonra yanaklarına hafifçe vurarak pembeleştirdim. "İyisin."

Saçlarımı omuzlarımdan üzerinden ördüm. Kapının arkasında-

ki bornozu aldım ve koridora çıktım. Yürürken ıslık çalıyordum çünkü herkes bilir ki ıslık çalmak sarsılmaz bir hezeyana sebep olur. Sanırım artık Disney filmleri izlemeyi bırakmalıyım.

Bir ses beni aniden korkudan dondurduğu sırada mutfakla koridor arasındaydım.

“Merhaba. Evde kimse var mı?”

Kalbim bir anda durdu, sırtımı kapının kasasına dayadım.

Panik olarak bilinen koca göbekli, çirkin yaratık tırnaklarıyla boğazıma tırmanıyor ve nefes yollarımı tıkıyordu. Mutfağın soğuk havası bornozumun kısa geldiği ve kaplayamadığı yerlerdeki nemli cildimi yalayıp geçiyor ama beni serinletmiyordu. Korku bütün vücudumu ele geçirirken damarlarımda ateş geziyordu.

İçeri seslenen adamı göremiyordum çünkü Satürn boyutunda bir buzdolabımız vardı ve görüşümü engelliyordu ama laminat zemin üzerinde ayaklarının ağır sesini duyabiliyordum.

Lanet olsun. Bacaklarımı hissedemiyordum.

“Norah’yı aramıştım.”

Buraya beni soymaya gelmişti.

“Norah Dean?”

Ölecektim.

Kalbim kaburgalarımın çarparak atıyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. Yardıma ihtiyacım var, yardıma ihtiyacım var. Denge mi sağlamalıyım çünkü zemin hareket ediyordu ve ben yere yığılacaktım ve bornozum lap diye açılacaktı. Sonra bir de havlumu kaybedecektim. Ve sonra... Aman Tanrım!

“Hey.” Solumda bir gölge hareket etti. “Norah sen misin?”

Konuşamadım. Oksijen. Lazım.

“Ben Yardım Elleri’nden geliyorum. Bayan Norah Dean için bir paket getirdim. Kendisi sen misin?”

Yardım Elleri. Bunu biliyordum.

Ensemdeki gerginlik kafamı kaldırıp mutfağımdaki çocuğa bakmama yetecek kadar azaldı. Cılız, ufak tefek, saçları kazınmış ve yırtık kot giyen genç bir çocuktü. Hemen yırtıkların üs-

tünde, yan cebinin biraz aşağısında üç kafatası yaması vardı; hiçbir belirli desen olmadan öylece dikilmişlerdi. Bu beni gereğinden fazla rahatsız ediyordu. Bir ineğin geviş getirmesi gibi sakız çiğniyordu ve bana tek kaşını özgüvenle kaldırarak bakıyordu.

“Evin güzelmiş,” dedi. “Büyük.”

Saat altı değildi. Saat altı olsaydı onun gelişine hazırlıklı olur-
dum.

“Hey. Sen iyi misin?” Bir kolunu bana doğru uzattı, sanki bana doğru gelen bir kurşunmuş gibi kaçtım.

Dokunulmak konusunda bir sorunum vardı. Dokunan kişi annem ya da Doktor Reeves olmadığı sürece katlanamıyordum.

“Evimde ne arıyorsun?” Dişlerimi sıktım ve bana doğru uzat-
tığı eline baktım. Kolunu yanına indirdi.

“Ben. Yardım. Ellerinden. Geldim,” dedi yavaşça. “Norah Dean için bir teslimat var.”

“Evet, onu anladım. Bilmek istediğim şey evimin içinde ne arıyorsun?”

“Evde kimse yok prosedürü. Ben sadece kurallara uyuyorum.” Dudaklarında pis bir gülümseme oluştu.

“Hangi kural bir başkasının evine izinsiz girmenin sorun olmayacağını söylüyor?”

“İçeri izinsiz girmedim. Anahtarım vardı.” Kolunun altından bir klipsli not panosu çıkardı.

“Ne?” Yalan söylüyordu.

“Bir anahtar. Bilirsin, kilitleri açmana yardımcı olan küçük metal şeyler.” Kulağının arkasından bir kalem çıkardı ve bana uzattı. “İmza atman gerek.”

“Nasıl anahtarın olabilir?”

“Bu hizmete kaydolduğun zaman bir anahtar vermek gerekiyor. Dediğim gibi, evde kimse yok prosedürü. Kapıyı çalarsan ve müşteri kapıyı açmazsa, içeri girip nalları dikmediğinden ya da merdivenden düşüp bilinçlerini yitirmediklerinden emin olman gerek. Ya da ölmediklerinden. Hepsi hükümler ve koşullarda yazılı.” Bu adam kelimelerle nasıl oynayacağını biliyordu. Annem

bana daha önce hiç anahtardan bahsetmemiştii. Anlaşılabilir bir durumdu sanırım. Yine de anlaşılan bugünden itibaren kapıyı kilitleyecektim.

Yardım Elleri elemanı sabrını yitirmeye başlıyordu. Kalemini bana dördüncü kez salladı. Kaleme dokunamazdım. Ucu çiğnenmişti ve üstü parmak izleriyle doluydu. Bu kalemın kendine ait bir *Dikkat! Bulaşıcı!* tabelasına ihtiyacı vardı. Tabii henüz kâğıdı imzalayabileceğimden değil. Fırının üstündeki saate baktım. Saat 17:45'i anca geçmişti. İnsanlar planları, saatleri, mekânları değiştirdiğinde beynim yüz kat yüksekte aşağıya düşmüş bir yumurtaya dönüyordu. Erken gelmişti. Hazır değildim. Hazırlık yapmamıştım. Kendimi savunma ihtiyacım fazla boğucuydu.

"Ben sizi saat altıda bekliyordum," dedim.

"Bunu aklıma yazarım." Kalemi geri çekti ve kafa derisini kaşımak için kullandıktan sonra kâğıdın üzerine vurdu. "İmzalayın lütfen." Küçük, yeşil, yuvarlak bakterilerin kâğıt üzerinde gezdiğini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Sanırım benim kalemim var," diye cevap verdim, başıboş kalmış bir tükenmez kalem bulmak için mutfakta kendi vücuduma sarılmış gezerken. Buzdolabının üzerindeki not kâğıtlarının üstüne takılmış bir kalem vardı. Bu iş görmek zorundaydı.

"Çok da hasta görünmüyorsunuz," dedi adam ben ismimi koyu siyah mürekkeple yazarken. İsmim noktalarla verilmiş olan boşluğa tam olarak sığmıyordu. Tırnaklarım bileğimde bir yara kabuğu buldu ve adamın bakışları yetersizce örtülmüş vücudumu süzüp bacaklarıma takılınca, kabuğu kurcalamaya başladı.

"Bunu böylece dile getirerseniz ne kadar da uygunsuz," diye cevap verdim, sesimi titretmemeye özen göstererek.

Bu yorumu yapmasına şaşırmadım. Bunu ilk defa duymuyordum. Demek istediğim, ben soluktum, benzim sararmıştı, 1.68 boyundaydım ki bu bence gayet makul bir boydu ve annem hep bana bir tırmık gibi sıska olduğumu söylerdi. Toplumda kabul gören tanımlamalara göre ben güzel değildim, ama ben... güzeldim. Bana kendimi normal hissettiren şeylerden biri de

buydu. Elbette, görünüşümü kucaklayarak bu normalliği saptırıyordum. Daha önce hiç yüzümü görmemişim gibi davranmam gerekiyordu. Bunu Hub'da hep görüyordum, biri bir başkasına güzel olduğunu söylüyor ama o kişi bu bilgiyi reddediyor, bu iltifatı bir kayıtsızlığa döndürüyordu ama ben bunu asla yapmazdım. Ben bu güzelliği kabul ediyordum. Toplumsal âdetler bunu benden alabilmek için cesedimi çiğnemek zorundaydı.

Sorun şu ki Yardım Elleri'nin altmışını geçmiş ve eve bağımlı olarak yaşayan yüzlerce müşterisi vardı. Ve çoğu epey yoğun tedaviler görüyordu. İnsanlar hasta birinin görünümünden yola çıkarak benim hasta olmadığımı düşünüyorlardı. Bende Doktor Reeves'in *görünmez hastalık* dediği şeyden var.

"Diğer müşterilerden çok daha canlı görünüyorsun," dedi Yardım Elleri çalışanı. Tezgâha dayanıp dengemi sağladım, o bir aslanmış ve ben de bir kuzuymuş gibi ağır hareket ediyordum. Cevap vermem gerekiyor mu bilmiyordum, bu nedenle hiçbir şey söylemedim. Umursamamışa benziyordu. "Havalı resimler," dedi odanın öbür tarafındaki art nouveau eserleri başıyla işaret ederek.

"Teşekkürler." Düşmanca davranmaya çalışmıyordum. Bu zor bir durumdu. Kişisel yorumları hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu ve aklım bana cevaplayamayacağım sorular sormaya başlamıştı.

"Sen mi çizdin?"

"Hayır." Tablolar orijinaldi. Büyükanne vefat etmeden önceki son Noel'de ressamın kendisi, Franz Muto tarafından hediye edilmişlerdi. Çok da ünlü biri değildi. Henüz. Bunun kendisi ölür ölmez gerçekleşmesini diliyordu. Büyükanne her zaman Franz'dan söz ederdi. Sert cevaplarımı değiştirmeye çalışabileceğimi biliyordum, Yardım Elleri çalışanına bu eserlerle ilgili bir sürü hikâye anlatabilirdim ama beynim onun burada hâlâ ne aradığını çözmeye çalışmakla meşguldü. Benden bahşış beklediği fikrine takılıp kalmıştım. Ne kadar vermem gerektiğini düşünüyordum. Bir de bahşış için beklemiyorsa ve teklifimi

hakaret olarak algılsa ne olacak diye düşünüyordum. “Evet. Her neyse. İyi günler.” Bana gözlerini devirdi. “Kendim çıkarım.” Yardım Elleri çalışanı kaşlarını bir kez kaldırdı ve arkasını dönüp gitti.

Bekle.

Gözlerim odanın içinde pinpon topu gibi bir sağa bir sola gezinmeye başladı.

Bekle.

Tezgâh: Boş.

Mutfak masası: Boş.

Zemin: Boş.

Mutfak alışverişi nerede?

“Bekle!”

Panik yönümü evin giriş kapısına doğrulttu, yalpalayarak yürümeye başladım. Kalçamı bir koltuğa ve ayak parmağımı süpürgeliklere çarptım.

En nihayetinde hepsi boşa gitti. Kapıyı ardına kadar açtığım sırada Yardım Elleri çalışanı arabasıyla sokaktan çıkıyordu. Market poşetleri evimin yanında dizilmiş bana bakıyorlardı. “Bekle!” diye bağırdım ama sesim radyosundan gelen korkunç müziğin altında kaybolup gitti. Yola çıkmıştı bile.

Gitmişti.

“Bekle.” diye fısıldadım rüzgâra.

Söz konusu yemek olduğu için agorafobimin hayatta kalma iç-güdülerimin gerisinde kaldığını düşünebilirsiniz. Ama yanılıyor olursunuz.

Telefona uzandım, Yardım Elleri'nin numarasını çevirdim. Çenemi öyle sıkıyordum ki dişlerimin çatlamaması bir mucizeydi. Saat 18:05'ti. Telefona kimsenin cevap vermeyeceğini biliyordum çünkü ofisleri pazar akşamları 6'da kapanıyordu. Ama yine de şansımı denedim çünkü panik aklımı ele geçiren sonsuz bir boşluktu ve mantıklı düşünecek zamanım yoktu. Canımın yandığını hissedene kadar tırnağımı bacağıma geçirdim.

Telefon iki kez çaldıktan sonra tuhaf, otomatik bir ses benden özür diledi ve yarın sabah saat 7'de tekrar aramamı söyledi. Telefonu sertçe sehpanın üzerine atınca vazoda duran çiçekler titrediydi. Ama hemen telefonu geri alıp tekrar denedim çünkü mantık hâlâ kaçak bir vaziyetteydi.

Doktor Reeves bana telefonunu altı ay önce, ilk görüşmemizden sonra vermişti. Acil durumlarda arayabileceğimi söylemişti. Asla aramamıştım çünkü sıradan bir insanın neyi acil durum olarak tanımladığını çözmekte zorlanıyordum.

Başparmağım 2 tuşunun üstünde geziniyordu. Doktor Reeves'in telefon numarası hızlı aramada kayıtlıydı.

Sonuç olarak evde hiç yemek yoktu ve annem salı gününe ka-

dar dönmeyecekti. Ayrıca, geçtiğimiz hafta gece yarısından sonra devrilen birkaç çöp kutusundan sonra ülke çapında yapılan bir ayı uyarısı da vardı. Önlem olarak çöplerimizi çift kat poşete koyuyorduk. Yiyecekler dışarıda, güneşte terliyordu. Bu neredeyse aylar için bir davetiye demekti. Bu bir acil durumdu. *Acil durum.*

Tuşa bastım ve bir sesli mesaj kaydıyla karşılaştım.

Lanet olsun. Telefonu ikinci kez sehpaye vurdum ama telefon şaşırtıcı bir şekilde hâlâ tek parçaydı.

Sonra evin içinde telaşla gezinmeye başladım. Koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyor, dilimin kenarlarında başka delikler açıyor ve tırnaklarımı kemiriyordum.

Yürü. Çiğne. Yürü. Çiğne.

Durdum ve pencereden dışarı baktım. Evin giriş yolunda üç adet kahverengi torbayı görebiliyordum. Bir paket yemeklik et terlemeye başlamıştı, bir kutu yumurta şüphesiz bu saatte hâlâ sıcak olan güneşin altında kaynıyordu. Kaliforniya güneşi, akşamın erken saatlerinde bile acımasızdı.

Çeşitli kokular havaya yayılıyor, bir sürü aç ayıyı buraya çağırıyordu.

O torbaları almalıydım.

Gardıroba gittim. Kıyafetlere ihtiyacım vardı, daha uzun bir şeye. Bacaklarımı kapatacak bir şeye. Beni saklayacak, gizleyecek ve beni daha az ifşa edecek bir şeye. Dolapta elime geçen ilk yünlü şeyi üzerime giydim. Dizlerimin altına kadar iniyordu. Mükemmel. Kıyafetin sıcaklığıyla ürperdim.

“Karşındaki insanları çıplak hayal et” olayının işe yaramasının bir sebebi var. Konuşmacıya, yani giyinik olan kişiye, kendini mekândaki en güçlü kişiymiş gibi hissettirir. Çıplak ten beraberinde bir hassasiyet duygusu getirir.

Üzerimdeki annemin, çamaşır yıkadığı ya da tembellik ettiği günlerde giydiği, seksenlerden kalma, eski, el örgüsü bir kazağıydı. Çelikten törpüler cildime değiyormuş gibi hissediyordum. Kazağın önünde iki devasa oyuncak ayı etrafa seri katil gülümsemeleri saçıyordu.

Elime dolabın içinden bir süpürge aldım ve tekrar kapıya gittim.

Yere, dizlerimin üzerine çöktüm ve süpürgeyi torbalara doğru uzattım. Tıpkı balık tutmak gibiydi sanırım. Fakat daha önce hiç balık tutmaya gitmemiştim, yani nasıl bir şey olduğu konusunda bir fikrim yoktu.

Gerçekten buna benzer bir şeyse balık tutmak zordu. Evin içinde yere uzandım, aları öyle bir kullandım ki sadece kollarım dışarıdaydı. Süpürgeyi ucunu torbaların kollarına geçirmekte zorlanıyordum. Birini geçirmeyi başarsam da torba ağır olduğu için kaldıramıyordum.

Süpürgeyi elimden belki yüzüncü defa kaçırdım ve gürültüyle yere düştü. Yerde duran ve hareket etmeyi reddeden market torbalarına umutsuzca bakarken dudaklarımın arasından bir küfür kaçtı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” Üzerime vuran bir gölgenin altında kalmıştım. Parmak uçları metalle kaplı botlar verandada üç adım attı.

Üç adım.

Çok tuhaf. Bir bacağını arkada bıraktı. Keşke öne getirseydi ve adımlarını dört eşit adıma çıkarsaydı. Gözüm seğirdi.

“Yardım edebilir miyim?” Gerginlik çenemi göğsüme resmen zımbaladığı için kafamı kaldırıp benimle konuşanın kim olduğuna bakamıyordum. Ama gözlerimi kaldırıp baktığımda pencerede yansımasını görebildim. Yeni yan komşumuz olan çocuktu. Gamzeleri ve sol gözünün üzerine öylece düşmüş koyu renk saçları vardı.

Ayaklarını yan yana koydu, dört adım, dikkatim artık özgürdü, özgür bir at gibi koşuyordu.

“Hayır. Hayır, teşekkürler.” İçinde bulunduğumuz duruma bakılırsa bu hayatımda söylediğim en aptalca şey olabilirdi. “Demek istediğim...” Derin bir nefes. “Demek istediğim...” Ne demek istemiştim? Kıp kırmızı hissediyordum, sanki yüzümü güneşin ortasına batırmışım gibi.

Ayağa kalkarken derin bir nefes daha aldım, geriye gittim ve kendimi kapı çerçevesine yaslayarak doğruldum. Üzerimdeki kazağı aşağı çekip ayaklarımın tabanından yukarıya kadar her şeyi kapatabilmek için düzeltiltim. Kendime ne kadar sarılırsam sarılayım, önümdeki iki devasa oyuncak ayıyı gizleyemezdim.

Üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyordum. Muhtemelen kıyafetimi merak ediyordu. Kesinlikle neden ön verandadaki market torbalarını balık tutarmış gibi almaya çalıştığımı da.

“Acaba bana şu torbaları uzatabilir misin?” Ayak parmaklarıma bakarak konuştum, aniden dün gece onlara oje sürmüştüğünü söylemeyi diledim.

“Elbette,” dedi. Gözlerimi biraz kaldırdım ve dizleri yırtık bir pantolonla Süpermen tokalı bir kemer taktığını gördüm. Dudaklarıma bir gülümseme oturdu. Süpermen en sevdiğim süper kahramandı.

“İçeri taşımamı ister misin?”

“Ben taşıyım, sorun değil.” Ellerinden torbaları kaptım ve sırtıma göğsümde tuttum. Bir rahatlama dalgası üzerimden geçti ve omuzlarımın düştüğünü hissettim.

“Teşekkürler. Gerçekten. Teşekkürler.” Ses tonumda gereğinden fazla minnet vardı ama bunu içimde tutamazdım.

“Sorun değil,” dedi. Eğer aklında sorular varsa bile onları dilendirmiyordu, en azından yüksek sesle.

Aramızda bin yıl kadar sürmüş gibi gelen bir sessizlik oldu. Ağız kuruluğu başladı. Parmaklarım torbalardan birinde bir yırtık buldu ve oynamaya başladı.

“Her neyse.” Boğazını temizledi. “Yan tarafa yeni taşındık. Annem beni buraya gelip merhaba demem ve sizi motosiklet kullanmadığımı ya da bateryi çalmadığımı konusunda temin etmem için yolladı.” Güldü. Gülüşü hoşuma gitti. “Ebeveynler nasıldır bilirsin.”

“Evet. Ebeveynler.” Ben de kendimi gülmek için zorladım ama sesim daha çok burnumdan gelen bir homurtu gibi çıktı. Kendimi daha tuhaf hissettiğim bir an hatırlamıyordum. Ya da

daha tuhaf göründüğüm. Banyodan sonra hâlâ ıslak saçlar, soluk ten, koyu renk gözler, düşük omuzlar, içeri doğru bükülmüş ince bacaklar. Keşke gitseydi. Kalbim tekleyip duruyordu.

“İsmim Luke bu arada.” Elini uzattı ama ben elimdeki kahverengi torbalara daha sıkı tutununca geri çekti. Ortaparmağında gümüş bir yüzük vardı, gözlerim yüzük sanki bir mıknatısmış gibi ona takıldı. Gösterişli bir yüzüktü. Kalındı ve mücevherlerle süslenmişti. Bir futbol yüzüğü olabilirdi ki bu biraz kafa karıştırıcıydı çünkü bir futbolcu olmak için fazlasıyla duygusal bir ergene benziyordu.

Ve sonra kendi düşüncelerim içinde kayboldum. Deli aklım onun hemen önümde durduğunu unutmuş, duygusal ergen ile futbol oyuncusunun bir vücutta birleşmesinin mümkün olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Yüzümün buruştuğunu hissedebiliyordum.

“Sen iyi misin?”

Zihinsel tokatlama. Boğazımı temizledim ve onu bir kategoriye sokmaya çalışmaktan vazgeçtim.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Luke.”

“Ben de memnun oldum...” Duraksadı. Ben en önemli sosyal işareti unuttuğumu fark edene kadar uzun bir müddet ikimiz de konuşmadık. Erkeklerle konuşmak televizyonda görüldüğünden çok daha zordu.

“Norah,” dedim durumu fark edince. “İsmim Norah.”

“Pekâlâ, Norah, buraya sana bateri çalmadığım konusunda güvence vermek için geldim.”

Telafi edici bir şey söyle.

“Yazık oldu. Umarım benim çalmam sorun olmaz. Gerçekten gürültülü oluyor. Çoğunlukla pazar sabahları.”

“Gerçekten çalışıyor musun?”

“Hayır.” Gülümsedim. O da gülümsüyor mu emin değildim ama güldüğünü umuyordum.

“Komik birisin.”

“Hem iyi hem de kötü bir şey.” Kesinlikle gülmüştü.

“Pekâlâ, sanırım sonra görüşürüz, komşu.”

“Görüşeceğimize eminim,” diye yalan söyledim. Gitti, ben de evimin güvenliğine geri döndüm.

“Vay canına,” dedim nefes verirken.

Pencereden otopark yolunun üstünde gidişini izlerken midemde sıcak bir şey maden suyu gibi köpürmeye başladı.

Market torbaları fiyaskosu ve aşırı miktarda insani iletişim vücudumdaki bütün enerjiyi emmişti. Aklımı ve kaslarımı öyle alarmda tutmak çok fazla enerji istiyordu, bu yüzden bitkin bedenimi yatağıma sürükledim. ÇarşafLARımın üzerine yığıldım ve beni pamuktan bir bulut gibi içine çekti.

Pembe dizilerin tekrarlarını izlerken saatler geçti. Uyumadım. Ah, hayır. Bu fazla basit olurdu.

Bunun yerine beynim yulaf ezmesine döndü. Gözlerim anlamsız bir şekilde televizyon ekranında hareket eden karakterleri takip etti, görüntü kalitesini kaybedip parlak renkli kütleler hâline dönüştüklerinde bile.

Ay batarken güneş gökte yükselmeye başladı.

Telefonum çaldığı sırada perdelerimin arasından odama girmek için zorlayan parlak sarı ışık huzmelerini izliyordum. Kuru muş gözlerimle ekranda annemin ismini gördüm. Saat sabahın altısıydı.

“Norah, tatlım?” Telefonun diğer ucundan annemin yumuşak ve tatlı sesi geliyordu. Bilincim neredeyse kapalıydı ama beynim her daim enerji doluydu, sessizliğin ardında bir sis düğünün hafif feryadını duyabiliyordum.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Bu ikinci sınıfın ilk günü

okuldan geldiğimde bana Thumper'ın, zavallı tavşanımın felç geçirip öldüğünü söylediği gün kullandığı ses tonuyla aynı tondtu.

"Anne, ne oldu?"

"Hiç uyuyabildin mi?" *Havadan sudan konuşmalar.* Buraya kadar. Tüm işaretler bir faciayı gösteriyordu.

"Hayır. Sen?"

"Biraz."

Kafamın içinde sonraki on beş saniye boyunca saniyeleri saydım.

"Anne. Bir şey mi oldu?"

"Panik yapma," dedi ve kalbim hızlanmaya başladı. Sanki biri az önce vücuduma milyonlarca volt elektrik vermiş gibi. Oturduğum yerde doğruldum. Boşta olan elim çarşaflarıma tutundu. Sesli bir tik göğsüme tırmanıp bastırdı ve ağzımdan dışarıya çıktı. Frankenstein'ın canavarı gibi inledim.

"Hey. Hadi ama," dedi annem. Çınlayan ses tonu şimdi çelikten plakalarla güçlendirilmişti. "Derin nefesler al yoksa bayılacaksın."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bakış açısını hatırlıyorsun, değil mi? Şu anda benimle konuşuyorsun, yani durum o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Anne."

"Her şey yolunda, bebeğim, yemin ederim."

"Anne!"

"Ufak bir kaza oldu."

Aklım bir anda şu filmlerde gördüğünüz devasa köpüklü dalgaların kayalıklara çarptığı âna döndü.

"Norah, beni dinle."

Dinleyemezdim.

Annem bir şeyler söylüyordu ama tek duyabildiğim acı fren sesleri ve birbirine çarpan metallereydi. "Sen..." Bana aptal bir sürücünün kırmızı ışıktaki geçtiğini ve eski model Ford Capri'sine yandan çarptığını anlattığı sıra sözünü kestim. "Sen iyi misin?"

Yalpalayarak yataktan çıktım. Sanki bir kasırganın ortasında kalmışım gibi dönüyordum, bir bardak su bulmaya çalışıyordum, kesekâğıdı bulmaya çalışıyordum, kendimi bulmaya çalışıyordum ki eminim odamın içinde benden bağımsız olarak uçup duruyordu.

"Biraz yaralandım. Ama doktorlar bana çok iyi bakıyorlar."

"Hastanede misin?"

Bu kötü. Hastaneler hasta insanlar içindir. Bu çok kötü.

Beynim kendini kapadı, motor becerilerim çalışmayı bıraktı. Bacaklarım altımda parçalara ayrıldı ve dizlerim yere vurdu.

"Norah. Norah, o ses neydi? Konuş benimle."

Halının üzerinde kıvrıldım, bir korku filminde psikopat katilin elinden kaçmaya çalışan kadın gibi nefessiz kalmıştım ve terliyordum. Kendimi şifoniyerim ve yatağım arasındaki ufak boşluğa sıkıştırdım ve bir kaplumbağa pozisyonu alıp nefeslerimin arasını açmaya çalıştım. Parmaklarım dizimde eski bir yara kabuğu buldu ve kanayana kadar onu kurcaladı. Acının beni geri getirmesine ihtiyacım vardı; beni hissetmeye zorlamalıydı ama bir işe yaramıyordu.

"Tatlım, beni dinle. Ben iyiyim. Ben. İyiyim."

"Ben iyiyim," cümlesini kafamda işleyemiyordum. *Hastaneler hasta insanlar içindir.*

"Anne," dedim hıçkırıklarımın arasından. Gözyaşları dudaklarımdan aşağıya süzüldü. Her nefes verişimde yüzüme su damlaları geliyordu.

"Sana daha önce hiç yalan söyledim mi?"

Cevap vermedim. Endişemi gerçeklerle yok etmeye çalışıyordum.

"Norah. Sana. Daha. Önce. Hiç. Yalan. Söyledim mi? Bana cevap ver."

"Hayır." Artık dinlemem gerekiyordu. Bir kere söylendi. Laf ağızdan çıktı. Göz ardı edemeyeceğim alternatif bir mantık zinciri. Bazen aklımın bir arena olduğunu ve içeride önüne geleni ezerek gezinen, yüce ve büyük görünmeye çalışan, onun alanına

girmeye çalışan mantıklı her şeyi yok eden bir robot olduğunu hayal ediyordum. Ama düşündüğün zaman, arada sırada, mantığım içeri sızmayı başarıyordu. O da bir robottu. Mantıksız şeyleri kesip atmak için bir kılıç taşıyordu.

“Şimdi bana güven, tamam mı? Ciddi bir şey yok,” dedi annem her bir kelimesini aşırı vurgulayarak. “Ben iyiyim. Sen iyisin. Biz iyiyiz. Benimle birlikte tekrar et.” Yeniden güven verme konuşmasına başladı ama dudaklarım henüz tam bir cümle kurmaya hazır değildi.

Ben sesimi tekrar bulup ona katılana kadar cümleyi üç kez tekrarlardım. Avuç içim kafamın kenarına vuruyordu, kelimeleri kafama kazıyabilmek için.

“Ben iyiyim. Sen iyisin. Biz iyiyiz.” Sesim sanki bir haftadır alkol içinde yüzüyormuşum gibi çıkıyordu.

“Bebeğim, her şey yoluna girecek. Yakında eve döneceğim. Doktorlar beni sadece birkaç gün tutmak istiyor, bir hafta, en fazla.” Ufak bir kaza. Ufak bir kaza sonrasında seni bir hafta tutmazlardı. Büyükanнем bir kalp krizi geçirdikten altı gün sonra hastaneden çıkarılmıştı. Bir kalp krizi! Annemin gizlediği bir şeyler vardı.

“Çok mu kötü yaralandın? Bana karşı dürüst olabilirsin. Kaldırabilirim,” diye yalan söyledim.

“Hayır, bebeğim. Yemin ederim. Sadece her şeyi kontrol ediyorlar, muhtemelen sigortamdan faydalanıyorlar,” diye yalan söyledi. Neden onu o kadar uzun süre tuttuklarını söylemeyecekti. Beni korumaya çalışıyordu. Yaralarının gerçekte ne kadar kötü olduğunu öğrenemeyecektim ama bunun akıl sağlığımı uzun vadede koruyacağından yüzde yüz emin olsam da şu anda beni delirtiyordu.

Nefesim tıkanıyordu. Bu yaşanıyor olamazdı.

İrkildim ve vücudumu biraz daha saldı. Sırtımı çekmecelelere dayayarak dizlerimi göğsüme çektim ve sıkıca onlara sarıldım. Tahtanın sırtındaki sağlam hissini seviyordum. Yere yatmış bir durumdayken kendimi küçücük hissetmeyi seviyordum.

“Norah!” diye bağırdı annem, sesi sert bir tokat gibi geldi. “Beni dinle. Bu durum karşısında kafayı yemiyoruz, değil mi?” Başımınla onayladım. Anlamsızca bir hareketti çünkü annem bunu göremezdi. “Burada güvendesin. Sen orada güvendesin, her zaman olduğu gibi. Evden çıkmaya gerek yok. Sadece oturup bu konferansın beklediğimizden uzun sürdüğünü düşünmekten başka bir şey yapmaya gerek yok. Sen gayet iyi durumdasın. Bana bunu tekrarla, tamam mı?”

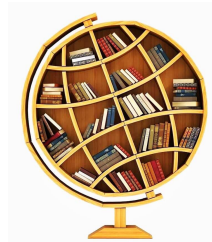
Annem sesimin tekrar toparlandığını duymadan telefonu kapatmayı reddetti. Sesimi numaradan düzeltmeyip onu hasta yatağına geri dönmekten alıkoyacak kadar bencil değildim. O yorgundu. Bunu kelimelerini ağırlı bir sesle vurgulamaya başladığında anladım.

“Doktor Reeves bugün seni ziyarete gelecek, tamam mı?” dedi. “Sadece senin iyi olduğundan emin olmak için. Yalnız değilsin, Norah. Seni yalnız bırakmayız, tamam mı?” Dinlediğimden emin olması için humladım ama ben ve kendim arasında söylediği şeylerden hiçbir şey anlamıyordum. Bana beni sevdiğini ve sonra konuşacağımızı söyledi.

Telefonum kapandı ve sessizliğe gömüldüm. O kadar sessizdi ki hiçbir şey duyamıyordum, suya daldığın zamanki gibi.

İyi değildim. Kendime iyi olduğumu kaç defa tekrar edersem edeyim, iyi değildim. Mantıklı düşünme robotum inanılmaz bir mücadele verdi ama yenildi, parçalar hâlinde arenanın zemininde yatıyordu.

Kendimi kapatıyordum. Ağzım uyuşuktu. Kara bir ayaz bakişlarımın kıyısında geziniyordu.

Panik atağım sürerken cildim yosun bağladı.

Kalkmak zorundaydım.

Yapış yapıştım ve geriye kalan titremeler kaslarımın arasında gezinip dans ediyordu ama artık ayağa kalkıp organlarımın kontrolünü geri alma zamanı gelmişti. Bir film müziğine ihtiyacım vardı, kendimi ayağa kaldırıp dizlerimi ağırlığımı taşımaya zorlarken dünyanın en minik kemanunda çalınacak bir giriş müziğine. Titreyerek ve yanından geçtiğim her şeye çarparak odamın diğer tarafına geçtim. Birkaç derece daha serin olduğu ve/veya en azından devasa boylardaki buzdolabının içine girip kendimi serinletebileceğim için mutfığa gitmeye çalıştım.

Ama sorun şu ki mutfığa gittiğimde içerisi havasızdı ve kendimi hâlâ bir mutfak dolabının içine tıkıştırılmış gibi hissediyordum. Bu nedenle ön kapıya ulaşana kadar bacaklarımı ilerletmeye zorlayarak yürümeye devam ettim.

Beni güvende tutacağına inandığım iki kilit, ben onları açmak için kollarını kaldırıp anahtarları çevirir, sürgülerini kaydırırken yirmi kilide döndü. Çok fazla klik sesi vardı. *Klik, klik, klikleyip* duruyordu. Kafa derimi yolmak istiyordum.

En sonunda bir tık sesi duyuldu ve kapıyı çekerek açtım. Hava beni soğuk su gibi çarptı ve bütün vücudum, eminim ki şehrin diğer tarafından duyulabilecek şekilde iç çekti. Gergin-

liğim çözüldü, tıpkı yorucu bir günün sonunda sıcak banyoya girdiğiniz zamanki gibi.

Temiz havayı bu kadar sevip aynı zamanda ondan bu kadar korkuyor olmam bana hiçbir zaman anlamlı gelmemiştir. Doktor Reeves bana bunun bir anlam ifade etmesi gerekmediğini söyledi. Çalıştığı bir önceki hastanede yapılan bir çalışmanın insanların toplum içinde konuşmayı ölümden daha korkutucu bulduğunu kanıtladığını söylemişti. Bunu bir hayal edin. Bir grup iyi eğitilmiş insan on dakika boyunca toplum içinde konuşmanın sonsuza kadar uyumaktan daha korkutucu olduğuna inanıyor. Beyin aslında bir çeşit şeytani diktatör.

“Günaydın.”

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki onu görmemişim. Kemiklerim vücudumdan zıplayarak kaçıyor, bense güçleniyordum; omuzlarımı dikleştirip sırtımı korkmuş, biraz sonra tıslayacak bir kedi gibi kabarttım. Yeni Çocuk tek kolunda sırt çantası asılı, evlerinin önünden aşağıya doğru iniyordu.

Lanet olsun. Neden sürekli dışarıdaydı? 26 numaranın eski sahipleriyle hiç karşılaşmazdık. Annem genellikle onların vampir olduklarıyla ilgili şakalar yapardı. Tabii ki sonra aklım garip bir hâl almış ve annemin şakaları artık komik olmayı bırakmıştı. Ama Yan Komşumuz Yeni Çocuk Luke, istenmeyen bir akraba gibi sürekli en uygunsuz zamanlarda ortaya çıkıyordu. Huzur içinde panik atak geçirebildiğim günleri özlemiştim. Sonra bana gülümsedi ve neden kızgın olduğumu unuttum. Gülümsemesi yaz mevsimini önemsiz kılıyordu. Bakmadan edemiyordum.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor.” Sesim kısık ve tizdi. Kulağa bir fare gibi geliyordu.

“Okula mı gidiyorsun?”

Başımınla onayladım. Yıllarca hayır demekten ve sonra neden gitmediğime dair sebepler üretmekten doğan otomatik ve savunmacı bir refleksti bu.

“Hangi okula gidiyorsun?”

Ah. Bu karmaşıklılaşabilirdi. Yalanlarla ilgili sorun grup hâlinde takılmayı sevmeleri idi.

Kulağımnda klişe bir yarışma programının geri sayım saatinin sesi yankılanmaya başladı. *Tik, tak, tik, tak.* Oturduğumuz bölgede iki okul vardı; şehrin bir ucunda Cardinal Kuzey ve bir diğer ucunda Fairfield Güney.

“Cardinal,” dedim, parmaklarım avucumun içinde bir yumruk oluştururken. Aslında birkaç hafta boyunca orada öğrenciydim ve bana hazır olduğum zaman geri dönebileceğimi söylemişlerdi, yani aslında bu bir yalan değildi. Ayrıca, Fairfield lise futbolu alanında önemli bir okuldu ve Luke da o yüzüğü takıyordu.

“Güzel. Koridorlarda tanıdık bir yüz görmek iyi olacak.”

Lanet olsun.

“Birlikte gitmek ister misin?” Altın sarısı güneş ışığı şelalesi tepesinden aşağı akıyor ve hatlarını belirginleştiriyordu.

“Benbugünokulagitmeyeceğim.” Hiçbir sohbet bu kadar hızlı ilerlememiştir. Âdeta bir makineli tüfek gibi konuştum. Sahte bir öksürükten sonra derin bir nefes aldım ve kendimi hecelerin merhametli ellerine bıraktım. “Biraz hastayım.” *Öksürük-öksürük-öksürük.*

“Üzüldüm. Kötü olmuş.”

“Sadece nezle.” Umursamazca elimi salladım. “Ölmem.”

Parlak siyah renkli pikabının yolcu kapısını açtı ve çantasını koltuğun üstüne fırlattı. Omzumun üstünden, sohbetimiz bittiği için içeri girme sırası bana mı geldi diye merak ederken ona baktım. Ama arkama baktığımda o evlerimizi ayıran bodur ağaçtan çitlerin yanına gelmişti.

“Ee, ne dersin, komşu? Beni orada canlı canlı yerler mi?” Gü-lümsüyordu ama örümcek hislerim harekete geçmişti. Sanırım sorusunda gerçek bir endişe vardı.

Bir *Transformers* tişörtü ve dün üzerinde olan yırtık kotu gi-
yiyordu. Yüzüğü çıkarmıştı ve bileğine siyah ipten örgülü bir
bileklik takmıştı.

Sanırım kızlar onun hakkında şiirler yazar, ismini ellerinin arkasına mürekkepten dövme yapıp kırmızı kalp içine alabilirlerdi. En azından ben öyle yapardım. Erkekleri bilemeyeceğim. Testosteron hormonu cılız vücutlarının kontrolünü ele geçirdiğinden ve onları gerçek erkeklere döndürmeye başladığından beri okulda değildim. Bu bir televizyon dizisi olsa ben hep okulun ilk günü dayak yiyen ve okul hayatının geri kalanını belirleyen bu durumla nasıl başa çıkacağını düşünen yeni çocuk olurdum. Ya da bu hapishanedeki ilk gününde başına gelmesi gereken şey miydi?

Ne hakkında konuştuğumuzu unutmuştum.

"Hımm." Çenesini okşadı. "Uzun bir sessizlik. Bu iyiye işaret olamaz."

Ağır, alaycı bir alkış. Bravo, Norah. Yeni arkadaşının kendini güvende hissetmesi için harika bir iş çıkardın. Pekâlâ, tam anlamıyla bir "arkadaş" değil. En azından henüz değil. Acaba o öyle mi düşünüyordur? Bu olaydan sonra muhtemelen hayır. Ancak...

Yine aynısını yapıyordum.

"Hayır. Öyle değil," diye cevap verdim, cahil olduğum kanısına varmadan önce konuştuğumu umarak. Ona aşırı düşünmenin benim yaşam şeklim olduğunu açıklamalıydım. Ama tabii ki açıklamadım çünkü mümkün olduğunca benim normal bir insan olduğumu düşünmesini istiyordum. Bunun için *hayır*'ın yeterli olmadığını düşünüyordum. "Herkes çok iyidir. Ve senin *Transformers* tişörtün çok havalı."

"İlginç," dedi, gözlerini kısmış bana bakıyordu.

"Nedir ilginç olan?"

"Ön verandasında ayıcıklı bir kazak giymiş hâlde oltayla market poşetlerini yakalamaya çalışan bir kızdan moda tavsiyesi almak."

Karınçalanma. Ateş basması. Bütün vücudumda. Parmaklarımı düğümledim, bir utanç sarmalının bileklerimden aşağıya dolanmaya başladığını hissettim.

“Gitmem gerek.”

“Bekle. Norah. Şaka yapmaya çalışmıştım,” dediğini duydum ön kapıyı sertçe kapatırken.

Çözünüyormuşum gibi hissediyordum. Sanki dikkatle incelenmiş ve yargılanmış gibiydim. Sanki üzerinde devasa harflerle *Ben Tuhafım* yazan bir tişört giyiyormuşum gibi. Ondan da kötüsü, sanki yanlış bir şey söylemişim gibi hissediyordum. Hub sayfamın haftalarca güncellenmeden durmasının sebebi buydu. Çünkü tuhaf biriydim ve tuhaf insanlar her zaman yanlış şeyler söylerlerdi. Aptal görünmekle ilgili bir sorunum vardı. Ancak eve girdikten sonra, fazlasıyla sinirlendirilmiş olduğumu fark ettim.

Alnımı kapıya dayamış, sinirden kıvrılmış ayak parmaklarıma bakar ve normal bir insan olmayı dilerken katlanmış bir parça kâğıt kapının mektup deliğinden içeri girdi ve süzülerek yere düştü. Dışarıdaki sesleri dinleyebilmek için kulağımı kapıya dayadım ama hiçbir şey duyamadım.

Yere çömeldim ve uzun bir müddet kâğıda baktım, sanki o yol kenarındaki bir cesetmiş ve ben de ölü olup olmadığına karar vermeye çalışıyormuşum gibi. Zarf yoktu. Sadece kare şeklinde katlanmış tek bir sarı kâğıt. Uzandım, elime almadım ama yerdeyken parmaklarımın uçlarıyla kâğıdı açtım.

Komşu,

şakalardan anladığınızı duydum. Belki bir ara bana nasıl yapılacağını anlattırır, ha?

Luke ☺

Not: Transformers filmlerini sever misin?

Notun Notu: Benim favorim ilk film.

Dur bir saniye.

Fazlasıyla aşınmış motor çarklarının sesi kulaklarımda çınılıyordu. Bakın, son altmış saniyedir tüylerim durmadan diken

diken oluyordu, içime çöküyordum ve kendimi onun dışarıda bana güldüğüne ve ismimin önüne “deli” gibi ön ekler koyduğuna ikna ediyordum.

Popomun üstüne düştüm, omurgamı kaloriferin demirine çarptım ama acı bana mısın demedi çünkü ikimiz arasına bir bariyer koymaktansa neden benimle iletişime geçmeye çalıştığını anlamaya çalışmakla meşguldüm. Ve, *deli* kelimesi tam anlamıyla yanlış olmadığı için, yazı yazma yeteneğine hayranlık duymaya başladım. Sayfa boş olmasına rağmen ciddi anlamda düz çizgiler hâlinde yazıyordu ve tüm harfleri aynı boyutlardaydı.

Günün geri kalanında, her zamanki gibi değişik yiyeceklerden kuleler yaptım, televizyon izledim, kitap okudum, DVD koleksiyonumun ufak da olsa hizadan çıkmış kutularının kenarlarını düzeltiltim. Fransızca sandviç sipariş etmeyi öğrendim. Sadece bunu. Tüm bunları yaparken aklım hep buğuluydu, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey yüzünden dikkatim dağınıktı. Yapman gereken bir şeyi unuttuğun zaman hissettiğin o duygu gibi. Semptomlarımı internette aramayı düşündüm ama 2014 yılında kendime beyin kanseri teşhisi koyduğum gün hâlâ aklımdaydı, bu yüzden vazgeçtim. Eğer bir kanaman varsa ya da başın dönüyorsa, internet sana kanser olduğunu söylüyordu.

Halbuki tek sebebi hormonlardı.

Hormonlar beni kontrol altında tutuyordu. Bunu biliyordum çünkü en sonunda oturdum, bilgisayarımı açtım. Tıp dergilerini araştırmadım ya da sosyal medyamı bile kontrol etmedim. Bunun yerine, Google’da öpüşmeyi arattım.

İlk başta sevimli bir şeydi. Sonbahar temalı bir zemin önünde kazaklar giymiş birbirlerine sarılan ve burunlarını sürten bir çiftin olduğu siyah beyaz bir video izledim. Birbirlerine sıkıca sarıldılar, sanki dünyanın sonu çok yakınmış gibi ağızlarını birbirlerine kenetlediler. Bu görüntü kalbimi acıttı.

Daha önce hiçbir oğlanı öpmemiştim.

Çantamdan el temizleme jelini aldım ve videoyu izlerken dudaklarıma dokunabilmek için ellerimi temizledim.

Daha önce hiç birini öpmek istememiştim.

On üç yaşındayken öpüşmek çok da popüler bir şey değildi. Daha o noktaya gelmemiştik. Pokemon oynamak ve *Harry Potter* izlemekle fazlasıyla meşguldük. Ve öpüşmek isteme olayı bende etkisini göstermeye başlamadan önce hastalanmışım. Şimdi, birinin yıkayıp yıkamadığından emin olmadığım ellerle bana dokunması düşüncesi bir uçak kazası olasılığıyla aynı derecede korkunçtu. İstatistikler konusunda çok emin değilim ama dünyada bunun nasıl bir şey olduğunu anlayabilecek çok az insan olduğunu biliyordum.

Dudaklarımı yaladım, çenemi elime dayadım ve hiçbir korku ya da endişe hissetmeden, Luke'un öpüşürken kalça veya popo tutup tutmadığını merak etmeye başladım.

Popo tutacağına karar verdim, eğer kot pantolonun arkasından ceplerin varsa ellerini oraya sokacağını düşündüm.

Üç video sonunda kendimi tutabilmek için mücadele vermeye başladım. Romantizm, obsesif kompulsif bozukluğumun ellerinde yavaş ve acı verici bir ölüm yaşadıktan sonra efkârla iç çekmeyi ve "Sevgili Günlük" anları hayal etmeyi bıraktım.

Sorun şu ki videolardan birinde çocuk, kız arkadaşının burnunun ucunu yalamıştı. Burnunun ucunu. Hani şu yüzünüzde içinden sümük sızan yer. *Sümüük*: En basit anlamda bakteriler için bir balık ağı olan yapışkan şey. Artık kimse bilim nedir bilmiyor muydu? Çocuk yeniden dilini kızın ağzına sokup yine birbirlerini yemeye çalışmalarından sonra öğlen yemeğim midemde daireler çizerek dönmeye başladı.

Artık tek duyabildiğim, stereofonik sesler hâlinde höpürdemeler, şlap sesleri ve değişen tükürüklerin çıkardığı patlamalardı.

Parmaklarımı klavyeye koydum ve hızını alamayan bir bilimsan gibi araştırma yapmaya başladım. O anda öpüşmekle ilgili öğrenmek istediğim tek şey salyanın içinde ne kadar bakteri olduğuydu.

Mikroskop büyüteci altında bakteri üreme tabaklarının re-

simlerini açtım. Dilinizin altında yaşayan tüylü pembe şeylerin mikroskobik tomurcuklarını ve bademciklerinin arasında sinsice gezinen görünmez beyaz ipimsi şeylerin medeniyetlerini keşfettim.

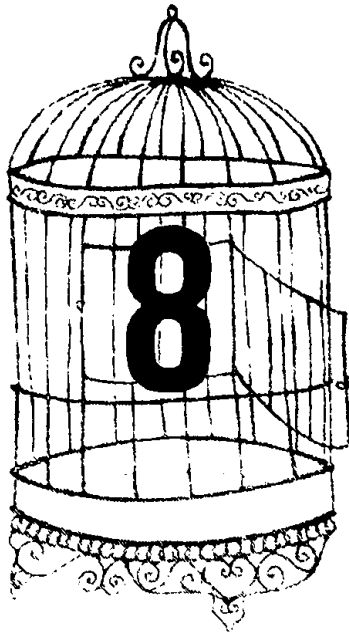
Ellerim terlemeye başladı ve ter avuç içlerimde bir birikintiye dönüştü.

Yerimde duramıyordum, bir insanın ağzında her an oluşabilecek milyonlarca mikrop ve çıplak gözle görünemeyen küçük canavarlar hakkında okudukça oturduğum yerde duramıyordum.

Hayır. İmkânı yok. Bu iş bitti.

Bilgisayarımın kapağını sertçe kapattım.

Hiç kimseyle öpüşmeyeceğim gerçeğiyle yüzleşmem gerekcekti. Asla.

Saat beşti. Biri kapıyı çaldığı sırada buzdolabının içindeki bir kalıp peynire ulaşmaya çalışıyordum.

Çıt çıkarmama modu aktifleştirildi. Eğer tamamlanabilseydi dünyanın en güzel sandviçi olacak şeyi bıraktım ve sessizce koridora çıktım. Sanki kapının diğer tarafındaki kişi kapıyı kırıp içeri dalecekmiş gibi girişe bakmaya başladım.

O anda kapıyla benim aramda bir bakışma yarışması başladı. Çok çekişmeliydi, tıpkı kötü kalpli bir şerifin gölgelerde saklanıp bir kürdan çiğnediği an gibiydi.

Kapı bir kez daha çaldı.

Gözlerimi kırpmadan ellerime koca bir damla temizleme jeli sıktım ve sildim. Çünkü hırsızların, ilk önce kapıyı çalacak kadar kibar olmak dışında umurlarında olacak tek şeyin bir temizlik kurbanı olacağından emindim. Gözlerimi o kadar sert devirdim ki neredeyse kafatasımdan dışarı çıkacaklardı.

"Norah. Benim, Doktor Reeves."

Omuzlarım kulaklarımın hizasından aşağıya düştü ve derin bir nefes verdim. "Bir saniye." Koşarak kapıya gittim ve kilidini açtım.

Doktor Reeves, inanılmaz sıcığa rağmen üzerinde mükemmel bir şekilde dikilmiş takım elbisesiyle verandada duruyordu.

"Nasıl gidiyor?" dedi, sanki bir kutu içinde terk edilmiş kedi

yavrusuymuşum gibi gülümseyerek. Atılıp boynuna sarılmamak ve küçük bir çocuk gibi ağlamamak için gücümün her zeresini kullanmam gerekiyordu.

“İyiyim.” Başımı çok sert sallıyor ama kendimi durduramıyordum. “Gerçekten iyiyim. Hatta harikayım.”

Gözlerini kıstı. Yalanlarım candan yapılmıştı ve o bunu hemen fark etmişti.

“Demek istediğim, ilk başta biraz...” Parmağımı şakağımın üstünde döndürüp deli işareti yaptım ama çok abartmadım çünkü bu krizlerimden ölümüne utanıyordum. “Ama şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. İçecek bir şey ister misiniz?” dedim ayaklarımı yerde sürüyerek geri çekilirken. Onu zorla içeri davet ettim.

“Fazla kalamam,” dedi ve sanki arkamda patlayan balonların ya da kara tahtanın üzerinde sürüklenen tırnakların seslerini duydum. Dişlerimi sıktım ve yüzümü buruşturdum. Akşamın bu saatinden sonra burada kalmasını istemem haksızlıktı. Eve gidip görmesi gereken bir ailesi vardı. Onun kişisel hayatından neredeyse hiç bahsetmezdik ama bir şekilde oğlunun ortaokula gittiğini öğrenmiştim. Yine de, burada kalmasını gerçekten istiyordum. Konuşmak için bile değil, sadece bir sandalyede otursun ve pijamalarının içinde yapboz yapsın diye, tıpkı annem gibi. Bu ev fazla sessizdi. Yemin ederim sessizlikten besleniyordu. Yalnız olduğumda ev hep olduğundan büyük görünüyordu.

“Ama,” diye ekledi, “hemen telefonun diğer ucundayım. Sana verdiğim numara hâlâ duruyor, değil mi?”

Boğazımdan yukarı tırmanmaya çalışan, “Aradığımda açmıyorsan numara vermenin bir anlamı yok,” yorumunun ağzımdan kaçmasına izin vermedim. Korktuğum şeyleri yapmaya zorlandığımda uyuz bir insana dönüşebiliyordum. Bu, kaygının en sevmediğim evresiydi. Annem beni ilk kez evden çıkmaya zorladığında ona ondan nefret ettiğimi söylemiştim. Öf.

“İçecek bir şey istemediğinize emin misiniz?”

“Norah.”

Dinlemiyordum. Buzdolabına gittim ve kapısını çekerek açtım.

“Pepsi var? Sunny D? Ya da isterseniz kahve yapabilirim.” Mutfak tezgâhındaki gümüşü makineyi işaret ettim. Krom kaplamasında ince bir toz tabakası vardı. Makineyi aldığımızdan bu yana geçen dört sene içerisinde belki iki kez kullanılmıştı. Annem bitki çayını severdi.

“Norah. Kalamam.” Bana yine o sempatik gülümsemesini attı. “Ama dinle, çarşamba sabahı müsaitim...”

“Çarşamba mı?” Çarşambaya neredeyse iki gün vardı. Göze alınması gereken koca bir salı günü vardı.

“Yarın için de konuşabilirdik ama yarın bütün gün danışanlarım var. Belki bir iş arkadaşımı ayarlayabilirim...”

“Hayır! diye bağırdım. Hapşırığının hızı ve sürpriziyle ortaya çıktı. “Demek istediğim, hayır, teşekkürler.” Böyle bir çıkış yapmak istememiştim ama tanımadığım biri olursa kapıyı asla açmazdım. “Annem size ne zaman eve döneceğini söyledi mi?” Partide paranoya da katıldı. Annemin bana yalan söylediğini düşündüğüm için değil ama beni koruduğu düşüncesiyle gerçeği yumuşatarak söylemiş olabilirdi. Ya da aklımın annemin durumunu öğrenebilme isteğini haklı çıkarmak için kullanabileceği bir başka bahane.

“Bana birkaç gün, belki bir hafta sürebileceğini söyledi. Bunu sana kendisi söylemedi mi?” Yakalandım. Sherlock Holmes akılmaz cinayetler için ne idiyse bu kadın da ruh hastalıkları için o anlama geliyordu.

“Söyledi. Ben sadece... Ben tam olarak ne dediğini hatırlayamadım.” Kötü bir şey yaptığımı hissediyordum.

“Norah, senden bir şey gizlemiyor. Bana bunu yapmayacağını söyledi.”

Dudağımın aşağıya bükülmesini engellemek için ısırmam gerekti. “Sadece evde olmasını dilerdim.”

“Elbette. Bu normal. Kim olsa böyle isterdi.”

Başımınla onayladım. Sohbetimiz sonlanmıştı. Doktor Reeves’in

gözleri etrafta amaçsızca gezindi ve tekrar benim gözlerimle buluşmadan önce yan komşu Luke'un bıraktığı notu gördü.

Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Zihinsel tokat. Kafamı çevirdim ve dikkatimi buzdolabının içindekilere verdim.

"Sizi hâlâ bana verdiğiniz numaradan arayabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Gecenin bir yarısı olsa bile mi?" Buzdolabındaki portakal suyu kutusunu ters çevirdim böylece etiketi ortalandı ve dışarı dönük durdu.

"Ne zaman istersen. Ciddiyim."

"Teşekkürler. Ve uğradığınız için de teşekkürler. Gerçekten mutlu oldum."

"Pekâlâ, kahve randevusu? Çarşamba günü ilk iş görüşür müyüz?" dedi onunla birlikte kapıya doğru yürürken.

"Yani, ilk önce takvimimi kontrol etmem gerek ama eminim ki sizi araya sıkıştırabilirim," diye dalga geçtim. Şüpheli bir şekilde tek kaşını kaldırdı ve bir gülümsemenin ardından gitti.

Saat yedi gibi hava kararmaya başladı ve evdeki tüm ışıkları yak-tım. Dışarıdan bakıldığında, güneş evin içindeymiş gibi göründüğünü sanıyordum. Tripler, yani sokağın karşısında yaşayan genç çift yarın sabah kapımızın altından "Çevreyi Koruyalım" yazılı broşürlerinden birkaçını daha atacaklardı kesin. Beni yanlış anlamayın, karbon ayak izim konusunda ciddi derecede endişeliyim ama evde yalnız olduğum zamanlarda, ışıklar açık olduğunda ölme ihtimalimin %98 daha az olduğunu bilecek kadar korku filmi izlemiştim.

Annem saat sekizden biraz önce aradı ve neredeyse bir saat telefonda konuştuk. Durmadan doğru düzgün yemek yiyip yemediğimi sordu, sonra beni altı aydır çekmecemde duran anksiyete ilaçlarını denemem konusunda cesaretlendirmeye başladı.

"Bu en mükemmel fırsat," dedi. "Sadece bir tane alacaksın, sonra koltukta sırtüstü uzanacak ve kendini uykunun kollarına bırakacaksın."

Akil rahatlatıcı ilaçları yutmakla ilgili bir sorunum vardı.

Dilime değdikleri anda öğüresim geliyordu. Sanki tutkala bulanmış ve fiziksel olarak aşağıya kayması mümkün değilmiş gibi. Doktorların beynimi ele geçirmeye çalıştığını falan düşündüğümünden değil. Ben şu ilaçların vücudunuzu zehirlediğini ve ilk önce doğal yolları denemen gerektiğini düşünen insanlardan da değildim. Bitkisel tabletleri de alamıyordum. İlaçları yutamayacak kadar yapışkan hâle getiren şey kontrolü elden bırakma fikriydi. Bu ilaçları alıp yarı sarhoş olunca her şeyin kontrolden çıkacağı endişesi sarıyordu içimi. Bir zombi felaketi yaşanırsa ölecek ilk kişinin kim olduğunu biliyor musunuz? Koltuğunda oturmuş, ilaçlar yüzünden kendinden geçmiş ve koşamayacak hâlde olan.

Annem esnemeye başladığı zaman ona iyi geceler diledim, sonra bir battaniye aldım ve koltuğa yığıldım. Gözlerim kırkya-madan berjerin yanındaki kutunun üstünde duran makasa takıldı. Biri eve girmeye çalışırsa kullanmayı tercih edeceğim silah oydu. Bu fikir o kadar aklıma yatmıştı ki yolumu tıkamasın diye sehpayı kenara kaydurdım. Annem burada olsa bana kendimi güvende hissettirecekse neden makası daha yakına koymadığını sorardı. Ve ben de ona bunu yapamayacağımı çünkü fazla hazırlıklı olmanın uğursuzluk getireceğini düşündüğümü söyledim.

Uyumam gerekiyordu. Düşünmeyi bırakmam gerekiyordu. Sadece bir saniyeliğine.

Televizyonun bekleme ekranından gelen mavi ışığın altında soğuk ve serinlemiş bir hâlde sıçrayarak uyandım. İlk başta beni uyandıran şeyin bu olduğunu sandım. Tiz bir ses çıkarıyordu, bir kelebeğin kanat sesine bile uyanan kızlardanım ama sonra bir ses duydum.

Bir adam bağıırıyordu. *"Bu yeterli değil!"*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, sesler dışardan geldiğini anlamama yetecek kadar boğuk gelmesine rağmen gözlerim dikiş makasının üzerine odaklandı. Beş saniye içerisinde Uyuyan Güzel'den bir ninjaya döndüm ve olduğum yerde doğruldum. Koltuğumun arkasından atlayarak kurşun hızıyla kapıya gittim.

Kapının kilitli olduğunu biliyordum. Hava kararmadan önce dört kez kontrol etmişim. Ama parmaklarım yine de kilidin üstüne gitti ve dilini bir kez daha ittirdim. Metal bağlarını koparıp kilidi doğruca duvara vurmadıkça, kilidin dilini daha fazla ittirmemin imkânı yoktu ama yine de parmaklarımla itirmeyi bırakmadım.

"Üç yıl. Üç yıl oldu." Ses tekrarlamaya devam ediyordu. İkili patlamalar hâlinde söylüyordu. Birincisinde sessiz, ikincisinde daha yüksek sesle. *"Üç yıl. Üç yıl oldu."*

Sessizlik. Bağırma. Duraksama.

Ses Luke'a aitti. Başka birinin konuştuğunu ya da cevap ver-

diğini duyamıyordum. Merak, beni parmak uçlarımda veranda camına çekti ve korku dolu hareketlerle perdenin kenarından göz ucuyla dışarı baktım.

Evin garaj yolu üzerinde bir aşağı bir yukarı yürüyen ve cep telefonu ile konuşan Luke'un üzerine bir güvenlik lambasının ışığı vuruyordu. Onu gördüğüm an şaşırarak geri çekildim çünkü üzerinde hiçbir şey yoktu. Bir pijama altı dışında hiçbir şey giymemiş, gergin kaslardan oluşan şişkinliklerle kaplı çıplak bir vücut. Dergi sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Yüzüm kızarmaya başladı. Sanki insanlarla dolu bir odaya adım atmışım gibi hissediyordum. Sorun şu ki yanaklarımın kızarmasına sebep olan boğucu utancın aksine, tekrar bakmak istiyordum. Ve baktım da.

Bu sefer sırtı bana dönüktü. Garaj yolunda aşağıya doğru yürüyordu. Yüzüm cama yakınlaştıkça sinsice hareket etme durumu ikinci planda kalıyordu.

Sessizlik. Bağırma. Duraksama.

Mükemmel derecede üçgen omuzları sesini yükselttiği zaman kanatlanıyordu. Bir yumruk midemi yakaladı ve sıkmaya başladı.

Sessizlik. Bağırma. Duraksama.

Ağaçları egecek kadar sert bir soluk verdi. Bir şeyler onu parparça ediyordu. Başını salladı, saçından bir tutam tuttu ve çenesini sıkı.

"Şu an bununla uğraşamam." Başparmağını tuşlara dokundurarak telefonu kapattı.

O an taş döndüğünü sandım çünkü uzun bir müddet hiç kıpırdamadan durdu. Garajın önünde, tek bir kasını oynatmadan, kolları omuzlarından aşağıya sarkarken öylece yere bakıyordu.

Parmaklarım kaşındı. Keşke ona uzanabilseydim, elimi omuzuna koyup ona iyi olup olmadığını sorabilseydim. Her şey ve herkes hakkında endişelenmenin bir yan etkisiydi bu. Beni alacak kadar etmeyen şeylerle ilgili olarak haftada en az bir kez ağladım.

Dakikalar dakikaları kovaladı. Bacaklarım yoruldu. Gizli gizli izleme fikrinden vazgeçtim ve pencerenin kenarına oturdum. Tabii en sonunda eve girebilmek için geri döndüğünde, gördüğü ilk şey pet shop camında oturmuş yavru köpek gözleriyle ona bakan ben oldum. Doğruca bana bakıyordu, benim de ninja refleksimi tekrardan etkinleştirmem gerekti. Kendimi yere attım, vücudum laminant zemine çarptı. Yarın vücudumda morluklar olacaktı.

Kalbim kulaklarımda atıyordu, duvara olabildiğince yakın duracağım şekilde yere çökmüştüm. Umarım onu gözetlediğimi düşünmemiştir. Yani, dışarıdan nasıl görünmüş olabileceğini biliyordum. Ve tamam, belki de biraz gözetliyordum. Ama ufak bir merakın ötesinde, hissettiğim tamamen endişeydi. Aman Tanrım! Umarım sırf üzerinde bir şey olmadığı için burada oturmuş onu izlediğimi düşünmemiştir.

Nabzım geçen dakikalarda hızlanmaya başladı, düşüncelerim kafamın içinde koşuşturuyordu. Ne düşünecekti? *Yan evdeki tuhaf kız, camın önünde bir çiçek gibi oturmuş, beni izliyor.* Endişelenmiş olduğumu açıklamam ve aynı anda buhar olup yok olmam gerekiyordu. Ama ikisini de yapamazdım.

Bu yüzden beklemeye başladım. Koridor zemininde bir korku topu hâlinde, neredeyse bir ömür kadar uzun bir süre bekledim. Sonra göğsümün ortasından bir cesaret patlaması açığa çıktı ve gitti mi diye baktım. Pencerenin kenarına tutunarak kendimi yukarı çektim.

Lanet olsun! Gitmemiştı. Daha da yakına gelmişti. Hatta hareket etmiş, bir ayağı verandamın merdivenindeydi. Korkuyla geri sıçradım. Çıplak vücudu ve kalkmış tek kaşıyla bana bakıyordu. Tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama elim havaya kalkmış, ona selam veriyordu.

Telefonunu kaldırdı, suratını ekşitti ve ağzıyla, "Özür dilerim," işareti yaptı. Bilindik gülüşü görünürde yoktu.

Özrünü elimle Oscar kazanmış deneyimli bir oyuncu edasıyla, umursamaz bir şekilde yanıtladım. Hatta elimi öne çıkarılmış

kalçama bile koydum ama orada tutmak fazlasıyla garip geldiği için koyduğum gibi indirdim. Verandadaki merdivenleri hoplayarak çıktı ve hemen pencerenin önüne geldi. İki adım geri gittim.

“En azından bateri çalmıyorum, değil mi?” diye şaka yaptı kısık sesle. Ama sesi yine de kuvvetliydi. Camdan geçerek pürüzsüz bir şekilde kulaklarıma geldi. Hâlâ gülümsemiyordu.

Çenesini aşağıya eğdi ve çıplak ayaklarına baktı. Nefesim cama değdi ve camı buğulandırdı. Yanlış giden bir şeyler vardı. Bazı şeylerin böyle olması gerekiyordu. Harry Styles ve yumuşak görünümlü saçları. Ya da Kaptan Amerika ve güçlü kalkanı gibi. Yeni Yan Komşu Luke’un asla gülümsemeyi bırakmaması gerekiyordu.

Tikli parmaklarım bacaklarımda ritim tutmaya başladı. Kapıyı açmak ve ona iyi olup olmadığını sormak için can atıyordum ama yapamazdım. Bacağımın üstünde yeni oluşmuş bir yara kabuğuyla oynamaya başladım. Endişe duyguları neden kapıyı açmamam gerektiği konusunda milyonlarca sebep üretmeye başladı. Kalbim mücadele ediyor ama sefil bir şekilde yeniliyordu.

Kapıyı aç. Üzgün görünüyor, kalabalığın içinde kaybolmuş bir çocuk gibi.

Kapıyı açma. Bu bir hile olabilir. Senin çılgınlıklarını duyabilecek uyanık kimse yok.

Kapıyı aç. O gözlerindeki yaş mı? Seri katillerin tatlı gülümsemeleri olmaz.

Kapıyı açma. Şu o kadar da kırık olmayan bacağıyla insanları kandıran manyak katilin hikâyesini hatırlasana. Sonradan pişman olmaksansa böylesi daha iyi.

Bu tartışma, ağzımda ateş tadı alıp kulaklarımdan dumanlar çıkana kadar kafamın içinde devam etti. En sonunda mantıklı düşünce devreye girdi. Ağzımdaki o iğrenç tadı tükürebilirdim. Endişe tam bir drama manyağıydı. Ufacık bir şeyi alıyor ve o kadar büyük bir hâle getiriyordu ki gözünüzün önündekini görememeye başlıyordunuz.

Ona iyi olup olmadığını sormak için kapıyı açmama gerek yoktu.

Boğazımda bir titreme oldu. Benim sesim onunki kadar özgüvenli değildi. Önündeki bariyerleri bırakın, havanın içinden geçmeyi başaracak kadar bile güçlü değildi. Bunun yerine parmağımı kullandım ve camın buğusunun üstüne harfler yazdım.

İyi misin? Bir anda geçtiğimiz yaz üç hafta boyunca ters yazmayı (ve Elf dili konuşmayı) öğrenmek o kadar da büyük zaman kaybı gibi gelmedi.

Harflerin çizgilerini çizerken camdan gıcırtilar geldi ve Luke başını kaldırdı. Küçük ve o kadar da kuvvetli olmayan bir sırıtma dudaklarını yukarı çekti. Sol gözünü kıstı ve bana şu bakışı attı, hani şu bir bulmacada cevabı tam olarak kestiremediğinizde bulmacaya attığınız bakıştan.

İçime çekildim, kalbim bir seferde iki kez atmaya çalışıyordu. Belki de sormamam gerekiyordu. Ya da belki de camın üzerine harfler yazmak yerine ağzımı açmak için gereken cesareti toplamam gerekiyordu. Parmağımı onu kütleterek cezalandırdım.

Başıyla onayladı ve çenesini bana doğru uzattı. "Seni rahatsız etmek istememiştim," dedi.

"Rahatsız etmedin," diye fısıldadım ama o çoktan arkasını dönmüştü.

Yirmi altı adım ve evlerimizi ayıran bodur ağaçların üzerinden kısa bir atlayış sonunda evine geri döndü.

Zombi gibi ayaklarımı sürüyerek salona geri döndüm ve koltuğun üzerine yığıldım. Etten çok düşünceye dönmüştüm ve binlerce soru sanki bir deprem oluyormuş gibi odayı sallıyordu. Yeni Çocuk yaklaşık bir haftadır yan evde yaşıyordu ve benim devrelerim onun ne düşündüğünü çözmeye çalışmaktan yamış durumdaydı. Yani, MTV izliyordum, bu nedenle bunun bir şey demek olduğunu biliyordum. Erkekler ve kızlar aynı türden ama birbirinden farklı iki gezegendendi. Ama bu durum benim süper yeteneğim olan fazla düşünmeyle birleşmişti. Her şey çok fazla geliyordu. Her defasında işleri mahvetme hissinden hiç

hoşlanmıyordum. O buraya taşındığından beri bu ince eleyip sık dokuma hâlinin üretkenlikle üç katına çıkmasından hoşlanmıyordum. Sorunun bende olduğunu biliyordum, benim problemimdi, bu nedenle de bu noktadan itibaren onu görmezden gelmeye karar verdim.

Günlerden çarşambaydı. Doktor Reeves sözleştiğimiz gibi kahve içmeye uğradı. Kırk beş dakika kaldı. Neler yediğimden ve nasıl uyuduğumdan bahsettik. Dünyü nasıl da pijamalarım, kurabiyeler ve tükürükle kaleler yaparak geçirdiğimi ona anlatmamaya karar verdim.

Annemden, havadan, kaygı olmasa dünyanın nasıl olacağından bahsettikten sonra bana nasıl nefes almam gerektiğini öğretti ki bunu unutmak sandığınızdan çok daha kolaydı.

Doktor posta kutusunda bir gıcırta duymamdan yaklaşık olarak altı dakika önce gitmişti.

Komşu,

Cuma gecesi benim erinde, saat 19:30'da Doğaçlama Eric Rhodes Günü partisi.

Umarım gelebilirsin. Ebeveynsiz bir ortam! Bira da olacak!

Hafta sonları için şükürler olsun, yüce İsa.

Luke ☺

Aman. Tanrım.

Bu hiç iyi değil.

Bu. Hiç. İyi. Değil.

Ateş ve kükürt kokusunun ötesinde, herkesin kendine ait bir cehennem fikri vardır. Alışveriş yapmak, vergi beyanında bulunmak, spada minik balıkların ayaklarını ısırması ya da etrafının ellerindeki kalemlerle durmadan oynayan insanlar tarafından sonsuza kadar sarılması.

Paspasın üzerinde bulduğum özenle katlanmış notu elime aldım, buruşturdum ve koridora fırlattım. Mükemmel el yazısıyla doldurulmuş, sayaçlı bir bomba gibi yerde duran nota baktım. Sonra tabii ki üzerinde tepindim, hızla yerden kaldırdım ve çöpe attım çünkü hem bekleyen bir parti davetiyesi hem de karmaşık bir stresle aynı anda uğraşamazdım.

Evin içinde tur attım. Sabah güneşinin camdan içeri girdiği ve zeminde yarattığı soluk ışıklara basmamaya dikkat ederek, mutfakta daireler çizerek yürüdüm.

Bir parti. Biralı. Yan evde. Bu benim cehennemimdi. Savunma Seviyesi 1'deydik. Aklıma daha kötü bir şey gelmiyordu. Ah, hayır, bekle. Evet geliyordu. Yan evde bira içilen bir parti ve benim evde yalnız oluşum.

Hemen yan evde eski lisemden arkadaşlarım olacaktı. Bir sürü insan. Luke'un ön bahçesinden benimkine taşacaklardı. Lise hayatımın meyve sineğinin ömründen daha kısa olduğunu biliyorum ama ya biri beni hatırlarsa? Ya biri nerede oturduğumu hatırlarsa? Ya buraya gelirlerse? Ya benim dışarı çıkmamı isterlerse?

Kafam patlayıp mutfağı korkudan kanı donmuş beyin parçalarıyla dekore etmek üzereydi.

Annemin gül çalılarının arasında votka shotları atan, sokağı pisleten ve muhtemelen kafayı bulan sarhoş ergenler. Polis gelecektir. Bir keresinde bir filmde böyle bir şey olduğunu görmüştüm.

"Norah! Norah!" Umutsuzluk döngüm tanıdık bir ses tarafından bölündü.

"Anne?" Elimdeki telefon ahizesine baktım, içinden hâlâ annemin tiz sesi geliyordu.

Telefonu çevirdiğimi hatırlamıyordum.

"Anne. Anne." Telefonu kulağıma dayadım. "Anne. Cuma gecesi bir parti veriyor. Ne yapacağım?" Eğer o burada olsaydı tişörtünün yakasına yapışıyor olurdum.

"Ne?"

"Eric Rhodes partisi. Bira da olacak."

"Tatlım... Eric Rhodes... öldü."

"Ne? Hayır." Öfke beni savuruyordu. "Bunu biliyorum." Eric Rhodes, küçük kasabamızın kurucusuydu, milyonlarca yıldır ölüydü. Bu hafta sonu onun doğum gününü kutlarlardı. Biz yapmazdık. Ben yapmazdım. Asla.

Dilim büküldü, ağızımın içinde on kat daha büyümüş gibiydi. Söylediklerimin çok mantıklı olmaması muhtemeldi. Sarhoş olmakla karıştırılmasın, paniklemiş hâldeydim. Gerçi bu iki şey genellikle birbirine benzeyen durumlar yaratıyordu.

Nefes aldım. "Yan evdeki yeni çocuk," dedim, sanki dil öğrenmeye çalışan bir anaokulu öğrencisi gibi. "Cuma gecesi bir parti verecek. Beni davet etti. Bira da olacakmış. Öyle söyledi, davetiyenin üstüne, mükemmel bir elyazısıyla yazmış."

"Bir partiye mi davet edildin?" dedi annem eve geldiği gibi davetiyeyi buzdolabının kapağına asacağını belirten bir çığlıkla. Asıl konuyu tamamen kaçırmıştı.

"Anne."

"Haklısın. Üzgünüm. Bana burada çok ağır ağı kesiciler veriyorlar. Bir saat önce, sana yemin ederim, yatağımın üstünde süzölüyordum." Kıkırdadı.

Ah. Bu hiç iyi değildi. Yani en azından benim için. Onun için bu an sevinçten havalara uçuracak cinstendi.

"Anne, cuma gününe kadar eve dönmüş olacaksın, değil mi?" Ah Tanrım, lütfen bana cumaya kadar eve döneceğini söylesin.

Duraksama. Daha da uzun duraksama. Saçlarıma aklar düşüyordu.

"Bu sabah doktor beni görmeye geldi. Bana pazartesiye kadar burada kalmam gerekebileceğini söyledi."

Tırnaklarımı avucumun içine batırdım. Eklemlerimdeki gergin derinin yarılacağını hissedene kadar bastırmaya devam ettim. "Durmadan kemiklerime çiviler takmakla ilgili bir şeyden bahsediyor. El bileğimin yanlış iyileşmesiyle ilgili bilimsel bir şeyler söyledi." Annem kelimeleri ağzında geveledi ve ya su içti ya da ağzından akan salyaları içine çekti. Yumruğumu ağzıma tıktım ve ısırdım. Telefonda ağlamayı şiddetle reddediyordum.

Annem yaralıydı. Benim de parçalara ayrılmama ihtiyacı yoktu. Ayrıca, onu korkutmak istemiyordum. Sesi bayağı sarhoş gibi geliyordu ve bir kızın kafası iyiyken kalp krizi geçirip öldüğüyle ilgili bir şeyler okumuştum. Bu muhtemelen tıbbi ilaçlarla kafayı bulmak için de geçerliydi. Yasal uyuşturucular. Ağrı kesiciler... Ama yine de ağrı kesicilere de bağımlı olabilirdin. Umarım böyle bir şey olmazdı.

"Hayatım? Hâlâ orada mısın?"

Aklım erimiş durumdaydı. Düşünecek çok fazla şey vardı.

"Buradayım." Avucumu alnıma vurdum, beynimi yaramazlık yaptığı için tokatlamamla eşdeğer bir hareketti. "Aklım dar-madağın. Parti konusunda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Pekâlâ, bence ilk yapman gereken şey derin nefes almak." Bana derin bir nefesin nasıl alınması gerektiğini anlatmaya başladı ama benim tek duyduğum annemin normalden daha hızlı nefes alıp verişiydi. Darth Vader'ı doğum yaparken hayal edin, işte öyle bir şeydi. Yine de işe yarıyordu çünkü obsesif kompulsif bozukluğum yüzünden ciğerlerim onun ayarsız hızını düzeltmeye çalışıyordu.

"Doktor Reeves'in her şeyi kontrol etmenin imkânsız oluşuyla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun? Norah, tatlım, benim küçük bebeğim, korkarım bu senin kontrolünün dışında."

"Kontrolümün dışında" konulu moral konuşmaları en nefret ettiğim türdü. Bozması en zor olan konuşma bunlardı. Ahlaksız bir şey, tartışmaların en sarsılmazı. Bu konudan hiçbir şekilde "Ama... Ama... Ama..." ile kaçışım yoktu. Bazen bazı şeyler gerçekleşmek zorundaydı ve bundan kurtulmamın tek yolu buna

katlanmaktı. Doğum yapmak gibi, ne kadar korktuğun önemli değil, bebek doğmak zorundaydı.

Mutfak zeminine oturdum. Annemin sesi, beni bu inmesi imkânsız hayat uçurumundan indirmeye çalışırken bir balinanın sesine dönmüştü. En azından o akli başında bir müptelaydı.

İki saat boyunca konuştuk ve benim bozuk aklımı güvende olduğuma dair ikna etti. Parti, okulun kulüp seçimleri ve bahar tatilinin gayrimeşru çocuğu olsa bile, odamda kilitli bir şekilde beklediğim sürece beni etkilemeyecekti. Bu, katlanmam gereken bir durumdu ama en azından bunu battariyeden bir kalenin içinde saklanarak yapabilirdim.

İyi bir sohbetti, biraz gevezelik edip çoğunlukla konudan sapmıştık. Ama verdiği tavsiye kolay ve açıktı. Ve her zaman olduğu gibi, en sonunda aklımı daha hızlı sakinleştirip durumu normal bir insan gibi algılayabilmeyi diledim. Hayalim buydu.

“Kapatmadan önce son bir şey daha,” dedi annem. “Bir çocuk seni bir randevuya mı davet etti?”

Çöp kutusuna baktım ve dün içine attığım buruşturulmuş kâğıt parçasının diğer çöpler arasında çürüdüğünü gözümde canlandırdım.

Bilmiyordum.

Bunu analiz etmek için hiç vakit yoktu. Ama olmalıydı. Heyecan olmalıydı. Heyecan korkudan daha büyük olmalıydı. Eski arkadaşlarımdan kaçının bir çocuk tarafından partiye davet edildikten sonra muhtemel parti felaketleri senaryosu yazmak yerine heyecandan çılgına döneceğini merak ediyordum. Depresyon enseme doğru üfledi. Hücrelerime kadar buz kestiğimi hissedebiliyordum.

İçeri giremezdi.

Zoraki gülümsedim ve boğazımdaki üzgün yumruyu temizledim. “Yani, *teknik olarak* evet. Ama bu bir parti, birçok kişinin olduğu bir parti. Bu nedenle de *teknik olarak* davetiye yolladığın herkesi randevuya davet etti anlamına geliyor. Düşünülmesi gereken birçok alt kategori var.”

“Vay canına. Bugünlerde biriyle çıkmanın alt kategorileri mi var?”

“Elbette. Tanrım, anne, bazen bir dinozor gibi konuşuyorsun ve televizyon izlemiyormuş gibisin.” Güldü. Gerçekten güldü. Paylaştığımız küçük, normal konuşmalarımızdan hoşlandığını anlamamak imkânsızdı. Çok az ve nadiren oldukları için fark etmesi çok kolaydı.

Günün geri kalanını bir İngilizce ödevini bitirmeye çalışmakla geçirdim.

Evet, aynen.

Boş sayfamın üzerindeki yanıp sönen imleç işareti bana ısrarla göz kırptıyordu. *Lady Macbeth*’in ahlak kurallarını ve sebeplerini inceliyor olmam gerekiyordu ama beynim Shakespeare’i çeviremeyecek kadar kaynamış durumdaydı.

Sonsuza kadar, hep beklenilenden daha başarılı olmaya çalışan biri olacaktım... tabii ki düşünecek başka bir şey bulana kadar. Karnelerime bakarak kötü aylarımın bir çizelgesini oluşturabilirdiniz. Mesela geçen dönem annem taşınmamız gerektiğini düşünmüştü ve ortalamam düşmüştü.

Evde eğitimimi 4.0 ortalamayla bitirmek istiyordum. Kulağa tuhaf, hatta zalimce geliyordu ama zeki olursam insanların tuhaf taraflarımın ötesini görmeye zorlanacağı fikri zihnimin bir köşesinde parlıyordu. Hatta onları eski hâline bile getirebilirdi. Bilmiyorum. Bu muhtemelen aptalcaydı ama Charles Darwin panik atak geçiren biri olarak hatırlanmıyordu. Ludwig van Beethoven bipolar bir besteci değil, bipolar olan bir besteciydi. Benim o kadar da basit değildir. Sadece doğru düşünebildiğine, tek sayıların felakete yol açacağına inanan kızdan daha fazlası olduğuma dair kanıt istiyordum.

Ama şu anda ders çalışmak, market alışverişi yapmak için evlen çıkmamla eşdeğer imkânsızlıktaydı.

Bunun yerine dur durak bilmeyen aklım kabul edilir bir ayağa ulaşana kadar klavyemle bakıştık, sonra popomu yatağa süslükledim.

Tüm gece parti sanki küçük banliyö mahallemizi korkutan bir tür deli seri katılmış gibi, endişe içinde, uyanık bir şekilde yataкта uzandım.

Anksiyete on iki saat önce yediğim peynirli sandviçin üstüne bir çimento yığını gibi oturmuştu mideme. Belimden dizlerime kadar her şey sıkı bir şekilde dönmüştü. Gerçekten regl olmasanız da regl olduğunuz zamanki tüm ağrıların birleşimi gibiydi.

Yatağım tuğladan yapılmış gibiydi ve çarşaflarım vücudumu yılan gibi sarıyordu. Neredeyse beni boğacaklarına emindim.

Altı buçukta uyumaya çalışmayı bıraktım ve hüsrana uğramış kemiklerimi yataktan sürükleyerek çıktım. Hırkayı omuzlarıma aldım ve ön kapıya doğru gitmeye başladım. Bazen bu dört duvarın sınırlarının ötesini görme ihtiyacı kaçınılmaz oluyordu. Benim için bu, çoğunlukla holde oturup açık bir kapının içinden dünyanın uyanmasını izlemek demek oluyordu.

Sabah, yeni kesilmiş çim ve hanımeli gibi kokuyordu. Bir koza hâlinde oturdum ve güneşin yükselip gökyüzünü pembenin, sarının ve morun çeşitli tonlarına boyamasını seyrettim.

Saat neredeyse yedi olduğunda zeytin yeşili bir Volkswagen karavan Triange Crecent'e saptı. Köşeyi döndü ve her evin önünde kısa müddet durdu.

Zihinsel kameram hazır ve nazırdı.

Arabaya sadece bir saniye bakmam yetti, sonra bu yabancı arabayla ilgili her ufak ayrıntı beynime kazındı. Plaka numarasından arka tekerin kavisini yiyen yanık turuncu renkli pasa kadar. Çıkamaz sokağın sonuna kadar gitti ve geri geri gelmeye başladı, bu sefer bizim tarafımızdaki evleri inceliyordu.

Arabayı süren adamın kalın, kahverengi bir sakalı ve paspas gibi kıvrıkcık saçları vardı. Yan camlardan birini tamamen kaplayan çıkartmalar vardı. Hatıra çıkartmaları. Ünlü kent simgeleri şeklindeki çıkartmalardan. Empire State binasını ve Disney'in prenses sarayını tanıdım.

Adam beni gördü, durdu ve camını indirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, popomun üstünde geri kaydım. Geriye çekilip kapıyı sertçe kapatmaya hazırdım, sonra biri, "Baba!" diye bağırdı.

Bağıran Luke'tu.

Bodur şimşir ağaçların yanında duruyordu, tüm vücudunu görebiliyordum. İki kolunu da havaya kaldırmış, sanki bir uçağı park ettirmeye çalışıyormuş gibi kollarını sallıyordu. Kafamı çevirdim, araba yan tarafa park ederken altdudağımı ısırdım.

Luke'un bir babası olduğunu bilmiyordum. Bu aptalca. Demek istediğim, tabii ki Luke'un bir babası olduğunu biliyordum, sadece buralarda olduğunu bilmiyordum.

Garaj yolunun ortasında buluştular ve birbirlerini içtenlikle kucakladılar. Bir buluşmaya tanık olduğumu düşündürecek türde bir sarılmaydı. Gözümü dikip bakmak istemiyordum ama dokunmak yok kuralım ilgi istiyordu. Sarılırken ne tür mikrop- lar kapabileceğinden endişe etmeden birine sarılabilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Ebola virüsünde karar kıldım. Virüsün yayılma riskini düşünmekle o kadar meşguldüm ki az kalsın ikilinin birbirinden ayrılma ânını kaçıırıyordum. Luke beni izlerken görmeden önce duygularımı toparlayıp kafamı başka yöne çevirmeye vaktim olmadı.

"Norah," dedi bana selam vererek. Çenesini göğsüne yapış-

tırmış, tüm sersemliğiyle bana bakıyordu. Babası bir beklentiyle bana baktı, sonra Luke'a, sonra tekrar bana baktı. Ama Luke bizi tanıştırmak yerine hızla evine girdi. Babası bana doğru bir bakış attıktan sonra onu takip etti.

İlginç.

Bir sonraki saat için aklım, içine düştüğüm bir tavşan deliği gibiydi. Luke'un beni babasıyla tanıştırma fikrinden neden kaçındığını merak ediyordum. Bu bir tür kuralmış gibi, bir battaniyenin içinde büzüşmüş koridorda otururken kendimi suçluyordum. El tırnaklarımdan kalan parçalar yetersizlik hissimin ağır bedelini ödüyordu.

Saat sekizden sonra bir ara, Luke parmağının etrafında anahtarları çevirerek ve sırtında bir çantayla evinden aceleyle çıktı. Başka bir yöne döndüm ve bakışlarımı çiçeklerle flörtleşen bir kral kelebeğine sabitledim.

"Selam komşu." Kafam hızla döndü. Luke şimşir ağaçlarının yanında durmuş, bana gülümsüyordu. Daha önce oradan duran çocuktan neredeyse farklı biri gibiydi.

Geri gülümsememe yetecek kadar hevesimi toparlayıp gülümsedim.

"Selam."

"Sanıyorum okula gitmek için bir araca ihtiyacın yok, ha?" Anahtarlarını bana gösterip salladı.

"Böyle iyiyim. Ama teşekkürler."

"Ne demek, her zaman." Parmaklarımı örmeye çalıştığım kısa bir duraksama ânı oldu. "Davetiyemi aldın mı?"

"Evet." Korkuyla geri kaçmamı engellemek büyük bir çaba gerektirdi. Ya da bilirsiniz, ağlamamı ve akıl sağlığım için partiyi iptal etmesi için yalvarmamı engellemek için.

"Geliyorsun, değil mi?" Gergin bir edayla güldü. "Gelmek zorundasın. İsmi bildiğim tek kişi sensin." Şimşir ağacından yapraklar koparıyordu. Ben de hırkamdan ipler koparıyordum.

"Gelmek istemediğimden değil." Sesimden resmen tuhaflık akıyordu.

"Ah. Başka planların var," dedi ve başını sallayarak cümlesini tamamladı.

"Hayır. Alakasız yok." Böyle bir çıkarımda bulunması saçma değildi ama sesimi yükseltmiş ve öyleymiş gibi bir yanıt vermiştim. Suratına bir rahatlama yayıldı, ben de çenemi biraz daha yukarı kaldırdım. "Sadece... Hâlâ biraz hasta gibiyim..." Ama bu yeterli değildi. Sadece hapsiriyor olmak bir genci iyi vakit geçirmekten alıkoymazdı. "Bir de bitirmem gereken önemli bir Fransızca ödevi var..."

"Cardinal'da hâlâ Fransızca dersi verildiğini bilmiyordum."

Lanet kere lanet olsun. Vermiyorlardı. Cardinal eyaletinde Fransızca derslerini Çinceyle değiştiren üçüncü okuldu. Bu, ayrıldığım yaz yapılmıştı. Bir seremoni yapılmıştı. Emniyet Müdürü Zhang Yong, Müdür Turner'ın çirkin bir şekilde ağlamasına sebep olacak, kültürel çeşitlilikle ilgili bir konuşma yapmıştı. Tüm bunları biliyorum çünkü biri müdürün fotoğrafını çekip Hub'da paylaşmıştı. Fotoğraf neredeyse yarım yüzyıl internette dolaşmıştı.

Ne kadar aptalca bir hataydı bu! Doğru düzgün düşünemiyordum. Dışarıdaki boşluk şişiyor gibiydi. Kafam bu konuşturmayı bitirmem için bana yalvarıyordu, içeri gir ve kapıyı kapat. Bornozumun iplerini çekiştiren küçük bir çocuk gibi emrediyor, beni her şeyi düşünmeye zorluyordu. Sinsice geri çekilmemi, hiçbir şey olmamış gibi rutinimize devam etmemi istiyordu. Bir insanla sohbet etme veya daha kötüsü bir insanla ten temasında bulunma fikrine uyuz oluyordu. Bunun tam tersine, kalbimin şu anda merak ettiği tek şey *birine arkadaş diyebilmek için kişiyi ne kadar iyi tanımak gerektiği*ydi.

"Bu ekstradan, okul sonrası aldığım bir ders," diye yanıtladım. Nihayet.

"Ah. Peki, bu durumda *bonne chance*." Fransızca mı biliyordu? Fransızcası köşeliydi, hantaldı, Amerikan aksanıyla mahvedilmişti ama eminim ki Fransızcaydı.

"*Parlez-vous Français?*"

Gözlerini kısıtı. Boğazını temizledi ve burnundan gergin bir ses çıkararak güldü. "Bu biraz tuhaf oldu."

"Ah. Fransızca konuşamıyor musun?"

"Yakalandım." Sırıttı ve kıkırdadı. Sonra beklemediğim bir şey yaptı ve şimşir ağaçlarının üstünden atladı.

Hayır. Buraya gelme. Lütfen, buraya gelme.

Evet. Buraya gel. Lütfen, buraya gel.

Buraya geliyordu.

Popomun üstünde biraz geri kaydım, böylelikle onu dışarıda bırakmadan daha fazla içeride olabilirdim. Bilmiyorum. Böyle kendimi daha güvende hissediyordum. Biraz daha dik oturdum, aniden geniş bir şortla değil de kot pantolonla uyumuş olmayı diledim. Bacaklarım berbat görünüyordu; fazlasıyla zayıf, fazlasıyla soluk ve kaşıyıp durduğum için mor yara kabuklarıyla fazlasıyla doluydu.

Luke çok yaklaşmadan önce üstümdeki hırkayı aldım ve vücudumun onun görmesini istemediğim yerlerini örtmek için kullandım.

"Beni yakaladın," diye devam etti verandamın merdivenlerinde tünerken. "Fransızca konuşamıyorum ama orada bulunmuştum. Bu da bir şey sayılır, değil mi?"

"Daha önce Fransa'ya gittin mi?"

"Evet. Birkaç sefer. Sen?"

Hayır. Asla. Bir kez bile.

Ondan nefret ediyordum. Yani ondan nefret etmiyordum ama kıskançlık duygusu karnımın derinliklerinde bir yılanın yuvasında kıvrıldığı gibi kıvrılmaya başlamıştı. Ona attığım sahte gülümseme yanaklarımın acımasına sebep oldu.

Beni babasıyla tanıştırmadığında yetersizlik hissimin sınırlarına ulaştığımı sanıyordum. Yanılmışım. Tehdit altında olma hissi benim için yeni bir şey değildi ama sırf onun etkilendiğini görebilmek için, bu boğucu derecede fazla yeteneklerimi ortaya koyma güdüsü tamamen yeni bir durumdu. Kendimi buz gibi ve rahatsız hissediyordum, sanki bir gökdelenin karşısında ufakık

biriymişim gibi. Yalan söylemeyecektim. Yalan söylemek beni mahvediyordu ama hayır da diyemezdim.

“Orada mimarlık okumaya gideceğim.” Plan buydu. Bu orta-okuldan beri planımdı. Annemin bana bir Noel plastik tuğlalar aldığı ve büyükannem bana onlarla bir kale yapmamda yardımcı olduğu günden beri.

“Vay canına. Etkileyici.” Gözleri açıldı, arkasına yaslandı ve bana sanki az önce zaman makinesini icat etmişim gibi bakmaya başladı. Sonra kısacık bir anlığına kendimi önemli hissettim, tıbbi koşullardan ve akıl sağlığından daha önemli. Sadece kafa-beyin-akıldan öte, kandan ve kemikten yapılmış gibi hissettim. Sonra Fransa’nın bir dünya uzakta olduğunu ve benim ön kapımdan öteye gidemediğimi hatırladım.

Bir keder yumağını yutkundum. “Ya sen? Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?”

“Hımm.” Çenesini kaşıdı, düşünürken gözlerini babasının arabasına dikti. “Hâlâ karar veremedim. Seyahat etmeyi içermediği sürece sorun yok.”

“Gerçekten mi? Neden?” Belki biraz fazla kişisel bir soruydu ama seyahat etme özgürlüğü olan birinin neden seyahat etmediğini anlamakta zorluk çekiyordum.

Tereddüt etti. “Annem bir hostes. Eskiden çok seyahat ederdik. Sanırım senelerce bir uçaktan inip öbürüne binmek bende sabit bir şeyler arama isteği yarattı.”

“Baban ne iş yapıyor?”

Tekrar babasının arabasına baktı ve yüzünü ekşitti, ben çoktandır gecikmiş boyanın ve hatıra çıkartmalarının ötesinde ne gördüğünü merak ediyordum. Suratına bu denli acı dolu bir ifade konmasına neden olacak hangi anıları görüyordu?

“O ortadan kaybolur,” diye homurdandı Luke. Kendi çıkardığı sesi duyunca korktu; dürüstlüğüünün derinliği, yanıtındaki ifşa. Bir şey. Emin olduğum tek şey bunu söylememiş olmayı dilediği idi.

“Luke?” Babası ön kapıdan seslendi. “Annen gitmen gereken bir yer yok muydu diye soruyor.”

“Evet!” Luke olduğu yerde sıçradı, rahatlamıştı sanırım, daha fazla incelemeden kaçmak için bir bahanesi vardı. “Okula gitmem gerek,” derken çoktan kamyonetine doğru koşmaya başlamıştı. “Ama parti konusunda biraz daha düşüneceksin, değil mi?”

Başım la onayladım. Beni göremezdi ama önemli değildi. Şu an odaklandığı tek şey buradan bir an önce uzaklaşmaktı. Beni daha iyi tanısaydı, cevabından ne kadar hızlı uzaklaşacağı ya da ne kadar uzaklaşacağının önemli olmadığını bilirdi. Bir kez ağzından çıkmıştı ve beynimin tıpkı bir vücudun kana ihtiyacı olduğu gibi daha fazlasını bilmeye ihtiyacı vardı.

Uyuyan Güzel türünden bir ceza çekmeyi istememe, dünyanın bilincini kaybetmesine ve pazartesi sabahı Luke'un partisine dair hiçbir anıya sahip olmadan veya neden olmadığına dair bir fikri olmadan uyanmasını dilememe rağmen cuma günü geldi çattı.

Böyle bir şey yaşansa büyüleyici olurdu.

Ama ne yazık ki, büyü ve gözlerine kaçtığına yakmayan şampuan sadece hikâyelerde vardı. Annem kahvaltıdan hemen önce aradı ve telefonların sesli mesaj kaydetme özelliği geliştirildiğinden beri ilk defa telefonun bu özelliğini kullandım. Sesim yeterince sabit değildi ve dudaklarımda kelimelerimin düzgün çıkmamasına sebep olacağına emin olduğum bir uyuşukluk vardı. Annemin iyileşme sürecini halihazırda yarattığım gereksiz stresle daha fazla yavaşlatmak istemiyordum.

Bir keresinde, panik ataklar daha sık gerçekleşmeye başladığında bu durum karşısında kendini nasıl hissettiğini sorduğumu hatırlıyorum. Çaresiz hissettiğini fısıldamıştı. Çocuğunun, bir türlü içine girmeyi başaramadığı şeffaf bir kutunun içinde boğulduğunu izlemek gibi olduğunu söylemişti. O gün ağlamış, kendimden nefret etmişim.

Ayrıca söyleyebileceği her şeyi söylemişti ve beynimin inanmak istemediği açıkça belliydi. Bu konuyu kendi kendime halletmekten başka çarem yoktu.

Annemin sesi evi doldurmadan önce telefon üç kez sinyal sesi verdi. Bu beni gülümsetti. "Selam bebeğim. Sadece nasılsın diye sormak için aramıştım. Nasıl gittiğini sormak için. Umarım hâlâ yataktasındır. Telefonunu açmadığında kızdığımı biliyosun. Beni ara, tamam mı?"

Üç sinyal sesinden sonra telefon kapandı.

Ve sonra...

Bir saniye geçtikten sonra...

Tamamen beklendiği şekilde...

İki saniye...

Cep telefonumun mesaj sesi cebimin içinden duyuldu. Mesaj annemden gelmişti, bire bir aynı şeyi yazmıştı, tek fark bu sefer mesaj formatındaydı. Bunu yapacağını bilmeliydim. Mesaj atmak işe yarıyordu. Mesajlarımı beyaz yalanlarla ve gülen suratlarla kirletebilirdim, böylece annem iyileşmeye devam edebirdi.

Bu sırada gerçek hayatta, sükûnet ben evin içinde asık suratla gezinip dururken yüzeyde kalmak için elinden geleni yapıyordu. Bir taraftan mutfaktaki çöp kutusuna sanki evi yöneten devasa bir örümcekmiş gibi bakıp duruyordum. Davetiye hâlâ çöp kutusunun içindeydi, yani bu durumda doğal olarak, çöp kutusu bir numaralı düşmanımdı.

Daima peşimdeydi. Anksiyete öylece durmaz. Geri çekildiği güzel anlar ve dakikalar yaşayabilirsiniz ama asla kaybolmaz. Bir gölge gibi arkalarda dolaşır, tıpkı yapmayı durmadan ertelediğiniz ödev ya da üç gün çektiğiniz migren ağrısı sonrası kafanızda kalan ağrı gibi. Yapabileceğiniz en iyi şey onu kontrol altında tutmayı dilemek ve davetsizce içeriye girmesini önlemek için onu olabildiğince küçültmektir. Baş edebiliyor muydum? Evet ama midemdeki dinamitin patlamasını engellemek muazzam bir çaba istiyordu.

Parti bu akşam, davetiyenin belirttiği gibi, 19:30'dan önce başlamayacaktı ama ben erkenden harekete geçmeye karar verdim. Odamı bir sığınağa dönüştürmem on dakikamı almadı.

Perdelerimi kapattım, pelüş oyuncakları ve hepsi 332 sayfalık altı kitaptan oluşan iki kuleyi açıkta kalan tüm çatlakları doldurmak için kullandım. Bir bardak su aldım, sonra bir tane daha çünkü mutlaka yedeğiniz olmalıydı ve ikisini de başucuma koydum.

Atıştırmalık şeylere ihtiyacım yoktu çünkü midem zaten içine yemek sığdırabilmem için fazlasıyla sıkı durumdaydı. Her ihtimale karşı şifoniyerimin çekmecesinin içine bir kesekâğıdı koydum ve yedek ses geçirmez kulaklıklarımı paketinden çıkardım. Geri çekilip baktığımda, daha da küçültmeyi başardığım alana bakıp kendimle gurur duydum.

Ben. Gerçekten. Deliydim. Kendime gülmem gerekirdi.

Bu gibi zamanlarda başkalarının kendimi güvende hissetmek için neler yapmam gerektiğini bilmemesine seviniyordum.

Kendime hava kararana kadar odamda saklanmayacağım konusunda söz verdim. Bunun yerine ders çalışmaya karar verdim, müzik setinin çalma tuşuna bastım ve Marie Miraz'ın Fransızca düzensiz fiillerini anlatmasını dinlemeye başladım.

"Anlıyor musun?" diye sordu Marie birinci dersten beri kulandığı o lütfeden ses tonuyla.

"*Ja'i compris,*" diye cevap verdim. Konuşmaya devam etti, onu takip etmemi söyledi ama yan taraftaki hareketlilik dikkatimi çekti. Luke'un annesi ve babası.

Annesi pijamasıyla kapının girişinde, ayakta duruyordu. Babası hemen kapının önündeydi, öne eğildi ve onu dudaklarından sertçe öptü. Babası gidiyordu galiba.

Gidiyordu, otoparktan arabasıyla çıkarken ağzı kulaklarında gülümseyerek. Ama kadın, Luke'un annesi, tam tersine, yanaklarından acılı gözyaşlarını siliyordu.

Gözümü dikip izlememem gerekirdi.

Keşke ona bir mendil uzatabilseydim.

İzlemeyi bırakmam gerekiyordu.

Hızlı bir hareketle Marie'yi durdurdum ve ders çalışmayı bıraktım.

Sonraki birkaç saat koltuğun üstüne kuruldum ve kendimi reality şovlara gömmeye çalıştım. Reddedilen eşlerin, ağzında dişi kalmamış eski eşlerini dövmelelerini izleyip görüntü karşısında suratımı ekşitirken dışarıda bir arabanın motorunu duydum.

Görmezden gel.

Yan evin önüne park etti, kendimi partinin başlama saatini tekrardan kontrol ederken buldum. Saat henüz dört bile olmamıştı. Şimdi başlamazlardı... değil mi?

Görmezden gel.

Ama ya bilmem gereken bir şeyler oluyorsa?

Görmezden gel.

Tabii ki bunu görmezden gelemezdim çünkü bir durum hakkında neler olduğunu bilmek insana bir miktar güvenlik sağlardı. Demek istediğim, sırt çantanızın içinde bir paraşüt olup olmadığını kontrol etmeden uçaktan atlamazsınız, değil mi? Sadece partiden saklanmam gerekiyordu: Bunu planlaması çok kolaydı.

Dizlerimi büküp pencerenin yanına kadar yürüdüm. Üzeri tozla kaplı ve her yerinde *Beni yıka* yazıları ile penis resmi çizilmiş bir kamyonet yola park etmişti. Luke evden dışarı fırladı ve kamyoneti süren çocukla birbirlerine beşlik çaktılar. Bu yeterli değildi. Sıradan, süpürge gibi sarı saçları, kaslı ve keskin yüz hatları olan sürücü onu kendine çekti ve sarıldılar. Birbirlerinin sırtına sertçe vurdular, bir saniyeliğine biri ya da ikisi birden boğuluyor da ben mi kaçırıyorum diye merak ettim.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve verandanın pervazının altından izlemeye başladım. İkili Luke'un evinden antika mobilyalar çıkarmaya başladı. Annesiyle taşındıkları gün içeriye taşıdığını gördüğüm mobilyalardı bunlar. Mobilyaları garaja sokup kapıyı arkalarından kilitlediler.

"Ne yapıyorlar?" diye sordum kendi kendime.

Luke'un annesi kapıda altın çiçeklerle süslenmiş büyük bir cam vazoyu kaldırırken görüldüğünde durumu çaktım. Sarışın Adam acele ediyor, vazoyu ondan kapıyor ve düşürüyormuş gibi

yapıyordu. Luke'un zavallı annesi göğsünü kavırıyor, alay ettiğini fark etmeden önce yüzünde bir korku ifadesi belirliyordu.

Parti sonrasında oluşabilecek zarardan kaçınmaya çalışıyorlardı. Kusulmuş biranın eski döşemelerden kolay temizlendiğini sanmıyordum. Bu epey akıllıca bir hareketti. Bu benim için iyiye işaretti: En azından Luke'un ileriye düşünen biriydi.

İkisi de gülüyor ve bolca konuşuyorlardı. Ve durmadan birbirlerini yumruklamak için fırsat buluyorlardı. Ayı yavrularını şakacıktan kavga ederlerken izliyormuş gibiydim.

Saat 17:35'te ikisi de ön bahçeye çıktı, yere uzandı ve öğlen güneşinden faydalanmaya başladı. Luke şu pilotların taktığı güneş gözlüğünden taktı ve kalbim iç çekti.

Sohbetleri her ne hakkındaysa Luke'un annesi evden arkasında küçük bir bavul sürükleyerek çıkınca sona erdi. Bu sabah gördüğüm ağlayan kadından eser yoktu. Bu kadın Amerika'nın En Güzel Kadını yarışmasındaymış gibi yüzünde bir gülücükle yürüyordu. Kırışık, siyah bir hostes üniforması giyyordu ve dudaklarına bir kat parıltılı ruj sürmüştü. Bana ellili yıllardaki Hollywood'u hatırlatıyordu. Sarışın Çocuk ıslık çaldı ve Luke arkadaşının koluna bir yumruk attı. Kadın Luke'un saçlarını karıştırdı ve onu yanağından öptü. Sanırım, gümüş renkli cipine binerken Luke'a dudaklarıyla *uslu durun* dediğini gördüm. Annesi parti süresince burada değil, otuz bin fit yükseklikte olacaktı. Not ettim.

Altıyı biraz geçte eski bir Nissan manzaraya girdi. Arabayı süren çocuk uzun, siyah saçlarını atkuyruğu yapmış ve burnunun üstüne yerleştirilmiş, yüzüne büyük gelen kemik çerçeveli gözlük takmış bir kürdana benziyordu. Onu tanıyordum. En azından yüzünü Hub sayfamdan tanıyordum. İsminin Simon olduğunu hatırlıyordum ve birkaç hafta önce bir futbol maçında fotoğrafı çekilmişti, üzerinde *Cardinal Horozları* yazan bir tişört vardı ve kızıl saçlı bir kızı öpüyordu. Okul koridorunda yana yana geçerken birbirimize selam vermiş olmamız muhtemeldi. Ama bu çok uzun zaman önceydi, emin olamıyordum.

Arabasını Luke'un garaj girişine park etti, onu gözden kaybettim. Utanç duygusu yerde sürünerek çalışma odasına giderken etkisini göstermiyordu. Orada pencere, Luke'un garajını daha geniş bir açıdan görüyordu, böylece daha rahat görebiliyordum.

Doktor Reeves bu gibi durumları not almamı söylüyordu çünkü bu beynimi bir sorunla ilgili düşünmek yönünde kandırıyordu. Luke'un partisini durduramazdım ya da kontrol edemezdim ama olayların yaşanmasını izlemek, eylemleri takip etmek, zihinsel notlar almak derin bir kuyuya düşme hissimi azaltıyordu. Ve bu yardımcı oluyordu.

Birkaç kez daha birbirlerinin sırtına vurup birbirlerine omuz attıktan sonra üçü birlikte ufacık arabanın bagajından devasa boyutlarda hoparlörler indirdi. Mary Poppins'in sihirli çantası gibiydi. Ufacık alandan dışarıya eşyalar çıkmaya devam ediyordu.

Yolun karşısında kayış suratlı, kır saçlı Bayan Mortimer, üçü kablolarla ve pahalı görünümlü teknik ekipmanlarla uğraşırken evinden dışarı çıktı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve çocuklara onaylamayan bir bakış attı. Korkutucu birkaç saniye sonunda kendimi gördüm, sadece biraz daha saç ve daha az bıyıkla. Annem kuafördeki kızların ona Mızımız Mortimer dediğini söylerdi. Bir irkilme hissettim. Ama yaşlı ve aksi değildim. Gençlerden veya eğlenmekten nefret etmiyordum.

"Sen kızgın değilsin, sen korkuyorsun," diye hatırlattım kendime. Bu sırada Agnes Lop, Bayan Mortimer'ın çit kankası, garaj yolunda ona katıldı.

Sokağımızın bir partinin ne demek olduğunu bildiğini sanmıyordum. Yani, Rhodes Center, şehrin ortasında, şehrin kurucusunu anmak için yapılan, herkese açık ve ücretsiz bir yemek festivali oluyordu ve her iki okul da bir dans düzenliyordu ama özel parti kavramı konusuna gelince bu tür şeyler Triangle Crescent'te olan şeyler değildi.

Triangle Crescent insanların ölmeye geldiği yerdı. Burada yaşayanların yaşlarının toplamının dinin ortaya çıkışından eski-

ye uzanması sebebiyle, annem buraya Tanrı'nın bekleme odası diyordu. Luke ve ben neredeyse yirmi yaş farkla mahallenin en genç üyeleriydik. Uyuzluk yapmıyordum. Buradaki insanları çoğu genellikle iyi kalpliydi, en azından ben evden çıktığım zamanlarda öylelerdi. Eskiden cumartesi günleri sokakta artık ziyarete gelmeyen torunların hikâyelerini dinleyerek ve Twinkle Twinkle şarkısının nakaratı karşılığında bedava şekerleme toplayarak yürürdüm.

Saat neredeyse yedi olmuştu. Hava kararıyordu. Kirli mavi ve mor bulutlar gökyüzünü kaplamıştı. Çocukların birbirlerine eski püskü bir futbol topunu atmalarını izlemek uğruna her şeyi bırakmıştım. Düşüşte olan dönem ortalamamın zayıf ısıkları uzaklardan duyulabiliyordu.

Gözümün ucuyla çalışma odasının kapısına baktım.

Bunların hepsi yarın bitecek, dedim kendime. Endişelenmeyi bırakabilir ve kendimi kaptırabilirim.

Çalışma odasının kapısına baktım. Suçluluk duygusu tam beni boyun eğmeye zorlayacakken Luke'un gülüşünü duydum. Gülüşünü seviyordum. Kendini tamamen gülmeye adıyordu, tüm vücudu kahkahalarla titrerken kafasını geri atıyor ve karnını tutuyordu.

Bir telefon Tubular Bells tonunda çalana kadar inanılmaz eğleniyor gibi görünüyorlardı. Cep telefonunu cebinden çıkardı. Ekranı baktı ve iki arkadaşı birlikte göz devirdiler.

Amy.

Luke'un ne söylediğini duymadım ama kızın ismini telaffuz ederken dudaklarını okuyabildim. Adının Simon olduğuna şu anda neredeyse %99 emin olduğum çocuk, elini havada sallayarak aramayı reddetmesini söyledi. Ama Luke telefonu kulağına götürmüş ve çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Sarışın çocuk omuzlarını silkti ve ne yapacaksın dercesine bir hareket yaptı.

Amy.

İlgim buhar olup uçtu ve sırtımı duvara yasladım, dizlerimi

göğsüme çektim ve sıkıca sarıldım. Dişlerim ağzımın içindeki deriyle flört etmeye başladı ama eti ısırımıyordum.

Bu isim beni neden rahatsız etmişti? Açık sözlü düşünen beynim bilmek istiyordu.

Kalbim tekliyordu ama panikle miyordum. Paniğin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu ritim bozukluğunun onunla alakası yoktu.

Amy'nin nasıl bir kız olduğunu ve umarsızca öpüşüp öpüşmediğini merak ediyordum. Birinin elini tutarak deli gibi kalabalık bir alışveriş merkezinin içinde yürüyebilir mi diye merak ediyordum. Eminim bir akşam yemeğine gidebilir ve başlangıç yemeğinin içindeki salmonella bakterisinin tadını almak için bir saatini harcamıyordur. Eminim ki oraya, buraya ve her yere ne olacağı kaygısı yaşamadan gidebiliyordur.

Şimdi anladım. Sanırım bu nedenle beni rahatsız ediyordu. Hub sayfamı canlı olarak ön bahçede izlemek gibiydi. Ve muhtemelen, belki, kesinlikle yan evdeki çocuk benim ilgimi çekiyordu. Ama aniden buna iznim var mı ondan bile emin değildim.

Dizlerimin üstüne kalktım ve son bir kez camdan dışarı baktım. Luke yeniden arkadaşlarına katılmıştı. Arkadaşları kollarını onun omzuna dayamışlar, gülüyorlardı. Ama onunla birlikte değil. Luke etkilenmemiş görünüyordu, sanki buz gibi soğuk havada sahanın etrafında koşması istenmiş gibi görünüyordu. Belki de onunla dalga geçiyorlardı.

İyi misin? Bunu yüzlerce kez düşündüm, hatta bir defa parmağımla duvara bile yazdım.

Sarışın Çocuk heyecanla garip sesler çıkarmaya başladığında omuzlarını silkti. Sonra yukarı baktı, evime doğru. Beni görmesi mümkün değildi. İlk olarak yanlış noktaya baktı. Ama ben yine de taş kesildim ve görünmez olmayı diledim. Sonra kafasını çevirdi ve hepsi eve geri döndüler.

Bir planım vardı.

İyi bir plandı.

Güvenli bir plandı.

O hâlde neden odamdan çıkmak için kaşınıyordum? Avuçlarım sırlıslıkla olmuştu. Avuç içlerimi kurutabilmek için dizlerime daireler çizerek sürüyordum.

Saat on otuzdu. Kulaklıklarımın arasında hapsolmam ve geçtiğimiz üç saattir müziğin içine gömülmüş olmam gerekirdi. Ama kulaklıklarımı çıkarmadan duramıyordum. Takılı olduklarında bile, altı yüz şarkımdan bir tanesini bile duymuyordum.

Aklım hep benimle ilgilenmiş, beni ürkütücü ve tehlikeli şeylerden korumuştur. Dört senedir bu durum hep böyleydi. Keyifli. Uyum içerisinde, uzun zamandır evli bir çift gibi. Peki şimdi neden böyle yapıyordu? Neden Luke'un evinde neler olduğunu bu kadar çok öğrenmek istiyordu?

On bininci sefer odamın kapısına baktım, tekrar kulaklıklarımı çıkardım ve boynuma indirdim. Bir tür trash metal müzik tanrısı bana eziyet çekmiş ruhun sözlerini haykırıyordu ama sesini kısıtım. Onu dinlemek yerine tuğla katmanların arasından dışarıyı dinlemeye ve yan evden dışarı çıkmayı başaran müziği duymaya çalışıyordum.

Dışarısı oldukça sessizdi, yani zonklayan ritim sesleri dışın-

da. Ama bu çok standarttı, normal gürültü. Daha çok kaos, çığlık, siren ve sokakta kavga eden sarhoş ergen sesleri bekliyordum. Duyduğum tek şeyin neden müzik olduğunu merak ediyordum. Ve bu sıradan bir insanın merakı değildi. *Norah*'nın merakıydı ki bu toplu intihardan polis baskınına kadar her şeyi kapsıyordu. Sonra belki de aklımın o kadar da bana ihanet etmeyi amaçlayan hain bir yılan olmadığını fark ettim. Belki de bu sadece benim bilmem gereken hazırlıklı oluşumun fazla mesai yapmasıydı. Daha fazlasını öğrenmeye susamış yeni bir versiyon.

Sebebi bu olmalıydı.

Kendime tekrar aksine ikna etmeye vaktim olmadan yatak odamın kapısına gittim. Emekleyerek gidiyordum çünkü emeklemek beni küçültüyordu, küçülmek görünmez olmaya daha yakındı, görünmez olmak bana kendimi daha güvende hissettiriyordu. Kapıyı açtım, gıcırdayınca ürktüm, sanki Luke'un partisi kütüphane sessizliğinde ve benim arazimde yapılmış gibi.

Merdivenden aşağıya indim, son basamağı iki kez inip çıktım ve veranda penceresine doğru yürüdüm. Popom yerde, sırtımı duvara dayadım. Kalbim boğazımda atıyordu. Müzik beni içine çekiyordu. Havada dolaşan, anlaşılmaz bir nota karmaşası. Brezilya'da depreme sebep olabilecek kuvvette bas sesi vardı. Titreşimleri beton zeminden hissedebiliyordum, sırtıma vuruyordu. Vücuduma değişiyor ve omurgamı ürpertiyordu. Gözlerimi kapadım, Luke'u gözkapaklarımın arkasında görebiliyordum. Kırmızı, plastik bir bardaktan bira içiyordu. Gülüyordu. Bu yüzden bütün yüzü aydınlanmıştı.

Uyuyakalmış ya da en azından bir tür bilinçsiz duruma geçmiş olmalıyım ki gözlerimi kapının üstündeki paslı mektup kağıdının gıcırdayan sesiyle açtım ve çenemin altından akan bir salya hissettim.

Panikledim, kendimi bir şekilde omzuma düşüp bana yapışmış kadife perdeden kurtarıp geri kaçtım ve kapıyla arama yaklaşık yedi adım mesafe koydum. O kadar sert nefes alıp veriyordum ki her nefes alışımda omuzlarım kulaklarımın hizası-

na kalkıyordu. Katlanmış bir mektup, mektup kapağından içeri girip paspasın üstüne düşerken biraz korkmuş, biraz yabani bir şekilde izlemekteydim.

Luke.

Nota baktım. Takılıp kalmıştım. Evde olduğumu duyar diye uzanıp kaldırmaktan fazlasıyla korkuyordum. Dakikalar sonra mektup kapağı bir kez daha açıldı. Bir başka not havada süzüldü ve neredeyse bir öncekinin hemen üstüne düştü. Merak yükseldi. Korku bir adım geriledi, en azından, nerede olduğumu ve ismimin ne olduğunu hatırlamama yetecek kadar. Yüzümdeki tükürüğü üstümdeki hırkanın koluyla sildim ve saçlarımı gözlerimin önünden çektim. Tam bu sırada bir başka not daha yere düştü.

Ne yapıyordu? Bana bir roman yazmanın dışında.

Mektup kapağı dördüncü kez açıldı ama bu sefer kâğıt yerine kapaktan içeriye bir ses girdi.

“İzlediğini biliyorum. Perdelerinin oynadığını gördüm.”

Dehşet. Ateş basması. Çenem şaşkınlıkla düştü. “Ama izlemiyordum,” diye savundum kendimi hiç düşünmeden, sonra kelimeleri geri çekebilme umuduyla ağızımı elimle kapattım. Güldü. Bu adil değildi. Gözlerimi kısıtım ve kapıya baktım. Küçük bir çocuğa dönmüştüm, altdudağım büzülmüştü. Bir surat asmanın yaklaştığını hissedebiliyordum. Luke kapağı bıraktı ve kapak şakırtıyla kapandı.

Sonra hiçbir şey olmadı.

Bir kulağımı kapıya dayadım, dikkatle dinliyordum, gitmesini umuyordum/gitmesi için dua ediyordum/gitmesini rica ediyordum. Ama uzaklaşan bir ayak sesi duymuyordum. Hiçbir şey duymuyordum. Dişlerim ağzımın kenarında bir parça buldu ve çiğnemeye başladım. Bilmiyor olmak rahatsız ediciydi, rahatsızlık derimin altında hareket eden bir böcek ordusu gibi. Önemli olduğundan değil. Orada olup olmadığını bilmeyi ne kadar çok istesem de dudaklarım fazlasıyla uyuşuktu. Onları hareket ettirmiyordum.

Bunun yerine dikkatimi paspasın üzerinde katlı hâlde duran kâğıt yığınınına verdim. Parmaklarım laminant zeminde kâğıtlara doğru bir örümcek gibi ilerledi. Notları düzene sokmam bir sâniyemi aldı.

Sergili komşu,

Bonjour! Öder nasıl gidiyor?

Luke ☺

Sergili komşu,

Evimde yaklaşık yüz kişi var ve ben sadece iki tanesinin ismini biliyorum. Buraya gelip beni kurtarman için ne yapmam gerekiyor?

Luke ☺

Sergili komşu,

Ayrıca, bana hâlâ en sevdiğin Transformers filminin hangisi olduğunu söylemedin.

Luke ☺

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Tıpkı bir yangın gibi durdurulamazdı ve yanaklarımı acıtıyordu. Luke yüzde on insan, yüzde doksan karizmadan oluşuyordu. Tek yapması gereken sormaktı ve bir saat içinde yüz ismin hepsini öğrenebilirdi. Ama düşününce, burada olmasının sebebi bu değilse neydi? Kendi partisini terk etmesinin sebebinin burada oturup benimle konuşmak olduğuna inanabilir miyim, bilmiyordum. Ama zaten düşünüyordum ve bu düşünceyi yok etmem imkânsızdı.

Gözlerimde kalpler oluşmuştu. Verandada bir cep telefonu çalmaya başladığında arzulu iç çekişlerimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Bir cep telefonu çalıyordu. Luke'un cep

telefonu çalıyordu, bu len duyduğum zil sesiyle aynı tonda. Vücudum karaya vurmuş bir denizkızı gibi titrerken parmaklarımı zemine sapladım ve kendimi popomun üstünde kapıya sürükledim.

Bir hareketlilik duydum, deri bir ceketin sesi. Zil sesi durdu ama Luke hiçbir şey söylemiyordu. Tekrar aldı. Ve tekrar. Kulağımı tahtaya dayadım çünkü belki de arayanla fısıldayarak konuşuyordu. Hâlâ bir ses yoktu. Telefon üçüncü defa almadı. Ya da belki de çaldı ama Luke sessize almıştı.

Bir dolabın içinde sıkışıp kalmış ve kapalı alanda kalma korkusu olan biri gibi nefes alıyordum. Nefesim sıcaktı, kapıya çarpıyor, sonra yüzüme vuruyordu. Dilim düğümlemişti. Kelimelerin aniden bir anlamı olmaya başladı. Boğazımdaki yuvarlanan bir kaya gibi kalın, nefes borumdan yukarı çıkıyorlardı. “Sanırım,” diye başladım ama sesimin kapıyı geçmesi için biraz daha yükselmesi gerekiyordu. Ciğerlerimi nefesle doldurdum ve bir kez daha denedim. “Sanırım biri seninle konuşmak istiyor, ha?”

Bir elimi havaya kaldırdım, parmaklarım kapı kolunun soğuk demiriyle flörtleştı. Ama kendimi kapıyı açmaya bir türlü ikna edemedim.

“Ne yazık ki ben onunla konuşmak istemiyorum,” dedi Luke sahte, kendi dilini ısırarak konuşuyormuş gibi gelen İngilizvari bir aksanla. Nefesindeki biranın kokusunu buradan duyabiliyordum. Elimi kapının kolundan indirdim ve popomun altına koydum. Kapıyı açmayacaktım. Sarhoş insanlarla ilgili bir sorunum vardı. Katı biri değildim. Ve kesinlikle muhafazakâr da değildim. Ama hikâyeler okumuştum. Alkolün en mantıklı insanları bile bozabileceğini ve aklımın pamuk ipliğine bağı olduğunu göz önünde bulundurursak sarhoş insanlardan kaçınmanın en mantıklı yol olduğunu düşünüyordum.

Omzumun üstünden arkama baktım ve gözlerim merdivenin en tepesine kadar ıktı. O merdivenleri çıkmam saniyelerimi almazdı. Eğer yatak odama çekilip ortadan kaybolsam bunu fark eder miydi? Kimi kandırıyordum? Böyle bir seçeneğim bile yok-

tu. Şimdi gidersem, gecenin geri kalanını ufak labirentimde sıkışıp hâlâ dışarıda olup olmadığını anlamaya çalışarak ve şu anda ne yaptığını hatta bilincinin yerinde olup olmadığını düşünüp durmakla geçirecektim, rahatsız edici böcek ordusunun sebep olduğu kaşıntıları yok etmeye çalışırken kaybedeceğim cilt katmanlarından bahsetmiyorum bile.

Ve bir de başka bir şey var, içimde ufak ve uyanık bir şey. Bir şey benim gülümsememi, dilimin ucuyla dudaklarımı ıslatmamı istiyor ve saçımın nasıl görüldüğünü merak ediyordu.

“Baksana, Norah.” Sesi sanki kulağıma fısıldıyormuş gibi geliyordu. Şu anda ne kadar yakın olduğumuzu merak ederken kendimi o kadar kaybetmiştim ki cevap vermeyi unuttum. Yine de konuşmaya devam etti. “Neden sürekli izliyorsun?”

“İzlemiyordum.” Kelimeler ağzımdan derin bir nefesle birlikte, beyaz bayraklar sallayarak çıktı. “Demek istediğim, izlediğimi sandığını biliyorum, perdeler hareket ediyor falan. Ama sorun şu, perdeler biraz ağır. Kadifeden yapılmışlar ve üstüne takılabiliyorlar...” Kendimi durduramıyordum. Koşu bandının üzerinde gibiydim, ağzım hareket ediyor ama hiçbir yere ulaşamıyordum. Gevezelik, derin sessizliğin kötü ikizi gibi. İkisini genellikle anksiyete saldırıları etrafında sinsice gezinirken bulabilirdiniz.

“Demek istediğim...” Derin bir nefes aldım. “Duvara yaslanıp uyuyakalmışım. Perdeler üstüme takılmış ve ben ne zaman hareket etsem onlar da hareket ediyordu.” Savunmamı opak kapının öbür tarafında kör bir şekilde oturmuş beni dinleyen çocuğa kanıtlamaya çalışarak camı gösterdim. Beynimin Doktor Reeves’in dediği gibi aşırı çalışan bir beyin olduğuna asla inanmazdınız. Bazen panikle karıştığında iyi bir bilgisayara dönebiliyordum. Diğer zamanlarda pek işe yaradığı söylenemezdi.

“Cidden izlemiyordum.” Terimin bir kısmını akıtılabilmeyi umarak parmaklarımı kenetledim. “Bir şey söyle. Lütfen. Bir şey söyle.” Gözlerimi kapadım ve kapıya fısıldadım.

Sessizlik çılgık atıyordu. Kulak zarlarım şişmeye başlamıştı.

Benim tuhaf biri olduğumu düşünüyordu. Benimle neredeyse hiç vakit geçirmemişti ama onu çoktan ürkütmüştüm.

“Luke! Luke!” Karanlığın içinden bir kızın sesi duyuldu, pin-ball topu gibi evlere, ağaçlara ve Triangle Crescent sokağındaki Viktoryen görünümlü sokak lambalarına çarpıp sekerek geziniyordu. “Luke. Nereye gittin?”

“Ah. Lanet olsun. Şimdi olmaz,” diye söylendi Luke.

“Arkadaşın mı?” diye sordum.

“Amy Cavanaugh tarafından avlanıyorum,” diye cevap verdi, sanki bir maraton koşmuş gibi ağzından nefes vererek.

Amy. O Amy mi? Neden ismini öyle telaffuz etmişti, sanki kimden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi?

“Kimden bahsettiğini bilmiyorum.”

Burnundan bir kahkaha attı. “Şaka yapıyorsun! Okulda onu tanımayan tek kişi olabilirsin.”

Aman Tanrım! Onu tanıyordum.

Lanet.

Onu görmüştüm. Yani, en azından onun paylaştığı şeyleri. Hub sayfamda sürekli karşıma çıkıyorlardı. Amy “Kraliçe” Cavanaugh, diyordu kendine. Güncellemeleri genellikle yıldız alıyordu. Dürüst olmak gerekirse onun bir tür ünlü olduğunu sanmıştım. Cardinal’a gittiğini bilmiyordum. Ben okuldan ayrıldıktan sonra gelmiş olmalıydı. Daha fazla yalan. Daha çok hasar tespiti.

“Doğru! Şu Amy. Kraliçe Amy.”

“Ta kendisi.”

“Şu Fransızca ödevi beynimi yaktı.” Hatamı bir kahkahayla örtmeye çalıştım. Sonra onun ve Amy’nin tanışıklığını/arkadaşlığını/ilişkisini anlatması için bekledim. Ama bahsetmedi. Henüz arkadaş olup olmadığımızı bilmiyordum. Ona bunu sorabilir miydim, bilmiyordum.

Tabii ki arkadaşsınız. Seninle konuşmak için buraya geldi, değil mi? Tabii... Tabii eğer buraya sırf Kraliçe Amy’den saklanmak için gelmediyse.

Kalbim boğazımda atıyordu. Sonra tekrar deri ceketinin sesini duydum. Hareketlilik. Ayağa kalkıyordu. Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. Avuçlarımı kapıya dayadım, neredeyse kapıya tırmanmıştım. Gidiyordu, bunun düşüncesi bile panik yaratıyordu. Onu burada istemiyordum ama şimdi gidiyordu ve iki gündür ikinci kez, arkadaş edinme düşüncesi karşısında vücudumu karalara boğup top hâline gelmeme sebep olacak karanlık gölgeleri kovalamıştı.

“Hey, Norah?”

“Evet.” Konuşmak canımı acıtıyordu.

“Sence yarın buraya gelip bu *Transformers* muhabbetini tamamen sonlandırabilir miyim?”

“Çizgi filmini izledim ama filmlerini hiç izlemedim.”

“Panik yok.” O sahte İngiliz-İsveçli-muhtemelen Fransız aksanıyla konuşuyordu. “Ben filmleri getiririm.”

Bekle? Ne? Demek istediğim bu değildi. Değil mi?

“Ben...”

“Luke? Neredesin?” Yine o tiz ses, müziğin sesini aşabilmek için gecenin sessizliğine amaçsızca bağırıyordu. Kraliçe Amy.

El ve ayak parmaklarımı düğümledim, gizliden gizliye onu görmezden gelmesini ve burada biraz daha kalmasını umuyordum.

“Sanırım gitsem iyi olacak. İyi geceler, Norah.”

Ve sonra gitti. Giderken attığı adımları saymayı denedim ama başarmadım. Üşüyordum.

Panik atağım kendimi *Yeşil Yol* filmindeki gibi zorlukla yatak odama çıkarmaya çalışırken başladı. Yüzlerce düşünce vücudumun etrafını sarmış demir zincirler gibiydi. Kendimi merdivenlerden yukarıya çekebilmek için tırabzanlardan destek almam gerekmişti.

Derin düşünceler, dolambaçlı fikirler, gerçekleşmemiş konuşmalar kafamın içinde durmadan daire çiziyordu. Kırılmış cam parçaları gibi beynimi parçalara ayırıyorlardı.

Koridorda durdum, yere kadar inen aynada ince ve uzun bacaklı görüntümü izledim. Zarif yapılı, büyük, mavi gözleri olan birini görmek isterdim. Sosyal medya hesabında karşılaştığım selfielerdeki kızı görmek istiyordum, gülümseyen ve kimsenin beklentisini karşılamak ya da neden böyle bir insan olduğunu açıklamak zorunda olmayan kızı. Ama gerçek hayattaki yansımamda tek gördüğüm gölgelerden oluşan kaba lekelerdi. Kırılmış. Kızgın. Güçsüz. Zayıf. Korkmuş. Başarısız. Ve yorgun. Her şeyin üstünde, kendimle savaşmaktan yorulmuş.

Onlar, şu beyin işleriyle uğraşan inekler, bendeki şeye göze görünmeyen hastalık diyorlardı. Ama sıklıkla gerçekten neyim olduğuna bakıp bakmadıklarını merak ediyordum. Bilimsel şeylerin ötesinde. Kanamıyor ya da şişmiyor, kaşınmıyor ya da çatlamıyor ama onu görebiliyordum, hemen orada, yüzümün

üstünde. Çürümüş gibi, iğrenç yeşil bir rengi var, sanki hayatım gri bir filtreden filme alınıyormuş gibi. Işığım yetersiz, güneş ışığının dokunamadığı koskoca bir yüzey gibiyim.

Luke yarın buraya gelemezdi.

Ama tam tersini yapmıştım. Bu nadir olan bir şey değildi. Özellikle düşünecek zamanım olduğunda, pembe gözlüğümü çıkaracak zamanım olduğunda.

Zoraki gülümsedim, Luke'ı düşündüm, bilindik romantik şarkıları ve parmak ısırtacak şiirleri düşündüm. Bir saniyeliğine çok hoştu. Delilik fikrini üzerine basıp ezebileceğim kadar küçük gösteriyordu ama bu yeterli değildi. Bu kısa süren bir histi, kilitli bir kapının arkasından kolayca tutunabileceğiniz bir his. Ne yazık ki ben gerçekçi bir insandım. Ve James Bond değildim. En nihayetinde kapının arkasına geçmek isteyecek ya da daha kötüsü benim kapının dışına çıkmamı isteyecekti. Ya da belki de istemeyecekti. Belki Kraliçe Amy onun tüm beklentilerini karşılayacak ve pencerelere yazılar yazıp gün ağarırken gökyüzünü izlemekten başka bir amacı olmadan kapının eşiğinde oturan o tuhaf kız unutulacaktı. Eğer geri gelirse, eğer onu içeri alırsam, ne kadar deneyeyim tüm bu deliliğimi ondan saklayamayacaktım.

Vücudum yatağımın üstüne düştü, baza gıcırdadı. Bir saniyeliğine yatağın yıkılıp yıkılmayacağını merak ettim. Dayandım ben de sanki bana bir iyilik yapmış gibi elimle yatağımı sevdin.

Kafam bir kedi yavrusu tarafından çokça hırpalanmış bir yumuşak yumağı gibiydi.

Gözkapaklarımın arkasında, her göz kırpmışında kendimi Luke'a garip ritüellerimi, her gün yaptığım rutin işlerimi ve yavaş yavaş gün fazla düşünme sürecimi anlatırken görüyordum. Sonra sanki bir salgın hastalığım ya da kimsenin telaffuz edemediği bir tropik hastalığım varmış gibi onu geri geri kaçarken görüyordum. Belirsizlik ve anlamadığın şeylere karşı vermen gereken bir tepkiydi.

Bir süre kendi içimde yoğun bir tartışma yaşadıktan sonra Luke'un geri geri kaçmasının kaldırabileceğim bir şey olduğunu

karar verdim. Ama sonra bir de gülmeler vardı. Demek istediğim, gülebilirdi. Ben gülüyordum. Aklım çok gülünçtü. Çalışma şekli çok gülünçtü. Şu uyandığım ve Dış Moğolistan bölgesinin en derin ve karanlık kısımlarından birinde kızamık salgını haberini aldıktan sonra ellerimle eşyalara dokunamadığım günler gibi. O günlerde kapıları açmak ve yerden eşyaları kaldırmak için ayaklarımı kullanıyordum. Bir saat boyunca yerde parmaklarınızı bir kerpeten gibi kullanarak kalem kovalamadığınız sürece bu durumun komedisini anlamanız mümkün değildi. Ama bu gerçekten komikti, eğer gülmezsem ağlayacağım türden komik. Benim kaldıramadığım ve kaldıramayacağım şey kalpsiz, gaddar kahkahalardı. Mesela, ya benimle alay ederse? Gözümde canlandırabiliyordum, capcanlı, muhteşem tekno renklerde, filmlerde gördüğümüz gibi, tüm o parmak göstermelerle ve isim takmalarla. Eğer böyle bir şey yaşanırsa, sanırım tüm parçalarım çözülür ve onarılamayacak kadar dağılırdım.

Odam benim için hâlâ bir kale olduğundan gecenin ne zaman gündüze döndüğünü bilmiyordum. Işık sürgün yemiş, çatlaklar kapatılmıştı. Unutulmuş bir kulede esir tutulan bir prensese dönüşmenin yalnızca bir İngiliz Kraliyet elbisesi uzağındaydım. Karanlıkta beni çeken bir kendini beğenmişlik vardı. Bana yüzüncü seferdir kalbimin aklımı yönlendirmesine izin verişimin neredeyse tüm kontrolü yitirmek olduğunu hatırlatıyordu. Ya da ortalama ergen tabiriyle dün gece odamdan çıkmıştım ve şimdi Luke bana, izlemek istediğimden emin bile olmadığım filmler ödünç vermek için buraya geliyordu. Kafamda kendi kendime not ettim: Bu tekrarlayacağım bir hata değil. Bir dahaki sefere her zaman yaptığım şeylere bağlı kalacağım.

Yorganımı aldım, sarhoş gibi alt kata indim, son basamağı iki kez çıkıp indim ve koltuğa yığıldım.

Kapının hızlı, sert bir tıklamayla çalındığını duyduğumda uyanık değildim ama tamamen uyuduğum da söylenemezdi. Neredeyse tavandan uçup gidecektim. Ama her zamanki, *Bu kim olabilir?* sorusunun aksine aklım kafamdan uçtu ve *Nasıl görünüyorum?* diye düşündüm.

Bu soru yeni bir şeydi.

Ve biraz da rahatsız edici.

Çitlerin üstünden sırtüstü sürüklenmiş gibi görüldüğümü

anlayabilmem ve mavi gözlerimin kan çanağı gibi olduğunu ve şüphesiz etrafının büyük, siyah halkalarla çevrili olduğunu bilmem için aynaya ihtiyacım yoktu. Şapka takıyormuş gibi hissediyordum ki bu genellikle saçımın kafamın üstünde dağınık bir hâlde toplandığını ve hatta iki karganın çoktan içinde yuva yapmış olabileceği anlamına geliyordu.

Vücudum bir ton ağırlığındaydı sanki. Bir halının üstünde tır ilerletmeye çalışmak gibiydi. Miskindim, omuzlarım düşmüş, kilolu bir sümüklüböcekten bekleyeceğiniz bir hızda, ayaklarımın altında sürtünmekten yanık izleri oluşabilirmiş gibi pencereye doğru yürüyordum. Luke'un bu konuda ısrarcı olup olmadığını merak ediyordum. Bugün kapıyı açmazsam yarın geri gelir miydi? Notlar yazmaya devam edecek miydi? Ya okulda insanlara beni sormaya başlarsa? Ya benim berbat bir insan olduğumu, kaba davrandığımı, kapıyı çalmasını hiçbir sebep yokken duymazdan geldiğimi düşünürse? Ürperdim. Bu en istenmeyen endişeydi ama aynı zamanda en büyüğü ve en gürültülüydü, beynimin içine giriyordu ve sanki su gibi bulunduğu yeri dolduruyordu. Ben berbat ya da kaba biri değildim. Sadece durum karışık.

Parmak uçlarımda pencereye geldim, perdenin arkasından bir göz attım. Boynumu, suratımı cama yaslamadan verandayı görebileceğim bir açıya sokabilmeyi umuyordum. Ama görünüşe bakılırsa ihtiyacım yoktu. Kapı önüne park etmiş bir araç vardı. Açılabilen kırmızı tavanlı, yepyeni, gümüş bir spor arabaydı.

Tanrı'ya şükür. Kapıyı çalan Luke değildi, Doktor Reeves'ti. Bekle.

Ne? Arabaya ikinci bir kez baktım. Bugün geleceğini tamamen unutmuştum.

Terapimi asla unutmazdım.

Asla.

Bu da tamamen yeni bir durumdu.

Ve daha da sinir bozucuydu.

Doktor tekrar kapıyı çaldı ve kafamın içinde düşünmeyi bırakmaya zorlandım. Hızla koridora doğru yöneldim.

"Norah." Doktor Reeves kapıyı hızla açtığımda şaşkınlıkla bana baktı. Kapının yarattığı rüzgâr kahverengi saçlarını uçurmuştu. Bileğini tuttum ve bir yerlerden Luke çıkıp selam vermeden önce onu içeri soktum.

"Günaydın," dedim nefes nefese tişörtümü düzeltirken. Doktor gözlerini kıstı ve başını biraz sola yatırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Gözlerim ağzına odaklanmıştı. Ya da özellikle dudak parlaticısına yapışmış bir tutam saç.

"Her şey yolunda." Boynum kopacakmış gibi hissedene kadar başımı sallayarak onayladım. Dudakları yanık turuncu renkteydi. Ofisteyken bu rengi hiç kullanmıyordu. Parmaklarım bir yumruk şeklinde kıvrıldı ve parmaklarımı kütlettim. Saçları ağzına girmeden önce dudaklarından çekmesine ihtiyacım vardı.

"Norah, aklın nerede?"

"Efendim?" Gözlerim hâlâ çılgın buklesindeydi. Saçını çekmesini söylesem kaba olur muydu? Muhtemelen olurdu, bu yüzden söylemedim. Ama saçta ve saçın içinde gezinip duran o kadar iğrenç şeyler vardı ki! Bilmek isteyebilirdi. Saçı dudağında hissediyor olmalıydı.

"Norah." Doktor birkaç defa parmaklarını şaklattı ve gözlerimi onun endişeli bakışlarıyla buluşması için ayarladım. "Aklın nerede?"

"Hiçbir yerde." Dizlerim kıvrılıyordu ve kendimi sanki yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalanmış gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldı, ağzını açtı ama tek kelime etmedi.

Ne yazık ki, Doktor Reeves aptal değildi. Sessizliği uzattı ve beni bakışlarıyla sorgulamaya başladı.

"Her yerde," diye itiraf ettim. "Odaklanamıyorum." Gözlerim seğirmeye başladı. Kaşıyana kadar gıdıklandım. Belki de sorun buydu. Belki de ruhsal çöküntü böyle bir şeydi. "Ve dudaklarınıza saç yapışmış."

"Daha iyi misin?" diye sordu saçı ağzından çekerken.

Başımla onayladım. Daha önce hiç olmadığı kadar tuhaf hissediyordum.

“Yeni bir şeyler deniyorum,” dedi, dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzıyla bir *şlak* sesi çıkardı. “Bu rengin ismi Ağustos Sisi. Kıvamı yapıştırıcı gibi. Bence bu parlatıcının ait olduğu yer çöp. Her neyse...” Yumuşak bir şekilde gülümsedi. “Aklında bu küçük makyaj talihsizliğinden daha fazlası olduğunu biliyorum. Dökül.”

Mutfığa gittik, topukları zemin üzerinde tak tuk ses çıkarıyordu.

Dolaptaki açılmamış kutudan hazır kahve alıp kendine bir bardak hazırladı. Sonra kahvaltı tezgâhının bar sandalyelerine oturduk.

Ortam biraz gergindi. Tezgâhın bir tarafında ben, diğer tarafında o oturuyordu. Etrafımızdaki alan bir şekilde bir polis sorgu odasının tuhaf iç dizaynına dönüşmüştü.

“Konuş benimle. Benimle bir arkadaşınmışım gibi konuş,” dedi.

“Bir çocuk var,” dedim, sesim titriyordu. Kelimeler o kadar yoğundu ki dudaklarımdan öteye giderken çok çaba harcıyorlardı. Doktor kaşlarını kaldırdı. Şok. Bu adil değildi. Kimse bu gelişmeye benden daha fazla şaşıramazdı.

“Yan evde yaşıyor. Onu görmezden gelmeye karar verdim, ama yollarımız durmadan kesişiyor. Ve şimdi de onu... görmezden gelmek isteyip istemediğime emin değilim.”

Yüzüm berbat bir botoksun etkisinde gibi görünüyordu. “Biraz anlaşılması güç olabilir.” Sandalyemi terk ettim, ayağa kalktım ve mutfakta gezinmeye başladım ki bu genellikle düşünme yardımcı olurdu ama bugün sadece başımı döndürüyordu. Bluzumun kenarını tuttum ve sökülmüş bir iplik arayıp çekiştirmeye başladım.

“Norah, şu anda sadece konuşuyoruz. Kim bilir, belki sana bu problemi çözmende yardımcı bile olabilirim. En azından denememe izin ver.”

Bir barajı yıkmak, kapaklarını açmak, havaifışeklerin olduğu bir kutuya yanan bir kibrit atmak gibiydi. Ağzım açıldı ve kelimeler dökülmeye devam etti.

“Benim suçum. Onu birkaç kez izledim ve beni gördü. Sonra alışveriş torbaları verandada kaldı ama Yardım Elleri kapanmıştı ve o da torbaları bana uzattı. Yani iyi kalpli biri olmalı, değil mi? Sonra bana bazı mektuplar yazdı. Aşk mektupları değil, aptalca şeyler. Komik biri. Ve onunla aynı okula gittiğim konusunda yalan söyledim. Bir de nezle olduğumu.” Hamlet’i hayal edin, sahnede aylak aylak gezerken, eli kalbinin üstünde, destansı bir konuşma yapıyor. Şu anda neredeyse Hamlet gibiydim.

Doktor Reeves konuşmama izin veriyordu, beni yavaşlatmaya ya da durdurmaya çalışmıyordu. Sadece elini çenesine götürüp sanki bir keçi sakalı varmış gibi başparmağıyla çenesini ovuyordu.

İlk başta, durmadan konuşmamı sessize almaya çalıştığını sanmıştım ama sonra bana zihninde notlar aldığını söylemişti. Panik dalgamı bölmeyi sevmediğini çünkü ağzımın doğrudan aklımdan geçenleri söylediğini ve kafamın içinde tam olarak neler olduğunu öğrenmek istediği söylemişti. Bence cesur biriydi.

“Luke’a neden yalan söylediğimi anlatamam. Değil mi? Nasıl onun arkadaşı olabilirim? Bana güleceğinden korkuyorum. Benimle Fransa hakkında konuşmak için geldi.” Doktor Reeves, Fransa’dan bahsettiğimde hep gülümsüyordu. “Ona oraya gidemeyeceğimden bahsedemedim. Ama o konuştuğunda problemlerimden bahsetmiyor çünkü bunlardan haberi yok. Ki bu kötü bir şey ama bunu seviyordum. Sanırım ben onun arkadaşım. Sanırım biz arkadaşız. Ve sonra gitti ve beni partisine davet etti. Tabii ki oraya da gidemezdim ama o kadar kesin değildi çünkü içimde bir şeyler partiye gitmek istiyordu.” Bir elimi kalbimin üstüne koydum ve tenimi sıktım çünkü şu anda tam kalbim acıyordu. “Merak ediyorum. Ve sırf aklım her şeyin mahvolabileceğiyle ilgili milyonlarca ihtimali düzeltmeye çalıştığı için değil. Bu farklı bir durum. İkna edici. Güçlü. Beni odamdan çıkmaya ikna ediyor. Odamdan. Kaleminden. Beni müziğin daha yakınına gitmeye ikna ediyor. Sonra Luke kapımda bitiyor. Bana notlar yazıyor. Ve aniden bugün buraya gelmek istiyor. Benimle ilgileniyormuş gibi.

O zaman neden Kraliçe Amy onunla konuşmak istediğinde gidiyor? Amy’de her şey var ve o saklanmıyor. Bu nedenle aslında onunla konuşmak istemesi mantıklı geliyor. Muhtemelen normal bir kızdır. Benimle alay edeceğinden çok korkuyorum.”

Ve sonra sessizlik. Dünya üzerindeki tüm kulak zarları bayram etmişti.

Titriyordum. Ağlamadım ama ağlamak istemiştım. Ağlamak yerine derin bir nefes aldım, odadaki tüm havayı çektim ve bitkin ciğerlerimi doldurdum. Soğuktu, okaliptüsün kokusunu içine çektiğin zaman oluşan his gibiydi. Ve de insanı özgür kılıyordu, sanki tüm vücudum bir bandaja sarılıymış da bir anda açılıvermiş gibi.

“Tüm geceyi aklımı kaçıarak geçirdim. Lütfen bana yardım eder misiniz?”

“Elbette ama önce sana bir bardak su bulalım,” dedi topukları yerde tak tuk ederek yürürken.

İnci görünümlü buğu tanelerinin bardağımın üstünden akmasını izlerken, Doktor Reeves kahvesinden bir yudum aldı. Höpürdetme seslerinin ötesinde, kafasının içindeki çarkların dönerken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Kafamı kaldırıp onunla göz göze gelemiyordum çünkü şu anda her açıdan kendimi çıplak hissediyordum.

“Nöral bağlardan bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun?” Parmağının ucuyla masaya bir şeyler çiziyordu. Kökü farklı yönere doğru büyümüş bir ağaç çizdi.

“Beynin nasıl öğrendiği ve yaşananları nasıl birbirine bağladığını ve böylece alakasız durumların ilişkilendiğini?” Hâlâ parmağıyla ağaca kökler çiziyor olması bir tesadüf değildi. Artık bu ağaca “Norah’nın beyni” diyebilirdim.

Başım la onayladım. Bu sohbeti hatırlıyordum. Sonucu duyduğumda kurdeşen döktüğümü hatırlıyordum. Düşünme şeklini değiştirmekle alakalıydı. Bu kulağa kolay geliyor olabilir ama ne zaman kabul etmek ya da etmemek zorunda kalsam anksiyete benim en iyi arkadaşım olmuştur. Hayatla sendeleyerek müca-

dele etmemi sağlayan bir değnek gibi. Okulda sevmediğim, ar-sız sürtüğün teki gibi ama onun en yakın arkadaşı olmak beni popüler yapıyordu. Ya da okulun hiç etrafında olmak istemedi-ęim kabadayısı ama onun en yakın arkadaşı olmam dayak ye-meyeceğim anlamına geliyordu. Onsuz nasıl güvende olurdum, bilmiyorum. Biz kankaydık. Dedikleri gibi, arkadaşlarını yakın, düşmanlarını daha da yakında tut.

“Bu bağları değiştirmeye çalışacağımızı söylemiştik, değil mi? Norah, bilişsel terapiyle ilgili durum şu; tamamen tekrara dayanır. Eğer hâlâ eskilerini oluşturan fikirlere bağlı kalırsak bu yeni bağları, bu yeni ilişkilendirmeleri oluşturamayacağımızı söyleyebilirim, değil mi?”

Elbette haklıydı. Beyni o kadar büyüktü ki çift kapılı olmayan kapılardan geçebiliyor olması bir mucizeydi.

İki parmağını kullanarak masanın stndekileri ovuşturma-ya, bazı kökleri silmeye başladı. “İnsanların bizi nasıl algıladığı ile ilgili konuştuğumuz zaman bana ne demiştin?”

“Hatırlamıyorum.” Kafamın arkasında bir kabuk buldum ve kaşımaya başladım, kabuğu yoldum ve kanı hissettim, yapış ya-pıştı. Başparmağımın tırnağı altında kanı biriktirdim ama canım yanmıyordu. Uyuşmuştum.

“Benim için derin bir nefes al,” dedi Doktor Reeves.

Kendim ve daha önce bir hikâyesini anlattığı Algı Kızı adlı kızla arama çizgi ekmemi istiyordu.

“Aynı durum değil,” dedim başımı iki yana sallayarak. Luke’a neden evimin kapısının ötesine ıkamadığımı açıklarken kahka-halarını duyabiliyordum. Neden durmadan saydığımı. Neden ellerimi günde yüz sefer yıkadığımı. Neden günlerimi yemeden ya da uyumadan geçirdiğimi. Neden neredeyse dört yıldır başka bir gençle konuşmadığımı.

“Aynı olmayan ne?” diye ısrar etti Doktor Reeves.

“şu kız...”

“Hangi kız?” Kelimeleri ağzımdan cımbızla almaya çalışıyor-du, benim de onu oyalayacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

“Algı kızı!” diye bağırdım. “Suratına gülünmeyen kız.” Algı kızı Doktor Reeves’in bana ikinci seansımızda anlattığı bir hikâyeydi. İnsanların bana baktıklarında ne gördüklerini görme- ne yardımcı olması için kullandığı bir yöntemdi.

“Bana biraz hatırlatsana. Neden onun suratına gülünmü- yor?” dedi Doktor Reeves elindeki fincanı bardak altlığının üstü- ne koyarken. Ama tam ortasına koymayı başaramadığı için boş- ukta kalan kısmının sallandığını görebiliyordum. Bu beni altüst ediyordu. Fincanı düzeltmesini istemedim, elimi uzatıp onu ait olduğu lanet noktaya koydum.

“Çünkü o hasta. Ve insanlar hasta insanlara gülmezler,” de- dim sıkıştığım dişlerimin arasından.

“Peki sen nesen?”

“Hastayım!” diye bağırdım. Ama sinirli olduğum için değil. Kendimi dinletmeye çalıştığım için bağırmıştım. Hayır, dinlet- nek için değil, *duyurmak* için. Tıpkı bir subayın askeri birliğinin kafasına talimatları sokmaya çalışırken yaptığı gibi.

Ya da belki de sadece kızgın *olduğum* içindi. Aklımın tek bir konu üzerinde tamamen yeterli bir şekilde çalışabilmesine ama bir diğer konu üzerinde tamamen hissiz kalmasına kızgındım.

“Norah, beni dinle. Toplumun geneli, hayatı beyni tarafından ehin alınmış on yedi yaşında genç bir kıza gülmek istemez. Bir görgü kuralı olarak insanlar acı çeken insanlara gülmezler ve sen de acı çekiyorsun.”

“İnsanlardan göremedikleri bir hastalıkla empati kurmalarını nasıl bekleyebilirim?” Gözyaşları gözlerime batıyordu.

“Onlardan hiçbir şey beklemeyeceksin. Konuşacaksın, öğre- ceceksin.”

Başımı iki yana salladım, sandalyemi geri çektim, oturmaya razıydım ama oturmak yerine ayakta durmayı tercih ettim. Daha kontrollüydüm. İhtiyacım olan buydu. Ağırlık bana bir şekilde bir tür avantajım varmış hissini veriyordu.

Doktor Reeves, masa üstüne çizdiği görünmez ağaca birkaç yeni kök çizdi. Şu anda önceki kadar çok kök yoktu ve eskisi

kadar kıvrımlı ve düzensiz değillerdi. Ona inanmak istiyordum. Luke'un kafamda güldüğünü duyduğum kadar kolay bir şekilde anladığını da görmek istiyordum.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim fısıldayarak. Ben her zaman korkuyordum ama genellikle bunu yüksek sesle itiraf etmezdim.

"Bu büyük bir olay," dedi. "Bu nedenle bu terapiyle bu kadar mücadele ediyorsun. Beynin çok korkuyor çünkü farklı fikirlerden yeni nöral bağlar oluşturman için kendini biraz da olsa bilmezle bırakman gerektiğini biliyor."

Tanrım. Keşke terapinin Yoda'sı olmak yerine biraz Jar Jar Binks'i olsaydı.

"Tamam." Sandalyeme oturdum. "Peki ya eğer..." Kelimelerim ağzıma tıktığım tişört kenarından dolayı biraz boğuktu. Aslında gerçekten yapmak istediğim şey bütün tişörtü kafama geçirmek ve yok olmaktı ama yapmıyordum. "Peki ya eğer o insanlara gülen pislikler yüzdesine giriyorsa ve bana gülerse?"

Doktor Reeves fincanını eline aldı, salladı ve gülümsedi. "Sanırım kendi sorunu cevapladın." Sandalyesinde biraz arkasına yaslandı. "Bir keresinde konferansta bir kadınla tanışmıştım. Bize futbol takımındaki bir çocukla aralarında bir şey olması için çok çabalayan genç bir kızından bahsetmişti. Çocuk kızı reddetmiş ve kıza çok çirkin olduğunu söylemiş. İki yıl sonra, kız üniversitede bir çocukla tanışmış ve hukuk bölümünden mezun olduktan sonra evlenmişler, üç çocukları olmuş ve banliyöde bir evde mutlu mesut yaşamışlar. Bu hikâyenin anlatmaya çalıştığı ne sence?"

"Etki ve sonuç."

"Aynen öyle. En iyisini umabiliriz ama insanların bizi nasıl algıladığını seçemeyiz. Ama o algıların bizi nasıl etkileyeceğini seçebiliriz."

Masanın üzerinde çizili ağaca baktım ve ikiyüzlü olduğumu fark ettim. O daha beni yargılayamadan ben Luke'u yargılamıştım. Ve sonra beklediğim an geldi. Luke kapıyı çaldı, kapının sesi evde yankılanmıştı.

“Burada düşündüğünden daha fazla kontrole sahipsin, nöral bağlarının inanmanı istediğinden daha fazlasına sahipsin.” Doktor ayağa kalktı. “Ve şunu unutmayalım; şu anda bütün hayat hikâyeni anlatman gerektiğini düşünüyorsun ama aslında öyle bir durum yok. İstemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin. Boş zamanlarında kitaplarla, filmlerle, müzikle ve dillerle ilgili birçok şey yapıyorsun. Onu içeri davet et, başka şeylerden konuşun.”

“Ama ya onun yarısı sallantıda duran kahve fincanını düzeltmem gerekirse? Ya da tırnaklarını yemeye başlarsa ve midem şu dönüp duran şeyi yaparsa? Benim bir ucube olduğumu anlayacak.”

Doktor Reeves bana öyle bir bakış attı ki sanki yüzüme tokat yemiş gibi olmuştum. “O kelimeyi yasakladığımızı sanıyordum?”

“Yasağı kaldırıyorum.”

“Pekâlâ. Ben o kelimeyi öldürüyorum. Bu sefer sonsuza kadar. Sadece... kendin ol.”

“Bu berbat bir tavsiye.”

Luke kapıyı ikinci kez çaldığı sırada güldü.

“Hemen geliyorum.” Elimi bir megafon hâline getirdim ve koridordan aşağıya bağırdım.

“Neyden nefret ediyorum, biliyor musun?” diye sordu Doktor Reeves, buzdolabının kapağında kendi yansımasına bakarken. İşaretparmağıyla burun kemiğine dokundu, ucuna birkaç kez hafifçe vurdu ve kırıştırdı. “Burnumdan nefret ediyorum. Kocaman. Yüzümün yüzde seksen beşini kaplıyor. Çok bombeli. Keşke düzelttirecek cesaretim olsaydı.”

“Ne?” Burnundaki sorunu görmeyi denedim ama başaramadım. Burnu küçük ve tatlı, hatta belki biraz düğme gibiydi. “Hayır, değil.”

“A-ha.” Beni işaret etti, ağzını açtı ve ağzı ile yakaladım seni ifadesi yaptı. “Kendine durmadan objektif olarak bakamazsın. Bunu unutmadan gerek. Kendin gibi davran dediğim zaman

bana güven.” Bana doğru geldi, elini yumuşakça omzuma koymadan önce inanılmaz bir dikkat gösterdi. “Ve unutma, cep telefonum için verdiğim numara hâlâ ne zaman istersen geçerli. Tamam mı?”

Başımla onayladığım sırada Luke tekrar kapıyı çaldı. Orada öylece durdum, masanın ötesine, içinde pembe şakayıklarla koridorda duran vazoya bakıyordum. Yemin ederim boyu iki kat artmıştı.

“İstersen artık kapıyı aç,” diye fısıldadı Doktor Reeves arka kapıdan çıkarken.

Doktor Reeves'in moral konuşması güç verme anlamında bayağı iyiydi. Popomu kaldırıp kapıya doğru yöneldiğim sırada cesaretim yok olmadığı gibi azalmamıştı da.

Doktorla evde konuşmak farklıydı. Demek istediğim, onun zeki olduğunu biliyordum: Ofis duvarları akademik başarılarıyla dekore edilmişti ve rafları kendi yazdığı, birileriyle yazdığı ya da danışmanlık ettiği kitaplarla doluydu. Ama onun ofisindeyken hiçbir zaman yüzde yüz kendimi veremiyordum. Bir yarım hep evin dışında olup onun konuşmasını dinlemek konusunda fazlasıyla endişeliydi. Bugün burada, dünyanın sonunun geldiği gün Amerika Başkanı'nın kendilerini toplumun iyiliği için feda etmesini söylediği insanlarla konuşurkenki heyecanı taşıdığını görmüştüm. Eminim boş zamanlarında "Daha İyi Bir Sen" türü konferanslarda motivasyon konuşmaları veriyordur.

Derin nefes. *Toplumun geneli merhametlidir*, cümlesi kapının kilidini açarken kafamdan geçiyordu.

Bunu kanıtla. Aklım benimle alay ediyordu.

"Deniyorum. Çözmeme izin verersen tabii," diye patladım.

"Norah?"

Lanet olsun. Suratımı kapıya geçirme isteğine direndim ve kendime tutkunun bir daha beni fısıltı hâlinde söylenmesi gere-

ken şeyleri yüksek sesle söylemeye itmesine izin vermeyeceğime söz verdim.

“Bir saniye daha.”

Omuzlarımı dikleştirdim. Dünden kalan deodorant koltuk altlarımdan ter boşalmaya başladığı sırada tekrar göreve çağırılmıştı. Sadece tek bir kök. Çizmem gereken ufacık bir kök. Ve aklımda bununla kapıyı açtım.

DVD’leri unutmamıştı. Koltuk altına sıkıştırılmışlardı.

“Selam.” Sırıttı, ben de düşüp öldüm.

Genç erkek müzik gruplarının yeni gözdesi gibi görünüyordu. Gezegen boyutunda yeşil gözler kalın, siyah kirpiklerin altında parlıyordu. Bana baktı ve gülümsemesi flörtle doluydu. Bunun kasıtlı olduğundan emin değildim.

Saçlarına bir şey sürmüştü, şu saçının buklelerini ıslak gibi gösteren şeyden. Asi tek bir lüle sürüden kaçmayı başarmış ve alnının ortasından aşağı sarkıyordu. Saçı ucundan tutup, çekip tıpkı bir yay gibi geri sekmesini sağlamak tamamen kabaca olurdu. Değil mi? Elbette öyle olurdu. Bir şekilde kaçmayı başaramasınlar diye ellerimi birbirine bağladım.

İkinci bir deri misali bedenine yapışmış beyaz bir tişört ve salaş, kolları kıvrılmış yeşil bir gömlek giyiyordu. Ve sırf yaraya tuz basmak adına, ağız sulandırıcı şekilde kış baharatları ile tatlı baharatların karışımı gibi kokuyordu.

Çöp. Onun karşısında ben tıpkı bir çöp gibiydim. Yakıcı yaz güneşi altında çürümeye bırakılmış on günlük bir çöp. Saçlarımı taramadım. Yüzümü yıkamamış ya da dişlerimi fırçalamamıştım ve şu anda yirmi dört saat önce sıkılmış gül kokulu Stay Dry deodorantıma yükleniyordum.

Sadece gülümseyerek geçiştir. Hayır. Gülümseme.

Elimi ağızma kaldırdım ve bir kalkan olarak kullandım. Ne düşünüyordum ki? Dişlerim pisken gülümseyemezdim. Ve portakal suyu içmiştim, kahve dışında ilk yudumunuzu almanızın üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ kokusunu alabileceğiniz tek şey.

“Kötü bir zamanda mı geldim?” diye sordu Luke.

Başımı iki yana salladım, boştaki elimin parmaklarını saçları-
mın arasından geçirmeye çalıştım ama parmaklarım düğümlere
takıldı. Gizlice tamamlanması gereken bir manevra sonu acıyan
kafa derisi ve bir avuç kopmuş saçla biten küçük bir çatışmaya
döndü. İrkilmemek için kendimi zorladım ve içimde *ah* diye ba-
ğırdım.

“Daha sonra gelebilirim?”

“Hayır!” diye bağırdım.

Gelmesini beklemek çoktan vücudumun yarısını sıvılaştır-
mıştı. Eğer birkaç saniye daha gelmesini beklersem tamamen çö-
zünebilirdim. Vücudumun bu kadar kısa arayla yeni bir anksi-
yetede dalgasından kurtulabileceğini sanmıyordum. Bir şekilde
idare etmeliydim. “Bana bir saniye daha verebilir misin? Bu son,
söz veriyorum.” Kapıyı suratına sertçe kapatırken cevap verecek
zamanı olmadı.

Bunun ne kadar kaba görünebileceğini fark ettiğim sırada
merdivenleri yarılamıştım. Buraya geleli daha on saniye olmuştu
ve ben normal davranma konusunda berbattım.

Ucube. Bu kelime henüz ölmedi. Tam tersi. Bayağı canlıydı ve
savaşıyordu, yıldırımlardan beslenen bir canavar gibi.

Kapıya baktım. Geriye dönüp ona neden ben yukarıdayken
aşağıda tek başına oturamayacağını açıklamak, hiçbir şey olma-
mış gibi davranmaktan çok daha fazla zaman alırdı. Boş ver git-
sin. Beş dakikaya hazır olurdum.

Hızla tuvalete gittim. Diş fırçam dolaptaki plastik bir kabın
içinde duruyordu. Elli iki kez fırçaladım, yirmi altı kez üst diş-
leri, yirmi altı kez alt dişleri. Bundan ödün veremezdim. Yapa-
mazdım. Ama ellerimi iki defa hızla yıkadıktan sonra, merdiven-
lerden bombalama atladım, son basamağı iki kez çıktım ve bir
yerimi kırmaktan son anda kurtuldum.

Tek bir nefes bile almadan kapıyı asılarak açtım. İçimde kü-
çük bir parçanın Luke’un gitmiş olmasını bekleyip beklemedi-

ğini bilmiyordum. Ama gitmemiști, tıpkı ilk gördüğüm andaki gibi oradaydı.

"Selam," dedi tekrardan.

"Selam," diye cevap verdim, ağız kokumun onun bilincini yitirmesine sebep olmasından korkmadan. "Nasıl gidiyor?" Sesim tuhaftı. Bir tür Boston aksanı edinmiști. Neden olduğu konusunda bir fikrim yoktu. Hayatımda hiç Boston'a gitmemiști ve oralı kimseyi tanı mıyordum.

Kramplar başladı, hiç beklemediğim anda dalağıma yediğim bir yumruk gibiydi. Kapının kenarına yaslanmak ve viskisini içmeye çalışan bir sarhoş gibi içime hava çekmek zorunda kaldım.

"Sen..." diye konuşmaya başladı, durdu ve geriye dönüp evine baktı. "Baksana, belki biraz daha sonra gelmeliyim?"

"Tanrım, hayır. Lütfen. Cidden bunu yapmana gerek yok." Bunun kulağına ne kadar çirkin geldiğinin farkına varamadım çünkü kasığındaki ağrıyla uğraşıyordum. Ama yüzüne baktığım anda fark ettim, yüzü perişan hâldeydi. Şaşkınlıktan çenem düşmüști.

"Acıttı," dedi ve zoraki gülümsemedi.

"Ah, hayır. Hayır. Bu anlamda söylemedim. Çok özür dilirim. Sadece..." Bu durumu birkaç kısa saniye içerisinde nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Beynim çalışmayı bırakmıști. Çarklardan biri sıkışmıști, çizilmiş bir CD gibi. "Demek istediğim... Demek istediğim... Sorun... Ben sadece..." Gözlerimi kırp-tım. Kafamın patlayıp beyin parçalarının duvardan aşağıya akışını izliyordum.

"Norah." Luke sırtıttı ve içimde bir şey iç çekti. "Sorun değil."

Sorun olmadığından emin değildim. İlk defa evime bir erkeği davet edip bunun başa çıkmam gereken bir şey olmasını istediğimden emin değildim.

Şimdi ne diyeceğim konusunda bir fikrim yoktu. Üzerime giydiğim ne kadar zırh varsa hepsi teker teker dökülmeye başlamıştı. Yılan derisi kadar ince ve kırılganmışcasına rüzgârla uçup gitmişti. Luke aşağıya, Chuck Taylor ayakkabılarına baktı. Ber

de onlara baktım, güçlü ve ani bir pişmanlıkla yere serilmiştim. Ayakkabıları birbirinden farklı bağlanmıştı. Sol ayakkabıda ufak bir hata vardı. Bağcık, diğerleri gibi karşıdaki deliğe girmesi gerekirken çapraz bağlanmıştı. Tırnaklarımla enseme sıktım ve bir anda oluşan kaşıntıyı dindirmeye çalıştım.

Ayakkabıları düşünme. Konumuzla alakasız. Ayakkabıları düşünme. Tamamıyla önemsiz.

“Kahve,” dedim pat diye. Luke şaşırdı. “Yani, kahve,” diye tekrar ettim, normal bir ses tonunda, normal insanlar gibi. “İster misin?”

“Olur.” Başıyla onayladı, ben de hızla mutfığa yöneldim. Bağcıkları yanlış bağlanmış ayakkabılarının kauçuk tabanları beni takip ederken gıcırdıyordu.

Ayakkabıları düşünme.

Hayatınızda hiç bir kaşıntıyı düşünmemeye çalıştığınız oldu mu? Sırtınızın tam ortasında, kürek kemiklerinizin arasında oluşmaya başlayan o kaşıntıyı? Elinizle ulaşamadığınız o kaşıntıyı? İmkânsız.

Bir fincan bulmak için mutfak dolaplarını kurcalarken bakışlarının sırtımda oluşturduğu delikleri hissedebiliyordum.

“Kahveni nasıl alırsın?”

“Nasıl koyarsan. Bana fark etmiyor.”

Aman Tanrım, olamaz.

Kahve makinesini nasıl çalıştıracığımı çözmek için gerekli odaklanmayı sağlayamadığımdan hazır kahve kavanozunu elim aldım.

“Ee, Norah,” dedi tam ona dumanı üstünde fincanı uzatırken. Tırnaklarını yediği belliydi çünkü hepsi yamuk ve kırık. Parmaklarını izledim, bardağı alırken benimkilere neredeyse değdiklerinde yüzümü ekşittim. Bunu fark etmişe benzemiyordu. “Uzun zamandır burada mı yaşıyorsun?”

“Hı hı.” Başımla onayladım, ona bundan daha fazlasıyla cevap vermek isterdim ama beynim tüm gücünü ağzımı açıp ayakkabı bağcıklarıyla ilgili bir şey söylememi engellemek için harcı-

yordu. Bütün bu baskının altında gözüm seğirmeye başlamıştı. Küçükken arkadaşlarıyla bir sırrını paylaştığın zaman birlikte dudaklarınızı mühürleyip anahtarını attığınız zamanlar gibiydi. Ben de şu an tam olarak bunu yapıyordum ama tek fark benim mühürlenmiş dudaklarım parmak uçlarımın altında ezilmiş ve bir düğüm hâline getirilmişti.

“Tam olarak ne kadar zamandır?” diye sordu Luke. Bu sorudan kolay kurtulmama izin vermeyecekti.

“On yedi yıl, üç ay ve iki gündür,” diye mırıldandım. Kaşlarını kaldırdı ve tiz bir notada uzun bir ıslık çaldı.

“İşte.” Bir sandalyeyi çektim. “Otursana.” Ayaklarını masanın altına sokarsa belki böylece o lanet bağcıkları düşünmeyi bırakıp normal davranmaya başlayabilirim diye umuyordum. En azından daha normal.

Aklıma bir kez sinir bozucu bir fikir geldi mi, sonunu getirmem gerekiyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Bunu tartışmanın bir anlamı ya da unutmmanın bir yolu yoktu. Omuzlarımı silkip geçmem ya da buna daha sonra dönmem mümkün değildi. İçi havayla doldurulmuş bir balon gibi durmadan büyüyor da büyüyordu, ta ki içindeki basınç ona fazla gelip patlayana kadar. İşte bu benim için sırtımda, kürek kemiklerimin ortasındaki kaşıntıydı.

Luke bir şeyden bahsetmeye başladı, müzik veya filmlerden. Dudaklarının şekiller alışını izledim ama sesleri duyamıyordum.

“Norah?” Birkaç saniye sonra bir elini yüzümün önünde salladı, ben de tam olarak buraya ve bu âna sertçe geri döndüm. Parmaklarımın masanın üstündeki tıkırtısını duydum ve durdurmak için avuç içimi hemen masaya yapıştırdım.

Boğazımı temizledim, canım acıyana kadar parmağımın yanındaki bir yara kabuğuyla oynamaya başladım. “Ne diyordun?”

Duraksadı, ağzı açıktı, gözleri bir lazer gibi üzerime kenetlenmiş, beynime ulaşmak için derimi yakıyorlardı. Bir şekilde beynime ulaşırsalar bile beni asla anlayamazlardı.

“Ben gidiyorum,” dedi ayağa kalkarken.

Siktir. Siktir ve bok ve sıçayım. Ve şu anda kendime ne kadar kızgın olduğumu anlatabilecek, henüz bulunmamış bir küfür daha. Bunu tamamen mahvetmişim.

"Luke," dedim ben de ayağa kalkarken. Diken üstündeydim, ayak parmaklarım kıvrılmıştı. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu nedenle konuşmak yerine parmaklarımı çiğnemeye başladım.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Kör değildi. Sinirsel çöküşümü sanki cildim parlak bir renk almış gibi görebiliyordu. Pembe. Neon. Eğer panik bir renk olsaydı kesinlikle neon pembe olurdu ve kör edici ışıltısını uzaydan görebilirdin.

Başımla onayladım.

"Konuşmak ister misin?"

"Henüz değil."

"Henüz değil ama sonra mı?"

"Durum gerçekten... karışık."

"Bana süper güçlerin olduğunu mu söyleyeceksin?" Gülümsemesinin gerçek mi yoksa sahte mi olduğuna karar veremiyordum.

Söyle ona. Söyle gitsin. *Ona her şeyi anlat.* Bu ucube gösterisine benzeyen durumdan bir şeyler çıkarabilirsiniz.

"Ben tuhafım." Öğğk. Bu kadar ufak bir itiraf bile dilimin ucundan çıkarken kusmuk tadı veriyordu.

"Biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Yani, zamanının çoğunu kapılar arkasında saklanarak geçiriyorsun." Ağlama. Gözlerin yanıyor olsa da ve soluk boruna takılmış bir tavuk kemiği acısı veren bir histeri kütlesi olsa da. Ağlama. "Bir sır vereyim mi?" diye sordu Luke.

Ona en azından kelimelerle cevap verebilirdim ama elimden gelen tek şey başımla onaylamak oldu.

"Ben de tuhafım."

Benimle alay ediyordu, benimse yine gözlerimde kalpler oluşmuştu. Çok kibardı. Keşke aklım onu biraz rahat bırakıp düşüncelerini tahmin etmeye çalışmayı kesseydi.

“Seni biraz rahat bırakacağım. Ama yakında konuşuruz, tamam mı? Belki ben senin verandanda oturabilirim ve sen de kapıyı kapalı tutabilirsin.” Elini sıkmam için bana uzattı. Temastan kaçınmak için bir adım geri gittim ve avucuna sanki dolu bir silahmış gibi gözümü diktim. Yavaşça elini geri çekti ve cebine soktu. Gözlerimi zorla kaldırıp ona bakmaya çalışırken altdudağımı ısırdım. Kendimi hazırlamıştım, ona baktığımda bakışlarında nefret göreceğimden emindim ama o hiç alınmış, sinirli ya da beklediğim herhangi bir şekilde bakmıyordu. Biraz üzgün görünüyordu. Belki benim için üzülmüştü. Ya da belki de bir fincan kahveden öteye gidemeyeceğine karar verdiği arkadaşlığımız için yas tutuyordu. Her neyse. Tüm bunların hepsi bir ayakkabı bağcığından kaynaklanmıştı. Bazı günler bir deli gömleğine bağlanmam gerekip gerekmediğini merak ediyordum.

“Ben kendim çıkarım,” dedi Luke koridorda ilerlerken.

Sokak kapısı sessizce kapandı, bu sırada ben de eBay’den lobotomi satın alabilir miyim diye merak ediyordum.

"Senden nefret ediyorum. Senden inanılmaz nefret ediyorum," dedim aynadaki yansıma sığıp dişlerimin arasından köpürerek. Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü ve damla, damla, damla bluzuma düşüp ne olduklarına karar vermek için uğraşmadığım bir Rorschach deseni oluşturdu.

Uzun zamandır hissetmediğim bir dürtü midemde yanmaya başladı. Derin bir nefes aldım ama havanın kıvamı ben içime çekip yutarken katranlaşmıştı. Lavaboya dayandım ve porselen kaplamasına tutundum. Bu iyi değildi. Kıvrılıyordum ve bunu durduramıyordum.

Panik kötüydü. Aşağılanmakla birleşmiş panik daha da kötüydü.

Belki senin verandanda oturabilirim ve sen de kapıyı kapalı tutabilirsin.

Yakıyordu, kulaklarımı kanatıyordu. Bunu Amy'ye kaç kez söylemiş olabilir diye merak ediyordum.

Asla. Bir kez bile söylememiştir. Tanrım. Ne kadar da ucubeydim. Kendi derimin içinden çıkmak istiyordum.

Oda ayaklarımın altında dalgalanıyordu. Burada başka kimse yoktu ama sanki üzerimde eller vardı, beni durmadan bir daire şeklinde döndürüyorlardı. Başım çatlıyordu, dişlerim takırdamaya başladı.

Bir panik atağı çoğu zaman kendi kendime atlatabiliyordum. Sadece bir top şeklini alırdım ve geçmesini beklerdim. Sonuna yaklaştığında kesin olarak emin olduğum bir şey vardı. Vücudum nasıl davranırsa davranırsın kontrolüm altındaymış gibi hissediyordum. Ama işin içine sinir ya da öfke girdiği zaman bir şeyler değişiyor ve kontrol çok uzaklarda gibi geliyordu.

Banyo dolabını açtım, tırnak makasını aldım ve hızla yere çöktüm.

Belki senin verandanda oturabilirim ve sen de kapıyı kapalı tutabilirsin.

“Şşş.” Parmağımı dudaklarıma bastırdım, kafamdaki sesi susturmaya çalışıyordum ama sesler çok inatçıydı. Kafatasımın içinde gezip duran bir cızırtı vardı, Luke’un bir dahaki konuşmamızda benden on adım ötede duracağına dair verdiği sözle birbirine giriyordu.

Arkama yaslandım, küvet kenarının soğuğunun bluzumdan geçişini hissettim. Bacaklarımı ayırdım ve parmaklarımı bir küçük yara kabuğu arayarak uyluklarımda gezdirdim.

“Lütfen dur.” Yüzümü ellerime gömdüm, avuç içlerimi gözlerime o kadar çok bastırdım ki renkli noktaları dahi göremiyordum.

Luke on altı adımda uzaklaştı. Sekiz mükemmel derece güzel bağlanmış bağcıklı adım. Ve sekiz tam tersi adım. Sorun aslında bağcıklar değildi. Bağcıklar sadece katalizördü, tüm kırık parçaları görebildiğim bir mikroskop. Neden normal olamıyordum? Neden normal insanlar gibi düşünemiyordum? Onunla arkadaş olmayı o kadar çok isterdim ki!

Makası elimin içinde sığıttım, üç yıl önce ilk kez burada oturduğum günü hatırladım. Kendimi ilk kesme sebebim fizik sınavına girmekten korkmamdı. Cardinal’i o tarihte çoktan bırakmıştım, annemle evde eğitim alıyordum.

Sınav salonuna giren çoğu çocuk sınıfta kalmaktan korkar ama ben değil. Ben ondan korkmuyordum. Sınıfta kalmak benim aklıma bile gelmemişti. Korku tüm bu olayların yoğunlu-

ğundan kaynaklanıyordu. Uzun süre sabit oturmayı, katı kurallarla gözetim altında, hareket edemeden, istediğim gibi gidip gelemeden oturmayı hayal ettim.

Kendimi zihinsel olarak sandalyeye kelepçeledim.

Sonra ya şöyle olursalar başladı. Ya bu olursa? Ya şu olursa? Ya böyle olursa? Ya şöyle olursa? Ya olursa? Cevaplayamadığım fazlasıyla soru. Sadece sessizlik istiyordum.

Küçük metal parçayı cildimin üzerinde sürüklemenin verdiği rahatlama tuhaf bir şeydi. Bir acil durum için frenleri köklemek gibi bir şey, makas battığı anda kafam ölüyordu. Beynimdeki tüm cızırtılı alıcılar panik ânını unutuyor ve acıyı dindirmeye, kanı durdurmaya konsantre oluyordu. Sert bir yöntemdi, son çareydi. Ama fazlasıyla kolaydı. Nefes almak ya da göz kırpmak gibi. Yara bandı çeker gibi. Kimsenin göremeyeceği yerde hızlı bir kesik ve hepsi sona eriyordu. Bu ölmekle ilgili bir şey değildi. Bir şeyler hissetmeme gerek yoktu çünkü zaten her şeyi hissediyordum. Bu, biraz olsun kontrolü ele almak içindi.

Ellerim kazağı bacaklarımın üzerinden çekip, şortumun kenarını sıyrıp uyluğumdaki deriyi gererken titriyordu. Eskiden kalma yara izleri, kolayca sümüklü böcek iziyle karıştırılabilecek durumda gümüş renkli parlak kabartılara dönmüşlerdi. Makası bacağıma biraz daha yaklaştırdım ve yeni bir çift gözyaşı akıttım.

Tehlikeli derecede kırılğan düşünme şeklime rağmen, obsesif kompulsif bozukluk eşit sayılara olan hasta bağlılığına sadık kalmakta ısrarcıydı. Beşinci bir çizik daha atmama izin vermedi, ben de makası var olan dört yaranın üstünden indirdim. Bir kan nehri yüzeye ulaştı, ben de gevşedim.

Tıpkı bir sarsaklama, tokat veya bir anestezi iğnesi etkisi yapıyordu. Kafamda bunu panik ile sakinlik arasında bitmek bilmeyen bir halat çekme oyunu olarak hayal ediyordum. Kendine zarar vermek de halatı kesmek için ayağa kalkan tarafsız bir görgü tanığı gibiydi. Kestiğim anda iki takım da birbirinden uzaklaşıyor, yorgun bir hâlde birbirlerinin üstüne düşüyorlardı.

Şimdi sorun şu ki az önce bunu yaptığım için gitmesini isti-

yordum. O yarayı görmeye ya da hissetmeye ya da kontrol etmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki kendimi kesmek zorunda kaldığım fikrini kabullenmek istemiyordum. Ama ne yazık ki buna mecburdum, duşa her girişimde ya da kot pantolonum ona her değdiğinde ya da annem üzerimi değiştirirken kapının önünden geçtiğinde üstünü kapatmak için tıpkı bir tavşan gibi zıplarken kabul etmek zorundaydım.

Kan bacağımdan aşağı akarken gıdıklandım. Arkaya uzandım, küvetin kenarından banyo süngerini aldım ve kesiğin üstüne bastırdım. Panik öldü, bitti. Aşağılanma duygusu üç kat arttı.

Kazanamıyordum.

Hava kararmıştı. Belimde bir titreme hissedince gözlerimi açtım. Tenimde bana soğuk zeminde, altımda şortla uzandığımı ve klimayı açık unuttuğumu hatırlatan bir üşüme vardı. Ağzım bir pamuk fabrikası gibi, talaştan daha kuruydu, sanki on senedir ağzıma bir damla su değmemiş gibiydi. Suyu ihtiyacım vardı.

Titremeyi bir kez daha hissettiğimde ayağa kalkmak üzereydim. Cep telefonum olduğunu hemen fark ettim ve bir saniye daha bekletmeden hızla elime alıp kulağıma götürdüm. Arayanın kim olduğunu kontrol bile etmedim. Gerek yoktu. Arayanlar felaket sigortası satmaya çalışan uzaylılar bile olsa umurumda değildi. Sadece başka bir ses duymam gerekiyordu.

“Norah?”

“Anne.” Sesim boğuktu.

“Sesine ne oldu? Ağlıyor musun?”

“Hayır. Hayır,” diye rahatlattım onu. Kelimeler boğazımın katmanlarını zedeleyen zımparalar gibiydi.

Acıyı yut.

Annemin endişelenmesini istemiyordum. Onun iyileşmesini ve eve gelmesini istiyordum. Konuşmak için etrafta olduğu zamanlarda elim makaslara gitmiyordu ve banyo zemininde kanayıp gözyaşı seli içinde bayılmıyordum. “Sadece biraz boğazım ağrıyor.”

“Alerjiden kaynaklanıyor olabilir. Camları açmayı denedin mi?”

Tanrım. Annemi özlemiştim.

Vücudum açıldı ve gıcırdamaması tam bir mucizeydi. Varlığından bile haberdar olmadığım kaslar saatlerdir yere yapışıp öylece kalmış olmaktan dolayı sinirli ve isyandaydı.

Popomu yerden kaldırdım. Kan yapıştırıcı gibiydi, bacaklarımın arasında sünger kuruyup derime yapışmıştı. Süngeri sökmeyi denemedim çünkü yara tekrar kanardı ve şu an yapmayı istediğim son şey onunla uğraşmaktı.

Yalpalayarak aşağıya indim. Son basamağı iki kez indim ve kendimi annemin televizyon koltuğuna attım. Sünger duruyordu. Onu tampon olarak kullanıyordum. Sonra yıkayıp temizledim ama kanıma bulanmış hâli gözümün önünden hiç gitmeyecekti.

Annem bana ödevlerimi sordu. Araba kazası travmasının ortasında bile yarın bitmesi gereken *Macbeth* ödevimi unutmamıştı. Dertop olmuş vücudum biraz daha büzüldü. Keşke ona ödevin geri gönderildiğini ve notumu beklediğimi söyleyebilseydim. Ama söylemezdim. Bırakın beş yüz kelimelik bir ödev yazmayı, şu anda kendi ismimi bile yazamayacak durumdaydım. Kendimi zorlayarak mırıldandım, sanırım bunu iyiye işaret olarak algıladı çünkü başka bir soru sormadı. Neden sorsun ki? Ben harika bir öğrenciydim, tüm ödevlerimi erkenden teslim ederdim, asla geç kalmazdım. Bugüne kadar hiç geç kalmamıştım. Sohbetin devam etmesine minnettardım. Bana şu anda izlediği bir televizyon programıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başladı. Koltuğun arkasındaki örgü battaniyeyi çektim, üzerime örttüm ve eve dönmekten bahsettiği sırada bir iç çektim.

Pazar gününü, uyluğumdan yayılan kızgın acıyı unutmak gibi beyhude bir çabayla uyuyarak geçirdim.

Pazartesiydi, haftanın başlangıcı. Taze bir başlangıç. Temiz bir sayfa. Cuma günü yapamadığım şeyleri yapma şansı...

Ya da değil.

En son ne zaman kendimi bu kadar kötü hissettiğimi hatırlamıyordum.

Bekle.

Evet, hatırlıyordum.

Makasta huzuru bulduğum günden sonraki gündü.

Üretkenliği kucaklamak yerine bir sümüklüböcek gibi davrandım, evin içinde popomu sürükleyerek gezindim ve kendimi siyah, bol bir kazağın içine gömmeyi denedim. Yas tutma modundaydım. Koltuğu yatağım yaptım ve beynimi gündüz kuşağı televizyonuyla yaktım. Mutsuzluk her şeyi kalın bir kurşun tabakası gibi kaplamıştı, en kolay işleri bile ağır bir yük ve zor bir iş gibi gösteriyordu, bu yüzden bir şeyler yapmayı denemedim bile. İyi tarafından bakarsak, pencerelerin dışına bakmamak konusunda bir profesyonel oldum, tek bir hamlede gayretli bir izleyiciden kendi-kafamı-bile-dik-tutamıyorum'a geçtim.

Öğle yemeği saatinde Doktor Reeves ev telefonunu aradı. İlk başta telesekretere düşmesine izin verdim ama sonra belki, muhtemelen, büyük ihtimalle son hastasının görüşmesini salı sabahına almakla ve erken çıkıp gelip beni kontrol etmekle ilgili bir şeyler söylemeye başladı.

Hayır. Olmaz.

Bu olabilecek en kötü şey di. On yıllık bir ölümden uyanmış gibi görünüyordum, belki biraz da öyle kokuyordum. Şu anda hastalığımla ilgili görünmez hiçbir durum yoktu. Beni bu hâldeyken göremezdi.

Koltuktan dönerek indim, telefona doğru sürüklendim ve onu geri aradım.

Canlı numarası yapmak kolaydı; beynimi ödevle meşgul etmekle ilgili saçma bir yalan uydurup az önce pişirdiğim bir peynirli sufleye ilgili anlamsız derecede heyecan gösterdim. İkisi de

yalandı ama Doktor Reeves on dakikada ikna oldu, ben de bir manken gibi koltuğun üzerinde yaşamaya devam ettim.

Üçüncü sabah uyandım, gözlerimi açtım ve tavana söyledim. Kargalardan oluşan bir orkestra hemen penceremin önünde ses tellerini ayarlıyordu. Kafamı çevirdim, onlara da söyledim. Bir ok ve yay almadan önce okçuluğa olan ilgimi kaybettiğim için şanslılardı. Yattığım yerde gerindim, döndüm ve şöminenin üstündeki saate baktım. Saat 11:00'di. Vay canına. Ciddiden yerimden kalkmam gerekiyordu. İstemiyordum, depresyon göğsümü ezip geçen soğuk, betondan bir tokat gibiydi ama annem bugün eve dönecekti. Odanın havalandırılması ve kendimi yaşayan bir ölü görüntüsünden biraz kurtarmam gerekiyordu. Hastalığımın ne kadar ilerlediğini öğrenemezdi.

Arkadaşlarımın aramayı bıraktığı dönemde bazı zamanlar kelimeler yerine homurtularla konuşup pijamalarımın içinde yaşamıştım. Yumuşak pamuklu kıyafetlerin içinde o kadar çok vakit geçirmiştik ki cildimle birleşmemiş olmaları bir mucizeydi. Pantolonlar günlük rutine kontrolü geri kazanmak için makas aramayı bıraktığım sırada girmişti.

Yine de koltukta bir on dakika daha uzandım, battaniyelerime sarıldım ve midemden gelen gurultuları dinledim. Midem, boğazımın kesildiğini falan düşünüyordu herhalde. Açlıktan ölüyordum ama içim yemek yiyemeyecek kadar dardı ve acıyordu. Bir mide virüsünden yeni kurtulmuş gibiydi. İç organlarım çok hassastı, sanki etrafa savrulup durmuş gibi. Bu hassasiyete bir tutam belirsizlik eşlik ediyordu ama eğer yemek yemezsem âdetlerim gecikiyordu. Bunun tekrar olmasını istemiyordum. İlk kez âdetim geciktiğinde annem Doktor Reeves'i aramıştı ve doktor bir randevu dışında bir de boğazımdan iterek içmek zorunda kaldığım şu iğrenç kokuşmuş karışımlardan vermişti.

Huysuzluk ortalığı toparlama işleminin gereğinden çok daha uzun sürmesine neden oluyordu. Evin içinde ağzımın kenarından sarkan bir parça kızarmış ekmekle gezindim. Üst kata, güneş ışığıyla tozlanmış ve bir fırın kadar sıcak hâle gelmiş odama

çıkarken koltuğun üzerinden her defasında bir nevresim parçası götürdüm. Battaniyemin kenarlarını isteksizce yatağın altına sıkıştırdım ve yastıklarımı yatağımın üstüne itinayla tekrar yerleştirmeden önce kabarttım. Dolabımın kapaklarını açınca birkaç yarasa uçarak kaçtı. Dolabımın içi bir mağara gibiydi. Odanın geri kalanının aksine, bir morgdan daha soğuk, güneşin değemeyeceği kadar uzaktaydı. Bir kot pantolon ve ince bir kazak giyerken tenime değen her soğuk kumaş parçasından tiksindim.

Merdivenden inerken ağızımdan homurtulu küfürler dökülmeye başladı ama biri kapıyı çaldığı an donup kaldım. Tekrar çaldı.

“Anne.” Gelen o olmalıydı. Umarım uzun süredir kapıda dikilmiyordu. Belki de kapının kilidini açık bırakmalıydım. Laminant zemin üzerinde çoraplarımla kaydım ve kilidi açtım, yüzümde kocaman bir gülümseme vardı.

Ama gelen annem değildi.

“Sen Cardinal Lisesi’ne gitmiyorsun.” Luke. Otomatik olarak bir adım geri attım ve kazağımın içine sindim.

“Ne?”

“Benimle aynı okula gittiğini söyledin ama aynı okula gitmiyoruz.” Sesi kızgın değildi, bu yüzden bir anlam veremiyordum çünkü ona yalan söylediğimi biliyordu. “Ve sanıyorum geçen gün nezle de değildin.” İkinci yalan. Artık ona iki kez yalan söylediğimi biliyordu. “Benimle Fransızca konuşmuştun, değil mi?”

“Sen... beni mi araştırdın?” Dişlerim başparmağımın etlerini kemiriyordu.

“Hayır.” Sanki havaya uyarı ateşi açmışım gibi ellerini havaya kaldırdı. “Elbette hayır. Öyle bir şey yok. Şu Simon denen çocukla arkadaş olduk.” Partideki, kemik çerçeveli gözlüğü ve Nissan arabası olan çocuk. İsminin Simon olduğunu biliyordum. Bu bilgiyi paylaşmaktan vazgeçtim. Şu an muhtemelen kendime puan vermem anlamsız olurdu. “O seni hatırlıyor.”

“Şey...” Konuşamıyordum çünkü yalanım yakalanmıştı ve aynı zamanda ilk kez annem dışında biri beni hatırlamıştı.

“Senin sınıfta yere yığıldığını hatırladığını söyledi.” Boğazımı temizledim, ayaklarıma baktım ve ayak başparmaklarımı birbirine değdirdim.

“Yakalandım mı?” Fransızca biliyormuş gibi yaptığında onun görüldüğü kadar sevimli görünüyor olmayı umuyordum.

“Tatlısın.” Yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Simon bunun dört sene önce olduğunu söyledi.”

“Daha çok dört yıl, üç ay ve on gün önceydi,” diye düzelttim. Sanki bu çok yardımcı olacakmış gibi.

“Yani tüm bunlar doğru mu?”

Başımınla onayladım. Dudağımın kenarını acıdan gözümünden yaş gelene kadar ısırdım.

“Tamam,” dedi Luke en sonunda ama aklında başka bir şey vardı. Huzursuzca hareket ediyor, bir ayağından öbürüne ağırlık verip kıpırdanıyor ve benim dışımda her yere bakıyordu.

“Ne?” Olabildiğince kibar bir şekilde ısrar ettim.

“Sen hasta mısın?” diye sordu inanılmaz derecede tuhaf ve seneler gibi geçen saniyeler sonunda. Deliliğimin gün yüzüne çıkışını tahmin ettiğim onca senaryo içinde böyle bir an yoktu. “Demek istediğim, buna cevap vermek zorunda değilsin. Sadece içimde böyle bir his var...”

“Evet,” diye araya girdim. “Ama düşündüğün gibi bir şey olmadığına yüzde yüz eminim.” Akıl sağlığı, genellikle insanların hasta olmakla ilgili aklına gelen en son şey oluyordu. Hem öyle hem de ben uzundum, sıskaydım, sarışındım, bebek mavisii gözlerim vardı ve büyükannemin tabiriyle gördüğü en tatlı gülümseme bendeydi.

Geçtiğimiz dört sene içerisinde en az elli kez, *Akıl sağlığını yerinde görünüyor*, cümlesini duymuşumdur, yarısını da eski arkadaşlarımdan. Bunun için medyayı suçluyordum. “Akıl sağlığını yerinde değil” sınıflaması yapıp, Manson cinayetlerinden sonraki her katile deli diyorlardı. İnsanlar akıl sağlığını yerinde değil cümlesini duyunca hep kocaman gözler ve üzerinden kanlar damlayan bir mutfak bıçağı hayal ediyordu.

“Peki tam olarak ne düşündüğümü sanıyorsun?” diye sordu, kendimi yere düşmeden önce tutmam gerekiyordu. İnsanlar nadiren beni sınarlardı. Ya da belki de onlara denemek için fırsat versem daha sık sınarlardı. Beni izlerken gözlerini kıstı. Bir anda onun aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ben... bilmiyorum.”

“İçeri girebilir miyim?” Bugün botlarını giymişti. Beynimin erimesine sebep olabilecek bağcıkları bugün yoktu. İkimizi oturmuş kahve içerken hayal edebiliyordum, ben normal davranırdım ve kendimi utandıracak bir şey yapmazdım. Annem çıldırırdı, olabilecek en iyi şekilde, yani eğer eve gelip beni bir çocukla sohbet ederken bulursa. “Gelmeme gerek yok,” dedi Luke sessizlik uzamaya başlayınca.

“Hayır,” dedim tiz bir sesle ve parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Yanaklarımın alev alev olduğunu hissedebiliyordum. “Yani demek istediğim, evet, içeri gelebilirsin.”

Elim titriyordu. Luke'un kahvesini masaya götürürken neredeyse her yere dökcektim. "Çok gerginsin," dedi fincanı önündeki bardak altlığına bıraktığım sırada.

Kazağımın içinde küçüldüm. Eğilip büküldüğümü görmüşse bile bir şey söylemedi, sohbetin bu ânını bitirmek için de acele etmedi. Gözleri hâlâ bana kenetlenmişti, kısık ve sorgulayıcı bakıyordu. Bir saniyeliğine Doktor Reeves'ten karşındaki insanı nasıl çözersin dersi alıp almadığını merak ettim.

Karşısına oturdum; ayaklarım sandalyenin üstünde, dizlerim boynum hizasında, kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım.

"Sana yalan söylediğim için üzgünüm," dedim çaresizce, aramızdaki sessizliği ezebilme umuduyla.

"Hayır," dedi. "Sorun değil. Bana istemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin."

Ona belki bir şey söylemek istiyormuşum gibi geldi ama ne olduğundan emin değildim. Dilimde bir şey nabız gibi atıyordu. Biraz sabırsız ve öngörülemez geliyordu, sanki şimdi konuşmaya başlarsam ne zaman durmam gerektiğini bilemezmişim gibiydi.

Dizimin üstünden Luke'un gözlerinin içine baktım ve bana öyle bir gülümsedi ki kış mevsimini ortadan kaldırabilirdi.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Bakışlarıyla beni sandalyeye çivilemişti ama yandan görüşümde parmaklarının kasıldığını ve masanın üstünde hareket ettiğini görebiliyordum. Bacağını da sallıyordu. Titreşim zeminde hissediliyordu. Sinirler. Panik. Neon pembe. Bu hissi binlerce ışık yılı uzaktan fark edebilirdim. Benimkiyle aynı ölçüde değildi, yakınından bile geçmiyordu ama bir saniyeliğine bu beni şaşırtmıştı. Bazen tepkilerimin ne kadar tuhaf olduğuna o kadar odaklanıyordum ki bazı durumlarda ufak panik hislerinin normal olduğunu unutuyordum.

“Dürüst olayım mı?” dedi.

Başımınla onayladım.

“İlk başta senin çok tatlı olduğunu düşündüm...” Sırıttı. Dizlerimin arkasına saklandım, korkudan değil. Kızarıyordum, Dünya’nın atmosfer ısınısını yüz derece yükseltiyordum. Kışnemiş gibi gülmemi engellemek için kazağımın kenarıyla ağzımı tuttum.

“İlk başta mı?” diye sordum, kafamı ağzının hareketlerini görebilecek kadar kaldırdım. Gözlerine tekrar bakabilmem biraz zamanımı alacaktı.

“Yani, demek istediğim, bence hâlâ çok tatlısın, bu aşikâr, ama... Bilmiyorum. İlğimi çekiyorsun. Seni merak ediyorum. Ve...”

“Ve?”

“Tuhafım dediğimde yalan söylemiyordum.”

“Bir parti verdin ve yüz kişi geldi.” Lise partileri ya da Hub’daki çocukların deyişiyle PARTİİYYY’lerle ilgili çok bilgim yoktu. Ben hastalanmadan önce gerçekleşmemiş şeylerden biriydi bu da. Yine de eminim ki dolup taşmış bir parti, senin popüler çocuklardan biri olduğunu gösterirdi. Ve sanırım elitler arasında tuhaf olmak çok da yaygın değildi.

“Evet... ve buraya geldim, seninle konuşmak için.” Sanki sözleşmiş gibi, bacağımdaki taze kesik yandı. “Sanırım farklı frekanslardaki insanlara karşı bir yakınlığım var,” dedi omuzlarını ilkererek.

“Benim tuhaf olduğumu düşünüyorsun,” diye cevap verdim çünkü özel yeteneklerim arasında cümledeki kelimeleri süpürüp altından gömülü yepyeni bir anlam çıkarmak vardı.

“Öyle demedim.” Çok sert cevap verdi. Şimdi de ben meraklanmıştım.

“Ama ya... ben *gerçekten* tuhaf biriysen?”

İhtimali düşündü, ben ise o sırada ense kökümü kaşımaya başladım.

“Hayatında hiç mayonezli, krem peynirli ve elma soslu sandviç yedin mi?”

Başımı hayır anlamında sallamadan önce ağzımın içinde biraz kustum. Bu konunun nereye varacağından emin değildim ama kendimi öne doğru eğilirken buldum. “Sen yedin mi?”

“Her zaman yerim. Dünyada en sevdiğim sandviç falan olabilir. Bunu öğrenen herkes bana bunun garip olduğunu söylüyor.”

“Bence garip değil,” diye savundum. Luke’un biraz bile olsa kendini benim gibi hissediyor olması düşüncesi kalbimi acıtıyordu. Görünüşe bakılırsa, benden gelecek bir teselliye ihtiyacı yoktu.

“Sana katılıyorum. Ve ne fark ettim, biliyor musun?”

“Ne?”

“İnsanlar ‘tuhaf’ derken aslında farklı demek istiyorlar. Ve farklı olmak asla kötü bir şey değil.”

Luke zekiydi. Zeki insanları komik insanları sevdiğim kadar çok severim.

“Bence benim sorunumun ne olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacaksın.” Tüm bu arkadaşlık planını bozmak istediğimden değil. Bunu kesinlikle istemiyordum. Sadece içimde bir güç Luke’u, etrafında bulunması inanılmaz sinir bozucu bir insan olduğum konusunda uyarmam gerektiğini söylüyordu. Kulağa aşırı duygusal gelmesi gerekmiyordu. Bana hüznünlü bir şarkı çalması için dünyanın en küçük kemanını ayarlamasıyla ilgilenmiyordum. İşin aslı insanların benim mükemmellik sevi-

yeme bağılı olması yorucu oluyordu. Buna alışmak biraz zaman alıyordu ve ben buna alışana kadar da kolaylaşmayacaktı.

Başını salladı ve hafif bir kahkaha attı. "Hep bu kadar kötümser biri misin?"

"İnanamayacağın kadar kötümserim."

Kelimelerim havada sis gibi asılı kaldı, o kadar boğucu bir sis ki hâlâ nasıl nefes aldığımı merak ediyordum.

"Norah, ben sadece senin arkadaşın olmak istiyorum. Buna izin verir misin?"

"Evet."

Gülümsemesi mutfağı ateşe verdi.

"Tamam," dedi ayağa kalkarken, bacaklarına vurdu ve cebinden iç içe geçmiş anahtarlarını çıkardı. "Okula dönmem gerekiyor. Molam neredeyse bitmek üzere ama sana numaramı bırakabilir miyim?" diye sordu, çoktan buzdolabının üstündeki not defterine uzanmıştı.

Neler olduğunu görebiliyor ama inanamıyordum.

Bir erkek buzdolabının üstüne numarasını yazıyordu. Tiz bir çılgılığı geri yuttuktan sonra yazmayı bitirmesini bekledim. Telefonunu aldığım ilk erkeğin numarası buzdolabımın üstüne yazılıyordu, hem de şu anda. Ve etrafımda bunu anlatabileceğim kimse yoktu. Bir yanım kapıyı açıp sokağa doğru bağırarak bunu ilan etmek istiyordu. Ama yapmayacaktım. Yan yana yazılmış birkaç rakamın bu kadar heyecan vereceğini kim bilebilirdi?

Sessizlik içinde kapıya doğru yürüdük. "Sonra konuşur muyuz?" dedi Luke verandaya çıkarken. Elini uzattı. "Hâlâ el sıkışmıyor muyuz?"

Bana uzattığı avucuna baktım. Elini tutmak istiyordum, teninin benim tenime değişimini hissetmek istiyordum ama daha imdiden elini en son ne zaman yıkadığını merak etmeye başlamıştım. Varsayımda bulunmak adil değil ama bunu engellemezdim. Obsesif kompulsif bozukluk birbirine değen tenlerin unmaya hazır olduğu tüm romantizmi darmadağın etmişti.

Derin nefes. "Belki... Belki bir dahaki gelişinde sana neden elini sıkamadığımı söylerim?" Bekle... Ne? Bunu ben mi söyledim? O kelimeler benden mi çıktı? Ses bana benziyordu ama bu benim söyleyeceğim bir şey değildi. Boğazıma dokundum. Neden bilmiyorum. Belki de hâlâ sıcak mı anlayabilmek için.

"Öyle mi?" Heyecanlanmış gibi duruyordu.

Eridim, kelebeklerin kaburgalarımın içinde kanat çırtıklarını hissedebiliyordum.

Söylediğini geri alabilmek için geç değil.

Ama istemiyordum.

Bu yeni bir durumdu.

Ve biraz da sinir bozucu.

Luke'un omzunun üstünden bir taksinin yanaştığını görebiliyordum. Annem yolcu koltuğunda oturuyordu, gözleri kocaman açılmış, verandamızın üstünde duran çocuğun görüntüsünü sindirmeye çalışıyordu. Aldığım koku egzoz dumanı mı yoksa annemin merakının kokusu mu, emin değildim. Yüzünü cama yapıştırmamış olması bir mucizeydi.

"Sonra görüşürüz, komşu." Luke garaj yolundan koşar adımlarla yürüdü ve annem taksiden indiği sırada bodur çalılarının üstünden atladı. Taksi kapısının kapanma sesi Triangle Crescent'in her yerinde çınladı.

Racheal Dean, namıdiğer annem ancak *Titanik* kadar göze çarpmayacak şekilde hareket ediyordu. Bir araba kazası bile onun moralini bozamazdı. Parlak kırmızı saçı kafasının iki yanına topuz yapılmıştı ve sanki bilimkurgu annemin üzerine kusmuş gibi giyinmişti. Uzay renkleri kıyafetinin her yerindeydi. Gözleriyle bana işaret yaptı ve sanki danua cinsi bir köpek onu sürüklüyormuş gibi çenesi yere kadar düşmüş, aceleyle eve doğru yürüyordu. İyi görünüyordu. Çok iyi. Bir haftadır omuzlarımdaki devasa düğüm nihayet çözüldü ve kollarım bir anda on kat daha uzun geldi.

"Norah Jane Dean." Annem inanılmaz heyecanlıydı. Ona Luke'un telefon numarasını göstermek için sabırsızlanıyordum,

abii kaslarım çözölür çözölmez. “Bu Partici Çocuk mu?” diye sordu. Başımlla onayladım. “Yakışıklıymış,” dedi, Luke yola çıkarken ona el sallamak için arkasını dönerken. Luke da ona el salladı.

“Sen iyi misin?” diye sordu annem omzumu dörterken. “Biraz solgun görünüyorsun.”

“İyiyim,” diye cevap verdim. Annemin göğsüne yapıştım ve ona kocaman bir ayı gibi sarıldım. *Sanırım.*

Sevgili Luke,

Yüzüncü kez silme tuşuna bastım. Kimdi o, benim avukatım mı? Kimse kimseye bir mesajda Bay Bilmem Kim'e tonlarca para ödemediği müddetçe "Sevgili Bilmem Kim" yazmazdı.

Luke...

Ve bu, beş saat sonunda çıkan en iyi sonuçtu.

Yatağımın üstüne uzanmış, tavana bakıyordum. Luke'un telefon numarasının yazılı olduğu kâğıdı burnumun üstünde dengelemeye çalışıyordum. Her nefes verişimde kâğıt uçuşuyordu. Bu durumu bir oyuna çevirmeye çalıştım.

"Tık, tık." Annem kapımdan kafasını uzattı, kâğıdı hızla yakalayıp yok etmeye çalıştım. Utandım, daha çok da bu durumu bu kadar büyütmemden. "Sanırım ben yatacağım," dedi. "Kendi yatağında yatmak için sabırsızlanıyorum." Hayalperestliğin tüm görünümelerini kendinde toplamıştı, daha söylerken bile yumuşak battaniyesini ve pamuksu çarşaflarını hayal ediyordu.

"Tekrar burada olman güzel." Bu söylediğimde ciddiydim. Alt katta gezinirken çıkardığı ayak seslerini dinlemek kulağıma müzik gibi geliyordu. "İyi geceler."

Bana baktı, kan çanağı gözleri yerde duran telefonumu görmeden önce bir müddet kararsız kaldı. Yaklaşık bir saat kadar

önce yataktan aşağı kaymıştı ve daha kaldırmamıştım. Gözeneklerimden bir *ne anlamı var ki* tavrı fışkırıyordu.

"Ah, olamaz." Annem içeriye girdi. "Sana cevap yazmadı mı?"

"Hayır." Doğruldu, boğazımı temizledim ve parmaklarımı kavuşturdum. "Ama tabii, cevap verecek bir şeyi yok. Çünkü henüz ona mesaj atmadım."

"Anladım," dedi annem. Telefonumu yerden aldı ve yatağın ucuna oturdu. Sanayi tipi kuvvetli dezenfektan ve antiseptiklerin zayıf kokusu hâlâ elbiselerinin üzerindeydi.

"Televizyon beni gerçek hayattaki erkeklerle konuşmaya yeterince hazırlamamış."

"Belki de ben sana yardımcı olmalıydım, değil mi?" dedi annem üzüntüyle yüzünü buruşturarak.

"Hayır!" diye itiraz ettim. "Öyle bir şey yok." Annem ne yapacaktı ki? Dünyanın sonunun gelmediğine dair beni ikna etmeyi tamamladıktan sonra bana erkeklerle ilgili tavsiye mi verecekti? Ya da yemek yerken boğulmayacağım konusunda güvence verdikten sonra bana biriyle randevuya gitmekle ilgili kuralları mı anlatacaktı? "Sen gereken her şeyi yaptın."

Ayrıca dürüst olmak gerekirse, iki hafta öncesine kadar benim hayatım boyunca annem, Doktor Reeves ve Yardımcı Eller'den gelen eleman dışında bir başka insanla konuşabiliyor olma ihtimalim neredeyse sıfırdı. Yani en azından yakın tarihte. İki hafta önceye kadar bana erkeklerle konuşma konusunda nasihat vermek için bolca vakit vardı.

"Belki şimdi sana yardımcı olabilirim. Ne düşünüyorsun?"

Yüzümü buruşturdum ve ona, *Sana neler düşündüğümü yazan listeyi okumam için altmış yılın var mı?* diyen bakışımı attım.

"Tamam, haklısın," dedi aklımı okumuşçasına. "En büyük korkun ne?"

"İki korkum var."

"Söyle bakalım."

Parmaklarımla korkularımı saydım. "Mesaj atmak için doğru zaman ne zaman, karar veremiyorum. Yani sanki bugün çok erkenmiş gibi geliyor."

"Hiç de bile. Kapıdan çıkarken o çocuğun suratındaki sırtmanın boyutunu görmedin mi? Ne zaman istersen o zaman mesaj atmak için mükemmel zaman." Gülümsediğinde burnu kırıştı. Bir çocuktan bahsederken uzun zaman önce unuttuğu Güneyli aksanının geri gelmesine bayılıyordum.

"Yalan söylüyorsun."

"Sana yemin ederim. O çocuk senin mesaj atmanı istiyor, güven bana."

"Hah." Gözlerim sulandı ve kafamda Luke'la ilgili düşüncelerde kayboldum; gülümsemesi, gözleri, kolları, tişörtünün vücudunu kavrayışı. *Şak.* Annem parmaklarını gözümün önünde şaklattı.

"Bu hayallerin yanında sana buz torbası getirmemi ister misin?"

"Ha ha, çok komik." Ama ciddi olmak gerekirse, bu çok da kötü bir fikir değildi. İçerisi alev alevdi, kazağımı çıkarmam gerekiyordu.

"Evet, ikincisi ne?"

"Doğru, ikincisi ise... Yanlış şeyi söylemekten korkuyorum."

Annem kıkırdamaya başladı. Tam olarak beklediğim tepki bu değildi. "Hey. Neden gülüyorsun?" Omzumla onu dürttüm.

"Bu ciddi bir şey."

"Ah, bebeğim," deyip avucunu yanağıma koydu ve biraz sıkı. "Bunun ne olduğunu farkında mısın?"

"Korkunç mu?"

"Tamamen normal," dedi, normal derken parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı. Bu hareketi buralarda çok sık yaparız. Hem annem hem de Doktor Reeves durmadan parmaklarını tanımları etkisiz hâle getirmek için kullanıyorlardı. "Dünyada senin yaşında olup da bu konularda endişelenmeyen bir tek kişi bile yoktur. Kötü haber ise, bunun tek bir yanıtı yok. Sadece

kendin olmalısın ve en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan onu yapmalısın." Alnımı öptü ve gitmek için ayağa kalktı.

"Bu kadar mı?" Normalde tavsiyeleri daha işe yarardır, çok daha işe yarar.

"Bu kadar." Omuzlarını silkti ve avuç içleriyle bacaklarının arkasına vurdu. "Bir yolunu bulacaksın. Sana iyi eğlenceler. Kendin ol. Tek ihtiyacın olan bu." Ses tonu alaycıydı. Koridorda gözden kaybolmadan önce göz kırpmadığına şaşırdım.

"Öff!" diye söylendim. Yalandan bir anevrizma geçirmiş gibi atağıma geri düştüm.

İnsanlar neden bana durmadan kendim gibi olmamı söylüyorlardı? Cidden. Sanki hiç gerçek benle tanışmamış gibilerdi.

alam :)

Bu kadar. Bir milenyum, bir buzul çağı, karşıt görüşlerden oluşan bir diyalog çağından sonra karar verebildiğim büyük sohbet başlatıcı mesaj buydu. Gönder tuşuna bastım ve vücudumu titreten cızırtılı bir akım damarlarımda dolaşmaya başladı. Heyecan elektrik gibiydi. Bana uzun zaman önce geçirdiğim bir adılar Bayramı'nı hatırlatıyordu; ben ve birkaç okul arkadaşım birbirimize Bennick Marshes'in yanındaki terk edilmiş evin kasesini çalma konusunda meydan okumuştuk. Efsaneye göre orada bir cadı yaşıyordu.

Telefonum mesajın iletildiğine dair bir ses çıkardı. Hiç düşünmeden cep telefonumu yatağın ayakucuna fırlattım. Bilmiyorum, belki de bilinçaltım gözden ırak, gönülden ırak yoluna gidiyordu. Ama bir şey fark etmedi, telefonu birkaç saniye içerisinde geri aldım çünkü telefon oradayken çok uzaklardaki bir laksi gibi geliyordu.

Kalbim boğazımda atıyordu, iç organlarımdan hepsi birbirine karışmıştı. Bunun sinirlerimden mi yoksa heyecandan mı kaynaklandığından eskisi kadar emin değildim. Belki ikisinden de biraz. Telefonu yastığımın üstüne koydum, yüzüstü yattım ve kollarımın üstünde uzandım. Keskin bakışlarla ekranımın ka-

rarmasını izledim, sonra bir mesaj bildirisiyle tekrar yanmasını bekledim.

Yanmadı.

Saatimin üstündeki saniye kolu durmadan dönüp duruyor, aklımı bir dönme dolaba çeviriyordu. İsteksizce telefonu incelemeyi bıraktım ve kafamı dirseklerimin arasına gömdüm. Son model bir telefonum yoktu, hani şu mesajın okunduğunda sana haber veren telefonlardan bahsediyorum. Tamamen karanlıktaydım. Bir agorafobi ve obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım. Bir agorafobi ve obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım. Bir agorafobi ve obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım. Bir agorafobi ve obsesif kompulsif bozukluk hastasıyım.

Bir erkeğin mesajına cevap vermesini beklemekten çok daha merhametli işkence yöntemlerini listeliyordum ki telefonum çaldı.

Parmaklarım telefonumun kilidini açarken ve mesajı açana kadar yağdan daha kaygan ve hızlıydı: Amy?

Bu acıttı. En azından benim ona gönderdiğim mesaj bundan daha iyiydi. Poposunu kaşıyan bir maymunun fotoğrafı daha iyi olurdu, hatta neredeyse dünyadaki her şey bundan daha iyi olurdu.

Bir Şükran Günü'nde annem bir fritöz almıştı. Şimdilerde, pazar sabahları buzdolabında bulduğu her şeyi içine atıyor ve havayı yağlı yiyeceklerin kokusu dolduruyordu. Saatlerce havada asılı kalıyor, cildine, saçlarına ve üstündeki kıyafetlere yapışıyor. Yapış yapış ve iğrenç ve bundan kurtulabilmenin tek yolu yakıcı sıcaklıkta bir duş alıp bol bol sabun kullanmaktır. Şu anda aynen böyle hissediyordum.

Derin nefesler.

Beynim fikirler üretmeye başladı. Kafayı yeme. Mesaj atanın ben olduğumu bilemezdi. Altına ismimi falan yazmamıştım ve numaram onda yoktu. Bu durumda nasıl bilebilirdi? Ama tabii bu Amy'den de mesaj beklediği anlamına mı geliyordu? Amy, ismi durmadan ortaya çıkan kız. Neden hâlâ numarası onda yoktu? Amy'yle konuşmak isteyen bir erkekle mesajlaşmalı mıydım? Amy'nin konuşmak istediği bir erkekle mesajlaşmalı mıydım? O kız arkadaşlardan biri mi olacaktım? Bilirsiniz, şu

sadece çocuğun arkadaşı olan ve başka hiçbir şeyi olmayan kızlardan. Ve eğer o kızlardan biri olacaksam, o ve Amy hakkında hikâyeleri dinlemek zorunda mı kalacaktım?

Tırnaklarımı yedim, telefonu elime aldım, kalbim hızla atarken, tuşlara sertçe bastım ve ismimi yazdım. Bu sefer mesajı yazmam bir dakikadan az zamanımı aldı.

Benim, Norah.

Başparmağım gönder tuşunun etrafında dans etti, ta ki bir cesaret patlaması yaşayıp üstüne basana kadar. Mesaj gönderildi iletisi ekranda göründü. Bir başkasının erkek arkadaşına mesaj atmadığım umuduyla Tanrı'ya dua ettim. Daha önce Hub sayfamda aşk üçgenleri yaşandığını görmüştüm. Sonu hiçbir zaman iyi bitmiyordu.

Luke'un yanıtını bekledim. Bekledim. Ve beklemeye devam ettim. Ve biraz daha bekledim.

Cevap yazmadı.

Sabah 5'e kadar telefonumu izledim, arada sırada telefonumun çektiğinden ve şarjım olduğundan emin olmak için ekranı açtım. Hiçbir sorun yoktu.

Yediğim parmak ve tırnak etlerinin miktarını göz önünde bulundurursak, bana yamyam demek mümkündü sanırım. O kadar çok çiğnemişim ki onları düzeltmekte sorun yaşıyordum. Benim yaşımdaki bir kızın bunu yapacağından şüphe ediyordum. Bu muhtemelen sağlıksız panik seviyesinin sınırında olduğumun bir kanıtıydı.

Saat 5:30 sıralarında, uykunun beni aşağı çekmesi için yalványıordum.

Gaddar aklım beni uyandırdığında saat henüz 7:10'du. Güneş, perdelerimin arasından lazer ışınları saçıyordu. Battaniyemin altına girdim ve kendimi ışıklardan korumak için battaniyeden bir kalkan yaptım.

Hayatımdaki en kötü uykulardan biri olmasına karşın kendimi rahat hissediyordum. Yatağım bugün devasa bir marshmallow gibi yumuşak ve süngerimsiydi. Kendimi ağırlaştırdım ve içine gömüldüm.

Kafamda hasta numarası yapmayı; dersleri, yemek yemeyi ve biriyle iletişim kurmayı ekmeyi, tüm gün burada kalıp yatmayı tasarlıyordum. O sırada aşağıdan ayak sesleri duydum. Annem bir kuş gibi gün ağarırken kalkar ve her daim bahçede ufak tefek şeyler yapardı. Bir şeyler yetiştirmeye bayılıyordu. Bahçemizde tam olarak kırk sekiz farklı renkte çiçek vardı. Bunlardan sekizi güldü. Gülleri öyle bir sırada tutuyordu ki yan yana bir gökkuşağını andırıyorlardı. Bir yaz bahçeye çıkıp onları koklayabilmek isterdim.

İsteksiz parmaklarla uzandım, telefonu şifoniyerin üstünden aldım ve battaniyenin altında sürükledim. Ekranı açıp beni bekleyen hiçbir mesaj olmadığını görünce diş ağrısı gibi bir acı hissi göğsümde yayılmaya başladı. Gözlerimi kapattım; beynimi, benim aksime Luke'un gece uyuduğuna ikna etmeye çalışıyor-

dum. Luke muhtemelen daha mesajımı görmemişti bile. Ama bu bir çocuğu soya filizlerinin patates kızartmasından daha lezzetli olduğuna ikna etmekten farksızdı. Anlamsız bir çabaydı.

Soğutularak dondurulmanın faydalarını zihnimde listelemeye çalışıyordum. Annemin konuşmalarını duydum ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanki ikinci bir şahısla bir sohbetteymiş gibiydi. Belki de ben yanıliyordum. Radyo dinlemeyi severdi. Duyduğum şey bu olabilirdi. Gözlerimi kısıtım çünkü daha yakından dinlemek istediğinde yapman gereken şey bu. Kesinlikle iki farklı ses duyuyordum ve bu seslerden biri bir adama aitti. Aynı anda iki kişiden çıkan kahkaha sesleri üst kata ulaştı ve duyduğum sesin radyo olmadığını onayladı. Annemin kesinlikle misafiri vardı.

Küçük dedektif Nancy Drew'a dönüştüm, yataktan çıktım, üstüme bir kazak geçirdim ve dikkatlice kapımı araladım. Annem geçirdiği kazayı birine açıklıyordu. Muhtemelen bir polise ya da bir sigorta görevlisine.

"Vay canına. Bu kulağa delice geliyor. Ama siz iyisiniz, değil mi?" Luke. Luke mutfağında. Annemle konuşuyor.

Boğuldum. Kafam bir kurutma makinasına döndü, hızla ve çılgınca dönüyordu. Attığı mesaj karşısındaki kızgınlığım ya da bir mesaj daha atmaya karşıdaki üzüntüm yok oldu. Luke'un geri dönüşüne kendimi hazırlamam için biraz daha zamanı ihtiyacım vardı. Luke'un geri dönüşü. Sohbetimiz. Neden lini sıkamadığıma dair açıklamam.

Transa girdim, koridorda yürüyüp banyoya girdim, dişlerimi fırçaladığım sırada gözlerimi ayaklarımdan ayıramadım. Kafamın içinde gerçekleşen konuşmalar dizginlenemez durumdaydı. Cevaplanmamış hiçbir soru yoktu. Kaç kez konuşmaların üstüne çizdiğimi bilmiyorum. Altı kez baştan başladım. Kafamın içinde konuşmaları düzenlemeyi bitirdiğimde dişlerim o kadar üzel fırçalanmıştı ki dilim değdiğinde cilaya değmiş gibi gıcırıyordu.

Ağzımı salatalık ferahlığı esanslı ıslak mendille sildim. Yü-

zümü havluyla kurulayamazdım çünkü okuduğum bir makale banyodaki mikropların kumaşlarda üremeye başladığını anlatıyordu.

“O iyi biri. Beni anlayacaktır,” dedim aynadaki yansımama.

Peki ya anlamazsa?

“Eğer anlamazsa Doktor Reeves’in anlattığı hikâyedeki gibi. Ona bir arkadaş olarak ihtiyacım yok.” Altdudağımın bu cümleyi kurarken titrememiş olmasını dilerdim.

Olabildiğince normal görünmeye çalışarak alt kata indim, son basamağı iki kez çıkıp indim ve avare bir şekilde mutfağa girdim. Havalı davranmaya çalışıyordum, süzülür gibi, sanki burada oluşu hiç umurumda değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

Umarım yüzümdeki gerginliği göremiyordur.

“Günaydın hayatım,” dedi annem kafasına büyük gelen hasır şapkasının altından. Üzerinde ayıcık olan kazağı giymişti. “Bak, ön bahçedeki rahatsız edici papatyaları yolarken kimi buldum.” Luke oturduğu sandalyeden ayağa fırladı, dirseğiyle masaya çarptı ve kahvesinin sallanmasına sebep oldu.

“Selam. Dersim saat ona kadar başlamayacak. Okul idaresiyle ilgili bir şey yapılıyor,” dedi. “Belki seni kapının önünde yakalarım diye ummuştum.” Ona baktım. O da bana baktı. Duruşunda bana kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpeği hatırlatan bir şey vardı.

“Pekâlâ, bana müsaade, yolmam gereken başka otlar var,” dedi annem bir eline aldığı malayı kılıç gibi etrafta sallayarak. Yanımdan aceleyle geçerken yanağıma bir öpücük kondurdu ve ön kapıdan çıktı.

Sonra sessizlik oldu.

Amy. Mutfakımın içine yük arabasıyla soktuğu devasa boyutlardaki filin ismi buydu. Benim için sorun değildi. Mesaj fiyaskosuyla ilgili konuşmak için ne kadar uzun beklersek, benim hayat fiyaskomla ilgili konuşmayı unutmaması o kadar muhtemeldi.

Kafamın içindeki fırtına hızlandı ve benim kaşınmam gerekiyordu. Kendimi meşgul etmem gerekiyordu. Sessizlik bir ocak gibiydi ve panik atağım daha şimdiden kaynamaya başlamıştı. Kuvvetli bir nefes verdim, buzdolabına gittim, kendime bir bardak portakal suyu koydum ve bir yudum içtim. İçimi kaynattı. Taze sıkılmış portakal suyu ve yeni fırçalanmış dişler birlikte iyi gitmiyordu.

Arkamı döndüğümde Luke içindeki medyumunu uyandırıyor ve aklımı okumaya çalışıyordu, yine. Acaba konsantrasyonun kafatasımı olduğundan daha şeffaf yapmayacağını biliyor mu, merak ediyordum.

Sessizliği benim bozmamı mı istiyordu? Umarım öyle değildir. Tuvalet, eğitimini daha yeni almaya başlamış çocuklarla bir yüzme havuzunu paylaşıırken kendimi daha rahat hissederdim sanırım.

“Mesaj konusunda...” dedi. Beynimin yarısı onu dinliyor, diğer yarısı ise buzdolabında duran yarım tereyağına düzgün bir şekil veriyordu. “Sana Kraliçe Amy’den bahsettiğimi hatırlıyor-sundur?”

“Seni avladığını söylemiştin.” Öğk. Sesim neredeyse dizlerim kadar kuvvetli titriyordu.

“Evet. Şöyle; Amy geçenlerde bir çocuktan ayrılmış, Derek ve şey...” Duraksadı, oturduğu sandalyede biraz küçüldü. “Bana durmadan, pek de üstü kapalı olmayan, seninle çıkmak istiyorum diyen mesajlar vermeye başladı.” Mayonez şişesine baktım, aklımda onu bir püre hâline gelene kadar eritmeye çalışıyordum. “Çok ısrarcı bir kız.”

Yaşananları detaylandırarak anlatmaya başlarsa, bu lanet olası buzdolabını alıp fırlatmak zorunda kalabilirdim, yani bilirsiniz, paniğin uçurumunda bocalıyor olmasaydım.

“Bana bunları anlatmana gerek yok. Beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor.” Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için savaş veriyordum.

“Sorun şu; durmadan aradı, bu yüzden numarasını başka bir

numaraya yönlendirdim. Dün gece sen mesaj attığında numaray tanıyamadım ve doğruca Amy olduğunu düşündüm, bir arkadaşının telefonundan falan attı sandım.” Arkamı dönüp yüzüne baktım, rahatlamıştım, gerçi çok da öyle görünmüyordum. Anksiyeteyi geride tutmaya çalışmak dişlerini çok uzun bir zaman sıkarak gibi bir his veriyordu. Yüzüm acıyor, ensemin arkasındaki baskı artıyordu.

“Sana bunu dün gece söyleyebilirdim ama telefonum bir anda bozuldu. Her neyse, sadece sana tanıştığım her kıza telefon numaramı dağıtmadığımı söylemek için geldim.” *Sana* kelimesini vurguladı, eminim farklı koşullarda olsaydık bu hareketi bana kendimi çok, çok daha farklı hissettirirdi.

Daha fazla sessizlik. Sessizlik sonsuzluğa kadar uzuyordu.

Düşünecek hiçbir şey yoktu. Yapacak hiçbir şey yoktu. Kafam dikkatimi dağıtacak bir şey ararken odayı geziyordu, sonra bir anda aklıma geldi; nefes almayı unutmuştum. Ne kadar da basit bir hareket.

“Norah. Çok iyi görünmüyorsun,” dedi Luke panikleyerek, ses tonundaki tempo değişmişti.

Kalbim durdu. Başımı döndürdü. Kendimi sabit tutabilmek için tezgâhın bir tarafına tutunmam gerekti. Serbest düşüşteydim.

“Oha. İyi misin?” Luke daha da panikledi, bana doğru uzandı ve kolumu tuttu. Parmakları bileğimin etrafına dolanmıştı.

Teni benimkine değiyordu. Avuç içi sıcak ve nemliydi. Gözenekleri düşündüm, kolumdaki açık gözenekleri, onun teri benim cildime geçiyordu. Eline baktığımı gördü ve aniden elini çekip havaya kaldırdı.

“Norah, tatlım. Sakin, derin bir nefes al.” Annem hızla mutfığa daldı, yüzde yedi yüz çok normal bir durummuş gibi davranıyordu. Bu sırada Luke yer döşemelerimizin üstünde aklını yitiriyordu.

“Özür dilerim,” dedi Luke aceleyle konuşurken. “Yere düşecek sandım.”

“Merak etme,” dedi annem, Luke’un özrünü elini havada sallayıp reddederek. Sonra elindeki toprağı lavaboda yıkamaya devam etti.

Mutfak dönüyor, kelimeler birbirine giriyordu.

“Benim bir şey yapmamı ister misiniz?” Luke yerinde durmıyordu. Anneme sanki onun sakinliğinden iğrenmiş gibi bakıyordu. Sorun şu ki; bu durumu yüzlerce kez yaşadktan sonra bu durum büyük bir travmadan çok sıyrılmış bir diz durumuna dönüyordu. “Benim yapabileceğim bir şey var mı?”

Evine git, diye düşündüm.

“Öncelikle endişe etmeyi bırak. İki anksiyete atağıyla aynı anda baş edebileceğimden emin değilim.” Gülümsedi, sıcaklık saçıyordu. “Neden oturmuyorsun?” Annem kolunu benimkine geçirdi ve beni bir sandalyeye yönlendirdi. “Bu birkaç dakika içinde bitecek.”

Ne halt etmeye ona oturmasını söylemişti ki? Bu bir oyun ya da bir tiyatro değildi. Buna tanık olmasını istediğim son kişi Luke’tu. Ama annem bir aşk kadını, bir Beatles şarkısı, ilham verici sözleri toplayan insanlardan biriydi. Anneme göre benim bu sorunum bir yük değildi. Anneme göre insanlar bundan ötesini görmeliydi, benim hastalığımın daha fazlasına sahip olduğumu görmeliydi. Ama ne yazık ki benim gökyüzümdeki bulutlar gül rengi değildi ve gerçek aşkın ilk öpücüğü benim deliliğimi ortadan kaldırmayacaktı.

Masanın üstüne tutundum, oda *Titanik* gibi burnu havada batmaya başlamıştı.

“Norah, dudakların morarmaya başladı. Eğer nefes almazsan bayılacaksın,” dedi annem, önümde diz çökmüş, ellerini dizlerime koymuştu. Elleriyile daireler çiziyordu. “Hadi tatlım. Derin bir nefes al.” Nasıl yapmam gerektiğini gösterdi, ben de aynısını yaptım. Nefes alış ritmim tuhaf geliyordu. Göğsüm bununla savaşımaya çalışıyordu, daha hızlı nefes almaya çalışıyordu, daha yavaş nefes almaya çalışıyordu. Ense kökümünden terler akmaya başladı.

Bu durum bir süre daha devam etti. Sanırım vücudum kasılmaktan yorulup tamamen durana kadar bir yüzyıl geçmişti. Durağandım, sakın, tıpkı bir okyanusun büyük bir fırtınadan önceki sakinliği gibi.

Annemin konuştuğunu duyabiliyordum ama etrafımda o tuhaf sessizlik kümesi büyümeye devam ediyordu. Omuzlarım içeri kıvrılmıştı, bacaklarım titriyordu, kafam öne eğilmiş ve bir tutam sarı saç önüme düşmüştü. Yüzümü saçımın arkasına sakladım, sonsuza kadar böyle saklanabilmeyi diledim.

Luke'un asker kahvesi botları göz hizamdaydı. Sol ayağını sallıyordu. Görünmez olduğumu hayal etmeyi denedim. Ama hâlâ burada, bu odada olduğum sürece bu da işe yaramayacaktı.

"Su ister misin?" diye sordu annem, ayaktaydı ve bir eliyle omzuma hafifçe dokunuyordu. Başımla onayladım. Konuşamıyordum. Ağzım o kadar kurumuşt ki konuşursam boğazımın yarılmasından korkuyordum. "Luke, bir kahve daha alır mısın?"

"Hayır. Teşekkür ederim." Luke'un sesinde bir titreme vardı. Gidecekti. Çok korkmuştu, sanki bir şeytan çıkarma ayini izlemiş ya da bir uzaylının oksijene adapte olmaya çalışmasına şahit olmuş gibi. Birazdan izin isteyecek, ayağa kalkacak ve gidecekti.

"Pekâlâ, tamam," dedi annem, gerilimden oluşmuş bir duvara balyoz vuruyormuş gibi. "Sanırım ben tekrar bahçeye gideceğim. Bana ihtiyacınız olursa seslenin."

Ben bağırıyordum ama hiç ses çıkmıyordu. Hepsi içimde gerçekleşiyordu, göğsümün içinde bir şişenin içine sıkışmış fırtına gibi bir oraya bir buraya çarpıyordu. Annemin gitmesini istemiyordum ama sandaletlerinden çıkan flip flop sesleri ağır ağır uzaklaşıp yok oldu.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Luke da bilmiyor olmalıydı. Sessizlik tekrar saldırmaya başladı. Gözlerimi ayaklarına kenetledim, uzun bir süre hiç hareket etmediler. Sonra kıpırdadılar. Ayağa kalktılar ve sürünerek uzaklaştılar. Ağzımın içini sertçe ısırdım. Sertçe ve daha sertçe, ta ki gözlerim dolana ve kanın tadını alana kadar. Ama hissettiğim acı midemden geliyordu. Yok olana kadar üstüne daha da çok gitmek istediğim bir eziyet kıvrımı gibiydi. Kafamı kaldırmadım, yerdeki boşluğa bakmaya devam ettim.

Gözlerimin acıyla kapanıp zorla açılması arasında bir zamanda Luke'un ayakları geri gelmişti, bana dönüklerdi, bir adım ötemde. Derin bir nefes aldım ve soluk borumda sıkıştırdım. Yere çömeldi ve çok yavaşça, uzayda süzülen bir kaya parçası gibi, yumruğu bana doğru geldi, sarı saçlarımın oluşturduğu perdeyi geçti ve tam dizlerimin üstünde, hemen burnumun altında durdu.

İyi misin? Büyük kalın harflerle elinin üstünde yazılıydı.

Bu koşuya başlangıç atışını duymadan önce başlamış olmam mümkün.

Kafamı aniden kaldırdım ve gözlerim Luke'un inanılmaz derecede sevimli somurtmuş yüzüne takıldı, yüz vatlık gülümsemesi baş aşağı dönmüştü. İçimden onu kucaklayıp sarmalamak geçti, tıpkı şu bebek tavşanların yumuşak tüylü yavru kedilere

sokulduğu fotoğrafları gördüğünüzde yapacağınız gibi. Ama bunun yerine başımla onayladım, yerinden çıkmış çenem öylece sallanıyordu.

“Özür dilerim,” dedi. “Seni kırmak istememiştim.”

“Hayır.” Bağırmadım ama bağırma istiyordum. Özrü gereksiz olmaktan da öteydi. Bana yardım etmeye çalıştığı için kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyordum. “Bu senin suçun değildi.” Neden olduğunu açıklamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim ve bugün yeteri kadar delilikle uğraştığına karar verdim.

Her zaman bir bahane olacaktı.

Tam olarak ne gördüğünden emin değildim. Yüzünü inceledim, anlamaya çalıştım. Ne yaptığımı hatırlamıyordum, ne kadar kötü olduğunu da. Bazen bu oluyordu, panik atakların anılarından bazı anları çekip yutma gibi bir eğilimi var. Zihinsel bir kontrol yaptım. Boğazım bazen vokal tikler kendini göstermeye karar verdiği zamanki gibi kumlu değildi, yani bu, umarım, acıkmış bir zombi gibi ses çıkarmadığım anlamına geliyordu. Omuzlarım acıyordu ki bu da muhtemelen bazı sert kasılmalar olduğu anlamına geliyordu.

İyi haber ise tişörtümün üzerinde hiç salya izi yoktu, yani en azından yutkunmayı hatırlamıştım. Alaycı beşlik çakmalar. Luke’un yüzüne bakmak zorlaşıyordu ve çenem yine sıkışmaya başlamıştı.

“Çok utanıyorum.” Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Keşke Luke odayı kelimelerle doldursaydı da bir şey söylemek zorunda kalmasaydım.

“Utanılacak hiçbir şeyin yok.”

Tamam. Keşke odayı doğru ve gerçek kelimelerle doldursaydı.

“Bunu görmemiş olmanı dilerdim. Beni kafayı yerken, elektrik falan yemişim gibi hareket ederken görmeni istemezdim.” Burnumu çektim, yanaklarımdan akan gözyaşlarını kazağımın yenleriyle sildim. Trajik bir hâldeydim, bakımsız kalmış bir mezar taşı gibi, bir Shakespeare sonesinin vücut bulmuş hâli gibiydim.

“Bunu sır olarak saklamaya mı çalışıyordun?” diye sordu Luke dikkatlice, parmak uçlarında aklımın içinde nerelere gidebileceğini deniyordu.

“Hayır. Belki. Yani... Evet. Sakladım. Saklıyordum. Saklamaya çalışıyordum...” Her şey o kadar karmaşıktı ki, yirmi altı kenarlı bir Rubik Küpü gibi. Aklım her ne kadar çok çevirip çözmeye çalışsa da açıklamalar hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bu çok ağırdı, çok fazla katmanı vardı.

“Peki ya...” Luke sandalyesine geri oturdu. “Peki ya sana bunun olduğunu daha önce de gördüm desem?”

Şaka yapıyor, alay ediyordu. Tam olarak nasıl olacaktı bilmiyordum ama hemen bunun arkasından şakanın can alıcı noktası geliyor olmalıydı.

“Sana bunun bir yanlış tespitte bulunma olayı olduğunu söyledim.” Elim dişlerimle buluştu ve çiğnemeye başladım çünkü her ne kadar imkânsız da olsa, Luke bu söylediklerinde ciddi görünüyordu.

“Sana bir itirafta bulunmam gerek,” dedi, dişlerinin arasından bir nota üfledi, sanki az önce biri koltuk altına çimdik atmış gibi.

İroni miydi bu? Yoksa birazdan aklımın olması gerektiğine inanmamı istediği bir seri katil/sapık/parlak zekâyâ sahip man-yak bir palyaço olduğunu mu itiraf edecekti? Korku ifadesinin yüzümü sardığını görmüş olmalı, yüzümün *Çığlık* filmindeki karaktere benzediğini göz önünde bulundurursak.

“Bekle.” Luke gergin bir kahkahayla boğuldu. “Bu kafamda kulağa çok daha normal gelmişti. Açıklamama izin ver. Buraya taşındığım günü hatırlıyor musun?” diye sordu oturduğu sandalyenin ucunda kıpırdanarak.

O gün. O gün Doktor Reeves’in ofisinde randevumun olduğu gündü. Üstüne yazılar yazılmış kutuları hatırlıyordum, Luke’un kutuları. Pencerenin kenarında hoplayıp duran o karatavuşu da hatırlıyordum. Beni çileden çıkartan kitap yığınlarını da hatırlıyordum.

"Senin çimlerden arabaya giderken zorlandığını görmüş-tüm." Bunu fısıldayarak söyledi, sanki bana bir sırrını söylüyor-muş gibi.

"Onu görmüş müydün?"

Yüzü hafif pembe bir renk aldı, ensesini ovuşturdu ve kafası-nı çevirip mutfak penceresinden dışarı baktı.

"Seni gözetlemiyordum." Bir an on yaş genç göründü. "Dik-katini tekrar çekmeye çalışıyordum. Anlarsın ya, benimle flört ettiğini sanıyordum."

"Bekle bir dakika." Kafam karıştı. İleri seviye matematik der-sine en başından başlamış gibi hissediyordum. "Anksiyete atağı-nı flörte mi benzettin? Nasıl?" Az önce zıpkın yemiş bir kalamar gibi hareket eden vücudumun hangi hareketini trajikten başka bir şey olarak algılayabilirdi, anlamaya çalışıyordum.

"Hayır. Bu olaydan önceydi. Pencerenin önünde. Bana el sal-ladığın zaman."

Belki de ot içiyordur. Buraya gelmeden önce bir şey çekip çekmediğini merak ettim. Kahvaltıda bir fırt çekmiş olabilirdi. Eğer durum buysa, buradan gitmesi gerekiyordu. Sağduyuyu engelleyebilecek her türlü şeyden korkardım.

"Sana hiç el sallamadım ki."

"Evet, salladın."

"Hayır. Sallamadım."

"Salladın. Ben yatak odama ait bir kutu taşıyordum. Cama tıkladın ve bana el salladın."

O güne ait hatıra bana bir hızlı tren gibi çarptı, az daha beni yere düşürecekti. O lanet olası karatavuk.

"Hatırlıyorsun," dedi Luke. Suratıma yayılan ayılma ifade-sini fark etmiş olmalı. Gülümsüyordu, kendini beğenmiş bir ta-vırla sandalyede arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuş-turdu. Ah, bu kötü haberi ona vermek vişneli bir pastadan daha tatlı olacaktı.

"Ah, hayallerini yıkmak istemezdim, Romeo ama sana el sal-lamıyordum," dedim.

"Evet... sallıyordun." Ama artık eskisi kadar emin değildi.
"Sallamıyor muydun?"

Başımı iki yana salladım.

"O hâlde kime sallıyordun?"

Çılgın bir gülümseme dudaklarımı yukarı çekti. Luke da gülümsedi. "Kötü bir gün geçiriyordum ve hemen penceremin dışında hoplayıp öten bir kuş vardı. Korkutup kaçırmak için cama vurdum..."

"Bir kuşa mı el sallıyordun?"

"Aynen öyle," dedim bir kıkırdamayı içimde tutmakta zorlanırken. Luke güldü, dizlerim bir anda iyi anlamda çözüldü.

"Pekâlâ, bu tuhaf. Yine."

"Bu yüzden mi buraya gelip kendini tanıttın?" Tekrar sandalyemin üstüne çöktüğümde anksiyete milyonlarca kilometre uzaktaydı. Dirseklerim masanın üstündeydi, çenem avuçlarımın içine dayanmıştı. Sanki çok eski dostmuşuz ve derin bir dedikodu içindeymişiz gibi. O da masaya doğru eğildi, kollarını masada kavuşturdu, yüzünü ekşitiyor ve homurdanıyordu. Sonra kafasını kollarının arasına gömdü.

"Evet. Elbette öyleydi. Orada, penceredeydin, güzel bir kız bana el sallıyordu. Seni görmezden gelmem hiçbir şekilde mümkün değildi." Kelimeleri masanın yüzeyinde boğuk duyuluyordu.

İkimiz de gülüyorduk. Tam olarak bu an, son dört yıldır yaşadığım en güzel andı. Bu ânı bir kutuya koyup sonsuza kadar saklamak istiyordum.

"Hey." Kollarını çevirip bana baktı. Mutfağı dolduran güneş ışığı gözlerine yansdı ve parlak yeşili ortaya çıkardı. Kalbim sıkıştı. "Dışarıya çıkmaktan korkuyor musun?" Her güzel şeyin bir sonu vardır. Ama sanırım mükemmel bir ânı mükemmel yapan şey ender oluşu.

Şimdi kollarımı kavuşturup, öne düşüp kafamı gömme sırası bendeydi.

Evet çok küçük ve basit bir kelimeydi. Bunu dört farklı dilde söyleyebilirdim, Fransızca da dahil olmak üzere. Bebekken *anne*

kelimesini söylemeyi başardıktan sonra, söylemeyi öğrendiğim ikinci şey evetti. Ama şu anda nasıl söyleyeceğimi unuttum ve tek yapabildiğim başımla onaylamaktı.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Demek istediğim şimdiye kadar seni ikinci kez kriz geçirirken gördüm. Acı verici ve yorucu görünüyor. Bir insanın bu kadar çok acı çekişini izlemek güzel bir şey değil.”

İnsanların geneli merhametlidir. Belki de bu ilk duyduğumda düşündüğüm kadar saçma bir söz değildi. Luke’a bakmak için döndüm. Bana doğru yumuşak bir gülücük attı, bu gülücüğü yakaladım ve ben de ona bir gülücük attım.

“Birinin sana dokunmasından hoşlanmıyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Bileğimdeki bir yara kabuğunu kurcalamaya başladım.

“Ama annenin sana dokunmasında bir sorun yok?” Ses tonunda hiçbir suçlama yoktu. Hem de hiç. Merakı sadece aklımın gizemli çalışma şekilleri etrafında nazikçe geziniyordu ama suçluluk yine de midemde çağlıyordu. Kulağa çok kötü geliyordu, sanki bana zarar vereceğine ya da bir şey yapacağına karar vermişim gibi.

“Sorun sende değil. Bu kendimi güvende hissetmemle ilgili,” dedim. Vücudumda kurdeşenler ve su toplayan yoğun yanıklar oluşmaya başladı. “Demek istediğim, sanırım bu biraz seninle ilgili... ya da tanımadığım herhangi biriyle. Bu kafa karıştırıcı... anlaşılmaz bir durum.” Sanki suyun altında konuşuyormuşum gibi hiçbir şey ağzımdan duyulması gerektiği gibi çıkmıyordu. “Hâlâ nasıl bir çözüm bulabileceğim konusunda çalışıyoruz.”

“Norah.” Luke ellerini havaya kaldırdı. “Sorun değil. Seni biraz fazla mı zorluyorum?”

“Hayır. Sadece kafam bazen biraz fazla çalışıyor. Bunu açıklamak istiyorum ama çoğunlukla ben de anlamıyorum.”

“Biraz titriyorsun,” dedi ellerime bakarak. Ellerimi geri çektim, kazağımın içine soktum ve dizlerimin altına koydum. “Bu-

nun hakkında konuşmanın zor olduğunu biliyorum ama bana seni korkutan başka bir şey varsa söyleyebilir misin? Seni kazara tekrar korkutmak istemiyorum.” Sesi o kadar yumuşaktı ki bana bir masal okuduğunu sanırdınız. Ona bir liste verebileceğimi düşündüm ama sonra geri dönmesi gereken bir hayatı olduğunu hatırladım.

“Her şey,” diye fısıldadım. “Ben her şeyden korkuyorum.”

Öyle anlayışlı görünüyordu ki benimle birlikte buz gibi soğuk depresyon havuzuna atlaması gibi gerçek bir tehlike vardı.

“Beni ne korkutuyor, biliyor musun?” dedi aniden sandalyesinde doğrularak. Havada bir şeyler değişti. Sesi çok hafifti, havadar. Hüzünlü sisi dağıtmıştı.

“Ne?”

“Örümcekler. Küçük olanlar değil.” Benimle çok da rekabete girmedim. “Büyük olanlar. Bir Oreo’nun boyutuna eşit ya da daha büyük olanlar.” İrkildi. “Onları görünce dayanamıyorum.”

Bu çocuk beni çok kolay gülümsetiyordu. Kullandığı parfümün içinde kahkaha gazı mı var diye merak ettim.

Saat 9:30’a kadar masada oturduk. Anlamsızca filmlerden ve müzikten bahsettik. Benim gibi o da korku filmlerinden hoşlanıyordu ve eğer birisi sorarsa tüm yeni çıkan grupları dinliyor ama gizliden kalbi caz müzik için atıyordu. Hayatımda daha önce hiç duymadığım müzisyenlerden bahsetti ve çok ikna edici saksafon çalma taklidi yaptı. Çizgi romanları kitaplara tercih ediyor ve liseyi bitirdiğinde güzel sanatlar okumak istiyordu.

Garipti. Dışarı çıktığını biliyordum, arkadaşları olduğunu, harika partiler düzenlediğini ve tüm okulun partiye geldiğini biliyordum ama ağzı ışık hızında hareket ediyordu, sanki milyonlarca yıldır tek bir insanla bile konuşmamış gibi.

“Gitmem gerek,” dedi bileğindeki retro Casio saate bakarken. “Okula gitmeden önce telefonumu tamire bırakmam, onarabilecekler mi öğrenmem gerek. Bir müddet daha mesaj atamayabilirim. Sadece haberin olsun. Seni görmezden geldiğimi düşünmemi istemem.”

Bunu düşünmüyordum, yani en azından o söyleyene kadar. Şüphe, gece kulübündeki azgın adamlar gibi arkamdan sinsice yaklaştı, kolunu belime doladı ve beni gaddar kucağına aldı.

Onu tekrar görebilecek miyim diye merak ettim. Son bir buçuk saat kafamda oynuyordu, söylediğim ve yaptığım her şey vurgulandı. Yaptığım herhangi bir şey onu bir daha gelmemesine sebep olur mu diye merak ettim. Vardığım sonuç ise; *her şey* oldu. Şüphe beni daha da sıkı sardı.

“Gerçi yakın zamanda konuşuruz,” dedi. Ama benim tek odaklanabildiğim kesin bir tarih vermemiş olmasıydı. Yakın zaman ne zamandı? Aklım beni yakın zamanın asla olduğu fikrine itiyordu. Telefonu gerçekten de bozulmuş muydu? Kalbim paramparça oldu ama acının yüzüme yansımalarını reddettim. Ayağa kalktım, tüm duyguları yuttum. Tatları kül gibiydi ve çivi gibi can yakıcıydılar.

“Sonra görüşürüz,” dedi ve el salladı.

“Görüşürüz,” dedim. Ve böylece çıkıp gitti.

Birkaç dakika sonra annem mutfakta bana katıldı. Kucağında bir tepsi üzerinde cılız, buruşmuş filiz vardı. Filizler çok yorgun görünüyordu, sanki dünya onların narin ve küçük vücutları için fazla ağırmış, onlar da bunun yerine uykuya dalmayı seçmişler gibiydi. Onları anlayabiliyordum.

“Onu sevdim,” dedi annem bitki mezarlığının üzerine “özel karışım” dediği şeyden biraz sıkarken. Karışımın içine tam olarak ne koyduğundan emin değildim ama bir şekilde ölmekte olan çiçeklere yeni bir yaşam veriyordu. En azından bir haftalığına.

Duşta kullanmanın benim için güvenli olup olmadığını merak ettim.

Annemin Luke’la ilgili yaptığı yoruma cevap vermedim. Onu bir daha görebilecek miyim diye düşünmekle fazlasıyla meşguldüm.

“Sen iyi misin?” diye sordu annem.

“İyiyim,” dedim, yüzüme sahte bir gülümseme oturtarak. “Ben gidip biraz kitap okuyacağım.”

Odama geçtim ve kapıyı kapattığım anda bir trole döndüm. Omuzlarım öne düştü ve adımlarım ağırlaştı. Yatağım üstüne kendimi küt diye attım, kitap yerine dizüstü bilgisayarımı aldım. Tam olarak neden emin değilim ama arama geçmişimi gözden geçirdim ve öpüşme videolarından birine tıkladım. Birbiriyle uyumlu kazaklar giymiş, kestane ağaçları arasında yürüyen tatlı çift yerine kendimi ve Luke'u gördüm. Aramızda Luke'un elimi tutmasını engelleyecek hiçbir neden yoktu.

Öğleden sonranın geri kalanını Plath okuyup annem yatak odamı siyaha boyamama izin verir mi diye merak ederek geçirdim.

Bir başka pazartesi daha geldi ama hazirandan beri ilk defa yağmur yağacakmış gibi duruyordu. Şu sıralar eylül ayının sonlarına doğru ilerlemekteydik, yani yağmur yağmayalı uzun bir zaman olmuştu.

Luke'u ve ben sırrımı ortaya döktüğümünden beri nasıl dört uzun gün geçti diye düşünmemeyi denedim ama beceremedim. Onu son görüşümün üzerinden dört uzun gün geçmişti..

Kahvaltıdan sonra annem bana bir hoşça kal öpücüğü verdi ve hızla işe gitti. Eski alışkanlıklar zor ölür, ben de parmak uçlarımda veranda penceresine yürüdüm, dişlerim kenetlenmişti çünkü herkes bilir ki bunu hareketlerin daha dikkatli hâle geldiğinde yaparsın. Perdeyi araladım ve Luke'un otopark girişinin üzerindeki cipini görebilmek için izlemeye başladım. Araba hâlâ oradaydı. Okula gitmek için henüz çıkmamıştı.

O kadar sert bir nefes verdim ki, hakkını vermek gerekir, evdeki deprem alarmını çalıştırabilirdi. "Etki ve tepki," diye hatırlattım kendime, tıpkı Doktor Reeves'in hikâyesindeki gibi, futbol oyuncusu yüzünden bir türlü rahat yüzü göremeyen ama en sonunda kendi mutlu sonunu bulan kız hakkındaki hikâye.

Benim mutlu sonum tam olarak bir kocadan, çocuklardan ve banliyödeki bir evden oluşmuyordu ama yılda sadece elli metre-küp yağmur düşen bir yerde yaşadığınız zaman, ıpsıslak her ânın

tadını çıkarmak bir tür gereklilik hâlini alıyordu. Ayrıca dünyayı izlemekten sırf Luke'ı görebileceğim ihtimali yüzünden vazgeçmeyecektim. Dışarıyı ancak bu kadar görebiliyordum.

Az önce gerçekten de bu şeyleri düşündüm mü?

Anlaşılan düşünmüştüm. Ve bu konuda ciddi olmalıydım çünkü çoktan ön kapıyı açmaya başlamıştım bile. Kapıyı çektim, laminant zemine oturdum, bacaklarımı önümde uzattım ve ne kadar soluk olduklarına bakıp üzüldüm, sanki biri yere süt dökmüş gibiydi. Eğer solaryummacerasikotugitti.com'un anlattıkları yüzünden travma geçirmemiş olsaydım kesinlikle buna yatırım yapardım.

Gri bulutlar kamp ateşinden yükselen dumanlardan daha yoğun, gökyüzünde toprak olmuşlardı. Gözlerimi kapadım ve taze havayı içime çektim. Ön bahçemiz bir Monet tablosu gibi görünüyordu. Arka bahçe kadar renkli değildi ama yine de canlı ve güzeldi.

Yolun karşısında Trip ailesinin çimlerin üzerine küçük bir havuz ve şişeler çıkarmasını izledim. Yağmuru biriktiriyorlardı, suyu yeniden kullanıyorlardı. Bu yüzden annem onların evinde kaynatılmamış hiçbir suyu tüketmiyordu.

Malcolm Trip gökyüzüne bakarak ayakta duruyordu, elleri belinde, sanki ilk defa âşık olmuş gibi gülümsüyordu. Kör edici derecede parlak renkte bir kaftan giymişti. Doğal iplikten üretilmişti tabii ki. Bir çuvala benziyordu, beni ta buradan kaşındırıyordu. Beni gördü ve el salladı.

Annem Malcolm'ın ona babamı hatırlattığını söylerdi, namıdiğer onu yirmi bir yaşında hamile bırakıp daha ben doğmadan kaçıp giden adamı. Babamla hiç tanışmadım ama bana bir keresinde mektup yollamıştı. Okumamıştım. Sonuçta mecbur değilsen bir yabancının fotoğraf albümünü incelemezsin, değil mi? Aynı prensip burada da geçerliydi. O fotoğraflardaki insanları tanımıyordum. Ve aynı şekilde, eline kalemi alıp o mektubu yazan adamı da tanımıyordum.

Yağmur başta yavaş yavaş yağmaya başladı; büyük damlalar

yere şapırdatarak düşüyor, sıcaktan kavrulmuş beton zemini cızırtıyordu. Çıkan kokuya bayılıyordum. Sıcak. Sanki bir gün önce sönmüş bir kömür ateşinin kokusu gibiydi.

Saniyeler içinde yağmur o kadar hızlı yağmaya başladı ki iki metre önümü bile zor görür oldum. Kafamı kapıya yasladım, gözlerimi kapadım ve arınmanın sesini dinlemeye başladım. Triangle Crescent temizleniyordu, su yanmış olan her şey için rahatlatıcı bir krem gibiydi. Verandaya düşen bazı damlalar çıplak bacaklarıma sıçradı ve irkildim.

Hub sayfamda bakmayı en çok sevdiğim fotoğraflar yağmurda duran ve neredeyse öpüşmek üzere olan çiftlerin fotoğraflarıydı. Obsesif kompulsif bozukluğum akan suyla gelen temizliği seviyor olabilirdi ama bunun da ötesinde bir parçam *Gurur ve Önyargı* kitabını her okuyuşumda ağlıyor ve kitabın inanılmaz derecede romantik olduğunu düşünüyordu.

Telefonumdan bir uyarı sesi geldiğinde bulunduğum yerden asla kıpırdamamayı planlıyordum. Bir kuş sesiydi, bir mesaj ya da zil sesi değildi. Sosyal medya güncellemeleriyle ilgili beni bilgilendirmesi için kullandığım sesti.

Yine de modum yükselene kadar uzak Hub'dan durmaya karar verdim ya da en azından aşırı derecede alkol tüketmeden Luke'u nasıl aklımdan çıkarabileceğie karar verene kadar. Gelen mesajların hepsi saçma durum güncellemelerindendi. Anlaşılan herkes bu hafta sonu âşık olmuştu ve tek yapmak istedikleri bunun hakkında konuşmaktı. Romantik yaşanmışlıkları hakkındaki heyecan bana sadece Luke'un geçtiğimiz hafta buradan çıkmasından önce tanık olduğu tam gaz deliliğimi hatırlatıyordu. Gözlerimi çatallarla oymak istiyordum. Başka haber: Aşk Tanrısı tam bir pislik.

İçimde hiçbir istek olmadan telefonumu elime aldım, ekrandaki isim dikkatimi çekene dek gelen bildirimi silmeye hazırdım.

Luke bana arkadaşlık isteği yollamıştı.

Başparmağım yeterince hızlı çalışmıyordu. Tüm yanlış tuşlara basarak ekran kilidini açtım ve sayfaya girdim. Profil fotoğrafı

beni duraksattı, elimi kalbimin üstüne koyup kararsız ritmini sakinleştirmeye çalıştım. KABUL ET tuşu parlak kırmızıydı. Tuşa bastım ve Luke'un sayfası otomatik olarak açıldı.

On dakika sonraya ilerleyelim; kendimi incelemekten alıko-yamıyordum. Ekranın yanlış kısmına dokunacaktım ya da telefonumu düşürüp paylaştığı şeylerden birine bir yıldız koyacaktım gibi hissediyordum. Lanet olsun, çok sert nefes verip yanlışlıkla annesini ekleyeceğimden korkuyordum. Bu hiç benim yapacağım bir şey değildi. Genellikle Hub'da stajyer ehliyetini daha yeni almış bir ergen gibi şöyle bir dolanır çıkardım. Daha önce hiç insanların profilini kurcalamak gibi bir problemim olmamıştı. Belki de meraklı gözlerle gözetlediğimi bildiği için bu kadar sorun yaşıyordum. Kasıtlı olarak gözetliyordum. Öff. Kulağa sanki ciddi bir suçmuş gibi geliyordu. İnsanların yaptığı için hapse girdiği türden şeyler gibi. Geçen hafta *Hollywood Polisleri* dizisinin bir bölümünde birinin bunu yaptığı için tutuklandığına yemin ederim. Yoksa o kasten tedarikçilik yapmaktan mıydı? Kastı tedarik? Her neyse. Böyle bir şey olmayacaktı. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Biraz portakal suyu alıp biraz buz yemem gerekiyordu.

Yağmur durdu ve bulutlar parlak mavi gökyüzünde devasa parçalara ayrılıp yok oldu. Gökyüzü önceden olduğundan farklı bir renkteydi. Bir şekilde daha tazeydi. Sanki daha mavi parıldayabilmek adına kendini şarj etmek için yirmi dakikaya ihtiyacı varmış gibiydi.

Yolun karşısında Trip ailesi evlerinden aceleyle çıktı ve içi ödülle tıka basa dolmuş kovalarını içeriye taşımaya başladılar. Tam da o sırada arabayı fark ettim.

Zihnim, gerekli gördüğü tüm görüntüleri aklına kaydetti.

Mahalle güvenlik görevlileri kulübünün hırslı ve gayriresmî bir üyesi olarak, küçük cennet köşemizi ziyaret eden araçlara dikkat ederdim. Yani sonuçta dikkatli olmanız gerekirdi. Ya bir uygun gerçekleşir de polisin ipucuna ihtiyacı olursa? Ya benim öyleyeceklerim, siyah Lincoln marka bir otomobilin yolda iki

kez tur attıktan sonra ortadan yok olması, davayı çözmek için ihtiyaç duydukları kırılma noktası ise?

Paranoya lisede, şu durmadan arkandan koşup gelen ve pantolonunu ayak bileklerine indiren çocuktur. Paranoya seni aptal durumuna düşürmekten çok hoşlanırdı.

Bu arabayı daha önce buralarda hiç görmemiştim. Küçük bir aile arabasıydı, şampanya sarısı rengindeydi ve üstünde katlanıyormuş gibi görünen siyah bir tavanı vardı. Satın almak için böbreğinizi ya da yeni doğmuş bebeğinizin ruhunu satmanız gereken türden bir araba.

Camları siyah filmle kaplıydı. Arabanın sürücü kapısı açılıp içinden uzun bacaklı, sarışın bir kadın çıktığında hiçbir şekilde gizlenme ihtiyacı duymadan gözetlemekteydim. Muhteşem göründüğünü söylemiyorum ama az önce ortalarda görünmeyen güneş gökyüzünde parlamak için tam olarak bu anı seçmişti.

Kafasını kaldırdı, yakıcı güneş ışığına minnetle gülümsedi, sonra kafasına taktığı büyük beyaz çerçeveli güneş gözlüğünü burnuna indirdi. Saçlarının rengi, arabasının rengiyle uyumluydu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, kafasını biraz salladı ve bu noktada kendime bir şampuan reklamı izlemediğimi hatırlatmam gerekti.

Yolun karşısına geçip sokağın benim olduğum tarafına geldi. Bu kız sadece yürümüyordu, kasılarak yürüyordu. Vücudunun her bir zerresini işe koşuyordu ki böylece omuzları dik ve sert duruyordu ama kalçası bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

O kız olmak isterdim. Ne pahasına olursa olsun. Onun ten rengi ve çıkık elmacıkkemikleri bende de olsun diye ne gerekiyorsa verirdim.

Sarışın, Luke'un garaj yolu önünde durdu, çantasına uzandı ve içinden göz kamaştıran bir makyaj malzemesi çıkardı. Pembenin çok açık bir tonu ile dudak kenarlarına belirleyici bir çizgi çekti. Ağzım onu taklit etti, tıpkı kızın yaptığı gibi O şekli aldı çünkü aşırı derecede konsantre olmuşum. Mantar topuklu

ayakkabıları Luke'un garaj yolu üzerinde yükselmesine yardımcı oldular, bense bu sırada küçüldüğümü hissediyordum.

Kafamı eğip dizlerime baktım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama düşüncelerim kafamın içinde deliler gibi koşuyor başımı döndürüyorlardı.

Lütfen Luke'un kız kardeşi olsun. Lütfen.

"Selam." İlk başta kapıyı açan her kimse onunla konuştuğunu sandım. "Pardon. Merhaba." Sesi daha yüksekti, tiz, sanki sinirlenmiş gibi. Kafamı kaldırdığımda, kızın bodur ağaçların yanında durmuş, güneş gözlüğünü kaldırmış, bana baktığını gördüm, beni savunmasız yakalamıştı. Bu hiç anlamlı değildi. Güneş gözlerine geldiği için gözlerini kısmıştı. Neden güneş gözlüğünü kaldırmıştı ki?

"Bu bir evet mi?" diye sordu. O sırada fark ettim ki ben kızın güneş gözlüğü durumunu anlamaya çalışırken kız benimle konuşmuştu. Ne sorduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Hiçbir fikrim yoktu. Koltuk altımda tıraş ettiğim için oluşan kızarıklıklerle birlikte yanmaya başladı.

"Üzgünüm. Seni duyamadım." Cevabım buhar olup havada yok olana kadar bahçenin ancak yarısına kadar ulaşabilmişti.

"Anlamadım?" dedi bir elini kulağının arkasına koyup. "Ne dedin? Bekle." Kulağının arkasına koyduğu elini hava bana sallayıp dur işareti yaptıktan sonra, "Oraya geliyorum," dedi.

Lanet olsun. İnsanlar neden benimle sohbet etmeye çalışıyordu? Tek yapmak istediğim yağmuru izlemektir. İtiraz etmeyi düşündüm. İtiraz etmeyi hayal ettim, çünkü dürüst olalım, benim itiraz etme ihtimalim cehennem ateşinin bir gün sönmese ihtimaline eşitti.

Kız, Luke'un evi ile benim evim arasındaki ağaçlıklı bariyerin üstünden her defasında bir parlak ve bronz adım atarak geçerken ayağa kalktım. Bodur ağaçlar bacaklarını çizmiş olmalı çünkü bana doğru gelmeye başlamadan önce bacağına bakıp söylenmişti. Açıkçası bodur ağaçların nasıl alev almadığını merak ettim.

Bana doğru yaklaştıkça kız büyümeye başladı. Kalbim boğa-

zıma zıpladı. Bir kaplumbağa gibi, vücudumu mümkün olduğunca kazağımın içine sokmaya çalıştım. Kollarım kazağın kollarının içinde tamamen kayboldu ve sıkıca belime dolandı. Ama sarışın kız daha benim yanıma ulaşamadan Luke ön kapıdan koşarak çıktı, okul çantası omzundan sallanıyordu ve ağzında bir sandviç vardı. Sandviçinin içinde krem peynir, elma sosu ve mayonez mi var diye merak ettim. Kızla ikimiz Luke'a baktık. Luke Sarışın'ı gördüğü anda dondu, sonra gözleri birkaç santim daha ileri kaydı ve beni görünce gülümsedi.

Mavi düğmeli gömleği ve beyaz tişörtünün içinde o kadar yakışıklı görünüyordu ki! Gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı ve boynuna ince siyah bir ip takmıştı.

"Boş ver," dedi Sarışın arkasını dönerken.

"Amy. Burada ne işin var?" diye sordu Luke, ağzındaki ekmek parçasını kuru kuru yutarken.

Vay canına. Çoktan yıkılmış ve öldüresiye dövülmüş özgüvenim şimdi de kan tükürüyordu.

Kraliçe Amy. Elbette oydu. Saçının eskiye göre biraz daha açık olmasının dışında Hub profil resmindeki kız bu kızdı.

Amy elini uzattı. Luke kızın elini tutmadan önce gözlerini devirdi, sonra ağaçların üstünden atlayabilmesi için ona yardım etti.

"Günaydın komşu." Luke benimle konuşuyordu. El sallayabilmek için gereken kuvveti topladım.

Amy dilini şaklattı. Bana mı acaba? Bilmiyordum. Ve umurunda da değildi. Hem de hiç. Luke bana gülümsüyordu ve bu gülümseme ne zorlama ne de sahte duruyordu. Sıcak bir gülümsemeydi, kucaklayıcı, tıpkı benim akıl sağlığım ile ilgili gerçekleri öğrenmeden önce bana attığı gülümsemelere benziyordu.

Tüylerim diken diken oldu, midemin derinliklerinde bir sıcaklık yükselmeye başladı.

"Her neyse." Amy benim varlığımı elinin tersiyle itti. "Seni okula bırakabilirim diye düşünmüştüm," dedi omuzlarını dikleştirerek, çenesini o kadar havaya kaldırdı ki neredeyse gökyüzüne değecekti.

“Teşekkürler ama benim zaten arabam var,” diye cevap verdi Luke.

“Biliyorum ama okula birlikte gidebiliriz diye düşündüm. Belki dersten önce bir kahve içebiliriz?” Kirpiklerini kırıştırdı, bir elini Luke’un koluna koydu ve kaslarının üzerinde gezdirip sevmeye başladı. Luke, Amy’nin eline baktı ve Amy nokta gibi burnunu buruşturup kirpiklerini biraz daha kırıştırdı. “Lütfen, sadece bir fincan kahve?” Luke’un kaşlarını kırıştırmasına sebep olan iğrenme ifadesi, yerini kararsızlığa bıraktı.

Bu teklifi reddetmeyecekti.

Nasıl reddedebilirdi?

Neden reddedecekti ki?

Ben hiçbir zaman elimi onun koluna koyup kasları üzerinde gezdirerek onu sevebilecek, güzel sözlerle onu kahveye davet edebilecek bir kız olamayacaktım, değil mi? Ve Luke da bunu biliyordu, en azından düşünüyor olmalıydı. Bu çok ağırdı, bu yetersizlik tabutumdaki en son çivi idi. Benim için artık bitmişti.

Hızla eve girdim ve kapıyı kapattım. Kızgındım.

Amy'ye kızgın değildim aslında. Amy'ye değil, Luke'a değil, onlara değil. Luke'a bu kadar çok dokunmak isteyişime ve bana en son dokunduğu zaman az kalsın felç geçireceğimi hatırlayışım kızıyordum.

Luke'un Hub profilini incelemek anlamsızdı. Merak manyakça bir şeydi ve beni içeriden kontrol ediyordu. Daha popom koltuğa değmeden telefonumu elime almıştım. Luke'un sayfasını açtım ve tereddüt etmeden aşağıya inip herhangi bir arkadaşlık bildirisi var mı diye aramaya başladım. Şüphelendiğim gibi, Amy "Kraliçe" Cavanaugh Luke'un eklediği ilk arkadaşlardandı. Amy'nin fotoğrafına tıkladım ve beni doğruca onun sayfasına götürdü.

Kader beni az sonra katlanmak zorunda olacağım işkenceden kurtarabilirdi. Amy'nin sayfası kilitli olabilirdi ve böylece ben de onun paylaştığı hiçbir şeyi görmeyebilirdim.

Kader benden nefret ediyordu.

Amy'nin profili açıldı ve fotoğraflar kısmına tıkladım. Amy'nin arkadaşlarıyla güneşlenirken, at binerken, Afrika'da safaride aslanlara sarılırken fotoğrafları vardı. Dışarıda yenen akşam yemeklerinin, havuz partilerinin ve tekne partilerinin fotoğrafları. Hatta onun bir motosikletin üzerindeyken bile bir

fotoğrafı vardı. Gözlerimi kısıtım, daha iyi görebilmek için telefonu biraz daha yukarı kaldırdım. Motosikletin üzerindeki fotoğrafta sarıldığı adam Grammy ödüllü rock müzik yıldızı Brock Samson'a benziyordu. Böyle. Bir şey. Olamaz.

Özgüvenim çantasını topladı ve beni tamamen terk etti. Her fotoğrafta pişmiş kelle gibi gülümsüyordu. Hayatından çok memnundu. Dibine kadar yaşıyordu.

Gözlerimden kıskançlık fışkırıyordu, nefesim kıskançlıkla kavruluyordu, ağzımın içinde acı bir tat vardı.

Beni hangisinin daha çok kışkandırdığından emin değildim. Amy'nin Hollywood tarzı hayatı mı yoksa hastalanmadan önce hiç at binmeye gitmediğim gerçeği mi? Pencereleden geçen güneş ışığı dışında hiç güneşlenmeye vaktim olmamıştı. Bırakın solistin motosikletinin arkasında ona sarılmayı, hayatımda hiç konsere gitmemiştim. Bunu yapmak için sonra bolca vaktim olacaktı. Daima olacaktı.

Ellerim titriyordu. Luke'un profiline geri döndüm, bir fotoğrafını açtım ve fotoğrafa bakarak birkaç saniye geçirdim. Başparmağım yüzüne dokundu. Belki de bana acıdığı için gülümsemişti. Belki de sadece Amy'yi kızdırmak için gülümsemişti. Belki de Amy'nin aramızda bir şey olduğunu düşünüp onu rahat bırakmasını istediği için gülümsemişti. Başparmağımdaki tırnak etini kurcalamaya başladım, yoldum ve kanamaya başladı.

O günün benim için bittiğine karar verdim. Telefonumu sehpa fırlattım ve top hâline gelip koltuğa oturdum. Sadece so-murtuyordum, kırkyama battaniyeyi üstüme çekip kendimi battaniyeden bir kalenin içine sarmakla uğraşırken içimdeki diva yanımda beni sömürmekle uğraşıyordu.

Ama sorun şu ki battaniye çok ağırdı. Nefesim yoğunlaşıp hızlandı. Sanki battaniyenin altında bir yangın vardı.

Yangın tamamen hüsrandan kaynaklanıyordu. Önceden yaptığım gibi dünyayı yok sayıp unutamıyordum. Harika. Yeni tecrübelerden oluşan listeme ekleyebileceğim yeni bir şey daha. Tek fark, bu az önce mavi bir kurdele takmışım gibi hissettiğim

anlardan değildi. Bir şeyleri yok sayıp unutmak çok gerekliydi, bu benim İsviçre çakım gibi, su mataram gibi, bana evin yolunu gösteren pusulam gibiydi.

İnanılmaz kızgındım. Battaniyeyi üzerimden fırlattım. Yönlendirmem gereken bir at ya da bir kaskım ve motosikletim olmayabilirdi ama güneş şu anda alev alevdi. Arka bahçeye çıkıp güneş ışınlarından biraz da olsa faydalanmamam ve bunu yaparken de bir kaç selfie çekmemem için hiçbir sebep yoktu. Kendimi bildim bileli ne kadar solgun olduğumdan şikâyet ediyordum. Belki birazcık renk kazanmak beni daha canlı gösterirdi.

Aklıma bir fikir geldi. Belki de bu dürtüyü, bu içimde büyüyen motivasyonu kendime yeni bir kök, farklı bir düşünce modeli yaratmak için kullanabilirdim. Değil mi?

“Aynen öyle, kullanabilirim,” diye karar verdim ve yukarı çıktım.

Odamda bir yerlerde bir bikini üstüm olduğunu biliyordum. Amy’nin tamamen beyaz, hemen önünde altın sarısı bir yarım ay tokası olan bikini üstüne hiç benzemiyordu.

Bikini üstünü bulmak için baktığım ilk yer iç çamaşını çekmecem oldu. Bikiniyi burada saklamam mantıklıydı çünkü bikini üstü bir sutyenden farksızdı. Çorap yığını ve belki bir milyon kilotlu çorabı karıştırdım ama tek bulabildiğim bir çift spor sutyeni oldu. O anda aslında sahip olduğum her şeyin ne kadar rahat ve güvenli olduğunu fark ettim. Her şey ya beyaz ya da siyahtı, hiçbir süs ya da şekil yoktu çünkü en rahatı sade olardı. Hem ayrıca sırf dışarıdaki kötü kalpli dünyayı manipüle edebilmek adına kaşındıran dantellerle ve et kesen tangalarla uğraşamazdım.

Tanrım. Bu depresif bir düşünce modeliydi. Hastalığının gardırobumu bu kadar esir aldığını nasıl fark etmemiştim? Elime bir zamanlar beyaz olan ama şimdi iğrenç bir çamaşır makinesi grisi rengi almış bir çift tozluk aldım. Bu. Bu çekmece benim hayatımın bir temsili gibi, diye düşündüm tozlukları yatağımın ayakucundaki çöp kutusuna atarken.

Bikini üstünü yün çorapların arasında kaybolmuş ve buruşmuş bir hâlde buldum. Sade, siyah bir bikiniydi ve boyundan bağlamalıydı. Sanırım bunu bir dergiyle birlikte bedavaya almıştım. Hastalığım süresince bir bikini almadığımdan emindim ve ondan öncesinde de bikini giyecek memelerim yoktu.

Üstümdeki kazağın güvenli ve sıcak alanından çıkıp bikini üstünü üzerime geçirdim, iplerini ise sanki Mickey Mouse eldivenleri giyyormuşum gibi bağladım. Saçlarımı topuz yaptım ve güneş kremi almak için annemin odasına gittim.

Banyodaki dolabın içinde iki çeşit güneş kremi bulunduyordu. Biri 20 diğeri 50 faktörlüktü. İki şişenin de arkasını sanki bir bombanın nasıl imha edileceğini anlatıyormuş gibi dikkatle okudum. Kendimi 50 faktörlük olana bulamayı tercih ettim ve aşağıya inerken yukarı çıkarkenki hâlimden çok daha beyazdım.

Geçtiğimiz birkaç hafta içerisinde geçirdiğim birkaç panik atak ve sürekli iştahsızlığım biraz kilo vermeme yol açmıştı. Kalçalarım sarıldım ve vücudumda daha önce var olmayan daha keskin hatlar fark ettim. Sonuç olarak, inanılmaz komik görünüyordum. Belki de güneşlenmekten vazgeçmeliyim diye düşündüm parmaklarımı kapı kolunda gezdirirken. Hem zaten kim üzerine bikini geçirmiş bir kemik torbası görmek isterdi ki? *Bu, denememen için yeterli bir sebep değil.* Kafamın içinde Doktor Reeves'in bunu dediğini duyar gibiydim. Bana şöyle derdi; *Bunu fotoğraf çekmek için yapma. Bunu istediğin için yap.*

İhtiyacın olduğu için, diye düzelttim cümleyi. Kapıyı çekerek açtım.

Yüzüme çarpan ısı dalgası için resmen bir dalgakıran gibiydim. O kadar sıcak bir hava vardı ki omurgamdan aşağıya bir titreme indi. Güneş bir dilim limona benziyordu. Şeffaf duman gibi yumuşak bir renk nüansı, annemin çiçekler açan bahçesinin yansımalarını buğulandırıyordu. Çiçeklerin kokusu çakıl taşlı yoldan ilerleyip az kalsın ayaklarımı yerden kesmek üzereyken sanki bir farkı mırıldanıyordu. Bir saniyeliğine acaba kapıyı yanlışlıkla 19. yüzyıldan kalma bir İngiliz bahçesine mi açtım diye merak ettim.

Arka bahçedeki alan bir yüzme havuzuna yetecek kadar büyüktü. Bunu biliyordum çünkü büyükannem ölmeden önce bize bir havuz almak istemişti. Ama ne yazık ki annem bir havuza ihtiyacımız olmadığını söylemişti. O zamanlar annemin eğlenmekten nefret ettiğini düşündüğüm için istemediğini sanmıştım. Daha sonraları Trip ailesinin annemle karbon ayak izimizle ilgili vicdan azabı çektiren bir sohbetinden dolayı reddettiğini öğrendim.

Aklım dönüp duruyor, çoktan beni içeride tutmak için bir neden uyduruyordu. Gözlerimi kaldırdım, dışarıda artık tek bir bulut bile kalmamıştı. Ama aslında havayı kontrol etmiyordum. Uçak var mı diye bakıyordum çünkü gökyüzünden düşebildiklerini okumuştum. Ağaçlara baktım çünkü onların da devrilebileceğini biliyordum. Bunların olup olmayacağını kestiremezdim. Sonra tabii bir de örümcekler ve yılanlar vardı. Benim evden çıkmama ve hastaneye gitmeme sebep olabilecek her şey benim için büyük endişe kaynağıydı.

Sorun şu ki hayatta kalma içgüdüm tüm bu endişeler başladığı günden beri arıza vermiş gibiydi. Ciddi anlamda saçmalamış durumdaydı, normal düşünme sürecine sahip birisi için muhtemelen hiçbir anlam ifade etmezken ben hayatım pahasına bile olsa yardım istemek için evden çıkabileceğimden emin değildim.

Çıplak ayağım çakıl taşlı yolu sınırlandıran mozaik taşların üzerinde gezindi. Ayak parmaklarımı temiz havada oynattım, dışarıdaki havaya çok fazla maruz kalırsam cildimi yakar mı diye test ettim.

On beş dakika sonra başparmaklarıma kramp giriyordu ama henüz dışarıya çıkabilmiş değildim. Kalbim Slipknot şarkıları gibi hızlı ve güçlü atıyordu. Yüzümün sağ tarafını hissedemiyordum. Yorulmuştum ve hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendimi kasıyordum.

Lanet olsun. Lanet olsun. Düşünme modellerine lanet olsun. Köklere lanet olsun. Amy'nin fotoğraflarına lanet olsun. Her şeye lanet olsun. Başka birisi gelip girene kadar hayat hiç bu kadar karmaşık olmamıştı.

Kapıyı dışarıdaki dünyanın üzerine sertçe örttüm, hışımla mutfağa girdim, sonra koridora geçtim. Tam bu noktada aniden durmak zorunda kaldım. Ön kapı ardına kadar açıktı ve Luke verandadaydı. Emin olamıyordum ama sanırım onun arkasında şampanya sarısı renkli bir arabanın yalpalayarak hızla döndüğünü gördüm.

Kapı açıktı.

Kapı neden açıktı?

İlk tepkim etrafımı incelemek oldu. Kapı açıktı çünkü içeriye biri girmiş olmalıydı.

“Selam...”

“Anne?” Luke’un lafını yukarıya seslenmek için kestim. Ben bir cevap beklerken sessizce bekledi. “Anne? Evde misin?”

“Norah. Her şey yolunda mı?” dedi Luke ikinci çağrım cevapsız kalınca.

“Kapı neden açık?” Seğiriyordum, hâlâ solumdaki boşluk alanı gözlüyor ve sağda merdivenlerin arkasındaki alanı ince-liyordum.

“Buna cevap verebilirim.”

Luke’a döndüm, ona dik dik bakıp evimizin kapısını açtığını ve evimize izinsiz girdiğini itiraf etmesini bekliyordum.

“Sen içeri girerken, kapıyı sertçe kapatmaya çalıştığın sırada kapı kapanmadı ve geri açıldı,” dedi Luke soğukkanlı bir şekilde omuzlarını silkerek.

“Hayır,” dedim sinirle gülerek. Saçma bir açıklamaydı. Bunu uydurmuş olmalıydı. “Hayır. Her zaman arkamı dönmeden önce kapalı olduğundan emin olurum.” Bu bir rutin, robotik bir hareketti. Tıpkı bir dansçının gösterinin her bir adımını ezbere yapması gibi.

“Tamam,” dedi, biraz kelimeyi uzatarak. “Ama belki de bu sefer unuttun.”

“Hayır,” dedim kapıya doğru yürürken. Bu noktada bu terslikten kendim dışında büyücülüğün veya bir sihrin sorumlu olduğuna inanmaya meyilliydim. Kilide baktım, kapı dilini gör-

düm, kapının giriş kısmındaki boşluğa kayıp girmesi ve kapıyı kapalı tutması gereken o yapış yapış ufak dil yerinde değildi.

Hayır.

Kapının kilitlerini kontrol etmeyi unutmazdım. Kapının kilidi bir *klik* sesi çıkartır ve Yardımcı Eller'deki çocuk evime davetsiz girdiğinden beri her defasında zinciri takardım.

Bu doğru olamazdı.

Ya bir kara büyü vardı ya da bozulmuştu.

Ama doğrudu.

Elimle kilidi kontrol ettim. Parmaklarımı kilidin dilinin içride kaldığı kısma soktum. Çünkü kilidin kolunu tutup çevirdiğiniz zaman oraya giriyordu. Bunu kapıya taktırmamızın sebebi annem mektupları kapının önünden almaya gittiğinde her defasında pijamalarıyla dışarıda kalmasıydı.

Bunu yaptığımı hatırlıyorum, kolu tutup çevirdiğimi. Yağmur izlerken korkunç bir şey olur da kendimi evin dışında sokakta kalmış bulursam diye dili içeriye sıkıştırdığımı. Avucumun kenarıyla bir gözümü ovuşturdum.

"Kilidi kontrol ettiğimi ya da çevirdiğimi hatırlayamıyorum. Neden kontrol ettiğimi hatırlayamıyorum?" Tırnaklarım bacaklarımın üstüne indi ve kaşımaya başladı. Listeme ekleyebileceğim bir başka yeni/korkunç/ürkütücü şey. Yakında bu listeyi yanımda taşıyabilmek için el arabasına ihtiyacım olacaktı.

"Norah. Sorun yok."

"Sorun var," dedim öfkeyle. Nasıl sorun olmazdı? Bana kendimi güvende hissettiren şeyleri yapmayı unutmazdım.

Unutmazdım.

Ama unutmuştum.

Bana ne olmuştu böyle?

Luke içeri girdi, kolları açıldı ama bana dokunmaya çalışmaktan çok korkmuş bir koyun sürüsünü bir araya toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum iki büküm olarak. Başınızı bacaklarınızın arasına alın önerisinin çok mantıklı bir öneri olduğunu biliyordum ama benim üzerimdeki tek etkisi başımı döndürüyor olmasıydı, bu nedenle başımı dizlerimin arasına almamla tekrar doğrulmam bir oluyordu.

"Şey..." dedi kollarını indirerek. "Sana dokunmamaya çalışıyorum ama biraz da içinin geçmesinden korkuyorum."

"İçimin geçmesi mi?" Neredeyiz biz, bir Bronte romanında mı?

"Bilirsin... Bayılmak, çakılmak, yeri boylamak?"

"Evet ama sen *içinin geçmesi* dedin." Popomu yavaşça merdivenlerin en alt basamağına koydum, sanki doğum yapıyormuş gibi nefes alıyordum.

"Hah." Luke çenesini kaldırdı, ellerini arkasında birleştirdi ve evin girişinde Viktorya Londra'sından kalma bir polis memuru gibi bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı. "Benim eski zamanlardan kalma diyalogumdan etkilenmemişse benziyorsun."

Gözlerim zeminde onu takip etti ama kapıyı gözümün önünden ayırmadım, umarım kapı ona attığım gözüm üzerinde mesajını alıyordur.

“Ben daha çok sokak ağzını tercih ederim,” diye cevap verdim.

“Anlaşıldı,” dedi. Yüzündeki gülümseme o kadar güzeldi ki dünyada bu gülüşü göremeyen insanlar için üzüliyordum.

Çok hızlı nefes alırsanız genellikle bunun etkisi boğazınızda bir kuruluk oluyor. Şu anda ağzımın içerisinde bir avuç kumu yoğunluğunu hiç bozmadan muhafaza edebilirdim ama şu anda mutfağa gidip kendime bir içecek koyabileceğimden emin değildim. Sola doğru eğildim, merdivenden buzdolabına kadar olan mesafeyi ölçmeye çalıştım.

“Bir şeye mi ihtiyacın var?” diye sordu Luke birkaç saniye önce aramızda oluşan flört havasını öldürerek. Ondan bana bir bardak portakal suyu koymasını isteyemezdim. Değil mi? Hayır. Bu çok tuhaf olurdu. Bir restoranda vardiya yapmıyordu.

“Hayır, teşekkürler.” İki elimle merdivenin korkuluklarına tutundum, o kadar sıkı tutunmuştum ki ellerimin su toplamasına az kalmıştı. Ama vücudumu kaldırmaya çalıştığımda bacaklarım *yok canım, sen de!* tavrını takındı. Popom küt diye merdivene geri düştüğü anda Luke öne doğru atıldı ama bu sefer birinci basamak yerine ikinci basamağa oturmuştum. Bu utanç vericiydi. Ve şu anda etrafta yaklaşmakta olan tuhaf havayı yumuşatacak bir anne yoktu. Luke ellerini ceplerine soktu. Sanırım kendine bana üçüncü bir defa uzanmamak konusunda güvenmiyordu.

“Norah, senin bu bağımsızlık konusundaki yürekli hâlimden hoşlanmadığımdan değil ama lütfen bana ihtiyacın olanı getirme konusunda izin verir misin?” Şu anda sanki kendini ayaklarımın önüne atmaya hazır gibi duruyordu.

“Bir bardak portakal suyu iyi gelebilir,” dedim ama konuşurken ayak parmaklarımı bükmüştüm.

“Portakal suyu. Tamam. Onu nerede bulurum?” dedi mutfağa doğru ilerlerken.

“Buzdolabında.”

“Tamam,” dedi, sonra bir şarkı mırıldanmaya başladı. Dolap kapaklarını açıp kapattığını duydum. “Hey komşu, bardaklarını nerede saklıyorsun?”

"Mikrodalga fırının üstünde," dedim.

"Tamamdır. Kendime de bir bardak koyabilir miyim?"

"Elbette." Gülümsedim çünkü bu biraz burada kalacağı anlamına geliyordu.

Luke şarkı söylemeye başladı. Sözleri değil, notaları mırıldanıyordu. La'lar, Di'ler ve Da'lardan oluşan bir şarkı mutfakta Luke'la birlikte geziyordu. Kafamda Luke'u, Los Angeles'ta bir barda kokteyl sallarmış gibi, içeride portakal suyu kutusunu bir sağa bir sola sallarken hayal ettim.

Birkaç saniye sonra sessizleşti ve tekrar koridora geldi.

"Madam, buyrun," dedi dilini yuvarlayarak. Sahte Fransız aksanı tapılası derecede sevimliydi, tıpkı sahte İngiliz aksanı gibi. Elindeki iki portakal suyu bardağından birini bana uzattı, ellerimiz birbirine değmesin diye dikkat ediyordu.

"Hem servis, hem de müzik," diye alay ettim. "Şimdi etkilendim işte." Belki de alay etmekten çok flört ediyordum. Konuşurken kirpiklerimin arasından Luke'un yüzüne baktım ve cilveli bir gülücük attım. Daha önce annemin bu surat ifadesini Kargocu Dave'e kullandığını görmüştüm. Dave eve örnek taşlardan her bırakışında bunu yapıyordu.

Luke bana doğru tek kolunu silkti. "Ne diyebilirim ki? Bunun olması bir an meselesiydi zaten." Merdiveni çıkmaya başladı. Göğsünü duvara yaslamıştı ki geçerken bana değmesin. Yukarı çıkarken onun poposunu izlediğimi fark edince kıpkırmızı oldum. Luke üçüncü basamağa oturdu, dizlerinin üstüne doğru eğildi ve bana gülümsedi.

"Senin okula gidiyor olman gerekmez mi?" diye sordum isteksizce.

"Hayır. Bugün okulu asabilirim. Onlara tıbbi bir acil durum olduğunu söylerim."

"Benim tıbbi acil durumumu okulu asmak için bir bahane olarak mı kullanacaksın?"

Omuzlarını silkti. "Okulu asmak için belki... Ama bu bahane-

yi biraz da seninle vakit geçirebilmek için kullanabilmeyi umuyordum. Senin için sorun olur mu?"

Ahlaki ikilem. Onunla tartışıp okula gitmesi gerektiğini mi söylemeliyim yoksa çenemi kapatıp, burada oturup onunla portakal suyu mu içmeliyim?

Tartışmaya bile gerek yoktu. Dudağımı ısırdım, genişleyip yüzümü yutabilecek büyüklükteki bir gülümsemeyi geride tutmaya çalışıyordum.

"Pekâlâ, daha önce Yüce ve İhtişamlı Amy Cavanaugh ile tanışmış mıydın?" diye sordu Luke.

"Hayır. Bugün ilk defa tanıştım."

"Peki nasıldı?"

Omuzlarımı silktim, bardağımın içindeki portakal suyunu döndürdüm. Kutunun üzerinde "posasız" yazıyordu ama hiçbir zaman emin olamazsın. "Çoğu insan beni ürkütüyor ve/veya gözümü korkutuyor. Amy de bir istisna değildi."

Bir saniyeliğine anlayamadı, duvar kâğıdımızdaki dönen şekilleri inceledi.

"Bu nasıl oluyor?" diye sordu. "Yani, demek istediğim, hayatın boyunca hep korkmuş muydun?" Yüzüne baktım ve kaynarak dumanı tüten bir kibarlık ve içtenlik gördüm. Biraz da merak vardı.

"Tüm bunları dinlemek istemezsin." Bunu aslında kendime mi yoksa ona mı söylediğimden emin değilim.

"Ama istiyorum. Senin kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

İlerlemek istiyordum. Bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyordum. Sonuçta bu artık bir sır değildi. Bu kısa süreli arkadaşlığımızda beni birden fazla kez kriz geçirirken görmüştü ve hâlâ yanıma geliyor, sorular sorup merdivenlerde yanımda oturarak portakal suyu içiyordu. Bunun bir değeri olmalıydı. Ayrıca, onun bu konuda ne hissettiğini öğrenirsem kendimi rahatlatılabildim. Durmadan sözde hayatım hakkında ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmak beyin hücrelerimi mahvediyordu. Annemle bu sabah kahvaltı sofrasında bulmaca çözmeye çalışıyor-

duk ama bir tek soruya bile cevap verememiştim. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ama bir kâğıda kalpler çizmeye başlamıştım ve onlar tamamen doğruydu.

Beynimde deliliği kontrol eden gizli kısımlar da anlatmam gerektiğini düşünüyör olmalıydı çünkü görünüşe bakılırsa çenemi kapalı tutmam için yeterince güçlü bir karşıt görüş sunamıyorlardı.

“Her zaman böyle korkmuyordum. Yani, bazen belki biraz içime kapanırdım ya da biriyle olmaktansa kendi kendime kalmayı tercih ederdim. Korktuğumdan değil ama belki de utangaç olduğumdan.”

“Başına bir şey mi geldi?” Olumlu cevap verebilmeyi istediğim tek soru. Anlatacak trajik bir hikâyem olmasını istediğimden değil. Sadece eğer böyle bir nedenim olsaydı başkalarına anlatmak çok daha kolay olurdu. Bir yılan tarafından ısırıldıktan sonra sürüngenlere karşı fobi oluşturmuş birine şüpheci sorular sorulmazdı.

“Hayır. Hiçbir şey gelmedi.”

“Yani, bir sabah uyandın ve evden çıkmaya korktun mu?”

Serbest duran elimin parmakları merdivenin kenarına dolandı. Sıkıca tutunmuştum, sorduğu sorunun kuvvetinin beni oturduğum yerden uçuracağından korkmuştum.

“Bekle...” dedi başını iki yana sallayarak. “Bu ağızımdan yanlış çıktı. Üzgünüm. Bu kadar yargılayıcı olmamalıydı.” Pişmanlık alnunu kırıştırmıştı, gerginlikten eli sanki bir şey unutmuş da ona üzölmüş gibi dizini dövdü. İten davranıyordu. Toparlayabilirdim.

“Sorun değil,” dedim gülümseyerek. Eğer yeterince şımarık olsaydım bir göz kırpardım. “En azından bana bu durumun neden ‘üstesinden gelmediğimi’ sormadın. Ya da benim favorim olan, ‘Neden artık kafanı buna yormayı bırakmıyorsun?’” Dilimi şaklattım, parmaklarımla silah şekli yapıp karşımdaki boş duvara birkaç el ateş ettim. “Tabii. Hemen ilgileniyorum,” dedim

bunu sırf zevk aldığım için yaptığımı düşünen yüzlerce şüpheci sese karşılık vererek.

Luke ellerini bacaklarının arasına soktu, dizlerini sıkıca birleştirdi, böylece ellerini hapsedebilmişti. Belki de bunu bana uzanıp dokunabilmek istediği için yapıyordu? Beni farklı türde bir düşüşten kurtarabilmek için.

“Sıklıkla soruluyor mu?”

“Birkaç kez olmuştu. Arkadaşlarım, yani eski arkadaşlarım, daha önce sormuşlardı.” Omuzlarımı silktilim. O gün patlamış mısır ve bir filmle başlamış ama gözyaşları ve kalp kırıklıklarıyla bitmişti.

Mercy Carr, anaokulundan beri tanıdığım bir kız, daha açılış konuşmaları başlamadan tartışmayı başlatmıştı. Mercy elleriyle konuşmayı severdi. Kendi ve diğer birkaç kızın benim ne sorunum olduğuyla ilgili konuşmalarını ve hastalığımın gerçekliğinden öylesine bahsederken elleri havada kanat çırpmaya başlamıştı. Anlaşılan neden kendime artık korkmamam gerektiğini söylemediğim konusunda bir karara varamamışlardı. Mercy hastalığımı, onun mor renginden hoşlanmamasıyla karşılaştırmıştı. Sonra bir gün, annesi ona lavanta renginde hayatında gördüğü en güzel kapri pantolonu almıştı ve böylece tiksintisinden kurtulmuştu. Böyle basitçe. Mercy’yle o günden sonra bir daha görüşmedim. O günden sonra başka hiçbir arkadaşım ile görüşmedim.

“Büyükkannem de bir kez söylemişti.”

Luke’un gözleri şokla açıldı. Benimkiler de o gün böyle açılmıştı. Mercy’nin on sekiz gibi davranıp, sekiz yaşında biri gibi düşünüp, onun tabiriyle akıl dramımı sorgulamasını biraz da olsa bekliyordum ama büyükkannem bana o soruyu sorduğunda içimde bir parçam ölmüştü.

“Evet,” dedim gülümseyerek.

“Sanırım senin için bunu kabullenmesi zor olmuştur.”

“Aside batırılmış çiviler gibiydi.”

“Off.”

Aslında böyle söylemek istememişti. Büyükkannem, babamın

annesi, boşluğu doldurmak için vardı. Bizi terk ettiği için babamı asla affetmemişti. Büyürken, büyükannem babamı eve geri getirebilmek ve benim sorumluluğumu almasını sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Hatta babamı vasiyetnamesinden çıkarmakla bile tehdit etmişti ki sanıyorum bu yüzden bir hafta sonra o mektubu almıştım.

“Bir gün yemeğimin üstündeki siyah noktalar yüzünden bayıldığımda çok korkmuştu. Ama aslında süper biriydi.” Güldüm çünkü bu anım dışında büyükanneme ait anılarım genellikle komikti.

“Öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı.

“Büyükannem K. Maine Banyo ve Güzellik ürünlerinin sahibi Katie Maine’di.” Bir zamanlar Şeker Kumu Lifi Amerika’daki her banyonun vazgeçilmeziydi. Onun ürettiği balmumu dudak kremleri bana ve anneme bu evi aldırmişti.

“Hadi canım! Annemin dolabında o üründen bir sürü var.”

“Gerçekten mi?”

Portakal suyundan bir yudum alırken başıyla onayladı, dişlerinin bardağa çarptığını duydum. Bardağı ağzından çekip yere koyana kadar kafamın içinde bardağın ağzında parçalanmasından ve çilek dudaklarını kesip yarmasından korktum.

“Anneme ve bana çok iyi baktı.” On yaşıma girdiğim ve bizi Disneyland’a götürdüğü yazı hatırladım. Benimle birlikte bütün hız trenlerine binmişti çünkü annem çok korkmuştu. Hız trenlerinden birinde takma dişini düşürmüştü. “Aşırı kurnazdı ve ona kızgın kalmak neredeyse imkânsızdı. Ve tüm bu olaylar başladığında herkes korktu, anlıyor musun? Bu duruma alışmak fazlasıyla çaba ve düzenleme gerektirdi.” Büyükannemin kalbi o kadar büyüktü ki ölümüne sebep olan şeyin kalbi olduğunu duyduğumda inanamamıştım.

Konuşmayı kestik. Ona anlattıklarımı sindirmeye çalışıyordu. Saniyeler yavaşlamaya ve vücudum kasılmaya başlamıştı, rahatsız edici sessizliği rahatlatmaya çalışıyordu.

“Benim büyükannem Grey Oaks’ta yaşıyor,” dedi. Luke’un

vücut dilini okuyabiliyor oluşuma minnettar olmanın da ötesindeydim.

“Grey Oaks?”

“Bir huzurevi.” Elbette öyledir. Bu tür yerlerin isimlerini koyan insanlar bir uçuğun zarafetine bile sahip değildi. “Oraya ne zaman gitsem bana Matthew diyor.”

“Neden?” diye sordum, dikkatle ilerliyordum çünkü demans hastalığının beyne ne zararlar verebildiğini okumuştum. Yani, büyükannesinin demans olduğunu varsaymıştım.

“Akli eskisi gibi değil,” dedi. “Ve sanırım Matthew’a çok benziyorum, yani babama.” Futbol yüzüğünün önceden takılı olduğu parmağına dokundu. İlk kez konuştuğumuz gün parmağında takılı olan zevksiz yüzüğün babasına ait olduğunu anlamak için parlak bir zekâya gerek yoktu. Gerçekten baktığın zaman gözden kaçırman imkânsızdı.

“Sanırım senin de baban pek etrafta olmuyor,” dedi.

“En son duyduğumda Alpler’deydi, tüm malvarlığını yirmi bir yaşındaki sarışın bir kıza, Anika’ya yediriyordu,” dedi. Harika. Bir dikkatle çalışıp binlerce ince çizgi çizen ressamlar vardır, bir de odanın karşısına avuç avuç boya fırlatıp bir yere çarpmasını umanlar. Şu anda ben kesinlikle ikinci kategoriye giriyordum.

“Of. Bu acıtmıştır,” dedi.

“Yok ya. Bu olaya pragmatik yaklaşımaya karar verdim. Hiç tanışmadığın bir adamı özleyemezsin, değil mi?”

“Sence senin bu saçmalığa-ayırarak-zamanım-yok kalkanını ara sıra okul için ödünç alabilir miyim?”

“Tabii ki. Sana postalarım. Adresin neydi?” diye karşılık verdim. Sırıtişi hipnotize ediciydi. Buzları eritme sanatında pek becerikli olmamamı önemsemiyor gibi görünüyordu.

“Luke, babam ortadan kaybolur derken ne demek istedin?” Soru ağzımdan çıktığı gibi ne kadar ağır olduğunu fark ettim. Bir kaya misali merdivenlerden yuvarlandı ve doğruca laminant zemine çarptı. Telaşlandım, yanaklarım alev alevdi. Bunu zaten soracaktım ama belki şimdi, bu kadar az şey biliyorken değil.

"Hafızan da epey iyiymiş," dedi kaygısızca.

İrkildim. "Üzgünüm. Sormamam gerekirdi. Bir şeyler düşünmeye başladığımda, aklım fazla meşgul olduğunda, filtrelemekten konuşup duruyorum..."

"Norah, sorun değil," diye araya girdi. "Panik olmana gerek yok. Bunun hakkında konuşmak beni rahatsız etmiyor. Ayrıca, sanırım ben de sana biraz bilgi vermeliyim, değil mi?" Gülümse-di. Acaba evlenme teklif etmek için çok mu erkendi? "Annemin tabiriyle babamın gezme hastalığı var."

"Gezme hastalığı mı?"

"Babam seyahat etmeyi sever. Yani ciddi anlamda sever." Anlamam gerekiyormuş gibi bana bakıyordu. Ne kadar az bilgi verdiğinin farkında olduğunu sanmıyordum ama yüzümdeki karışık ifade onu uyandırdı.

"Bu kulağa çok saçma gelecek," dedi. Başparmağını ağzına götürdü ve kemirmeye başladı.

"Saçmalık tam da benim alanım." Gülümsedim, kendimi durduramıyordum. Kendimi durduramıyordum çünkü az önce farkında olmadan bana, bende sadece sorunlu kısımları görmediğini söylemişti.

"Annem hayatı boyunca bir hostesti," dedi. "İkisi de yirmili yaşlarındayken babamla Arjantin'e giden bir uçakta tanışmış-lar. Babam bir gezgindir. 'Kafamı yastığa koyabildiğim her yer evimdir,' türünde bir insan."

"Minibüsündeki şu çıkartmalar?"

"Gittiği tüm yerler." Vay canına. Bir sürü çıkartma vardı. "Annem babamın seyahat etmeyi, gitmesi ve görmesi gereken her yer bitene kadar bırakmayacağını düşünüyor." Bunu anne-sinin söylediğini anlayabilirdiniz. Kelimeler çok romantik, âşık bir kadın tarafından söylenmişti ama Luke bu düşünceye burun kıvınyordu. Elleri yumruk hâlini aldı, parmaklarını küttetti.

"Ona kızgın mısın?"

"Hayır. Artık değilim ama eskiden öyleydim." Luke çenesini çevirdi ve bana baktı, gözleri kısıktı, acı gözlerindeki parlak ışı-

tılıyı bulutlandırmıştı. “Bu bir tür hastalık gibi. Babam bizimle kalmayı denedi, bir yuva kurmayı denedi. Aslında birkaç kez denedi ama hareket etmeyi bırakınca depresyona giriyor.”

Hah. Babası bana benziyordu, sadece benim tam tersimdi.

“Peki şimdi sizinkiler ayrı mı?”

“Fiziksel mânâda ayrılar. Ama hâlâ evliler. Hâlâ birbirlerine deli gibi âşıklar. Bu nedenle ülkede gezinip kendine yeni bir aile aramıyor. İkimizi de koşulsuz sevdiğini söylüyor.” Luke derin bir nefes aldı. “Çok asil bir kelime, *koşulsuz*. Cesur. Hakkında hiçbir şey bilmediği durumlara bağlanmak.” Düşüncelerinde kayboldu, önündeki boş alana bakıyordu, özellikle odaklandığı bir şey olmadan. Aklının nerede olduğunu bilmiyordum. Onun da bildiğini sanmıyordum. Keşke parmaklarımı onunkilere dolayıp onu merdivenimin güvenli alanına geri getirebilseydim.

“Eskiden anneme babamı kalmaya ikna etmediği için kızardım. O da bana anlamak için çok genç olduğumu söylerdi. Ama ortada anlayacak ne vardı? Bizi durmadan bırakıp gittiğine göre bizi seviyor olamazdı.” Başparmağını altdudağına sürdü. Bir an acaba tırnak etlerini mi kemirmeye başlayacak diye merak ettim. Çünkü ben olsam öyle yapardım. Bunun yerine ayağa kalktı, merdivenden indi ve huzursuzca yürümeye başladı. Onu tutmadım. Onu tutmadım ya da yerine oturmasını istemedim çünkü ben döndüğümde insanların beni durdurmaya kalkmasından nefret ederim.

“Üç yıl sonra on beş yaşıma bastığım yaz eve geldi. İçi dondurmali kek dolu arabasıyla geldi, bir de sahte bir Super Bowl yüzüğü vardı. Ama bu seferki ziyaretinde bir değişiklik vardı...” Sonra yürümeye başladığından beri ilk defa bana bakmak için döndü. “Yani, bizi gördüğüne her zaman sevinirdi ama özellikle *bu sefer sadece mutlu değil, huzur bulmuş gibiydi*.

“Bir hafta, iki hafta, üç hafta derken sekiz hafta sonra hâlâ bizimleydi.” Hatırayı tekrar yaşarken gözleri parıldadı. Hikâyenin bu kısmını sevmiştim.

“Hiçbir şey yapmadık, sadece eski evde bir çift ezik gibi ta-

kıldık, Cheetos yedik ve Cartoon Network izledik. Babam iyi bir adamdır, anlarsın ya? Göz kamaştırıcı beyaz dişleri ve çarpık bir gülüşü olan, reklam filmlerinde yer alan sahte aile babalarından biri gibi değildir. Demek istediğim, tıraş olmayı unutuyor ve hiç stil duygusu yok ama sıcakkanlıdır. Çok gülümser, her şeyde ve herkeste iyiyi görür. Hiç tanışmadığı insanlar için acı çeker, sanki taparcasına karşılığını verir. Sanırım onu seversin." Başımila onayladım çünkü ben de öyle düşünüyordum.

"Annemin çalıştığı yerde bir iş buldu, havaalanında gişe görevlisi olarak çalışmaya başladı. Bense her sabah kahvaltı masasında onunla birlikte oturmaktan çok büyük keyif alıyordum. İkisi de sabah işe gitmeden kahvelerini alıyorlardı. Gerçek Rockwell tarzı hareketler, anlarsın ya? İşte tamam, demiştim kendi kendime, artık hep yanımızda kalacak. Kafasının içinde her ne tür bir çılgınlık vardı ise artık yok olmuştu ve burada mutlu olacaktı." Yürümeyi bıraktı, sanki tuğladan bir duvara çarpmış gibi. Konuşmadım çünkü düşüncelerini toplamakta zorlandığını görebiliyordum, muhtemelen bazı istenmeyen duyguları bastırma-ya çalışıyordu.

Gözlerini kapadı, nefes alırken gücünü toparladı ve nefes verirken üzüntüyü salıverdi. "Babamı gitmesinden bir hafta öncesine kadar hiç ağlarken görmemiştim. Onu mutfağın zemininde, yerde büzüşmüş bir hâlde ağlarken ve yere döktüğü şekerle daireler çizerken bulmuştum. Anlayacağın kafasındaki plan eve gelmek ve burada kalmaktı. Ama depresyon geri geldi ve artık dayanamayacak hâle gelene kadar onu yıkmaya devam etti.

"Onu seviyorum... Koşulsuz olarak. Ama evet, sevmemeyi dilerdim, bazen onun iyi olmadığını unutuyorum. Bazen, eve gelemeyeceğini söylemek için açtığı telefonların annemi ne hâle getirdiğini görüyorum ve tek yapmak istediğim ona bağırıp küçük bir çocuk gibi hareket etmeyi bırakmasını ve eve dönmesini söylemek oluyor. Ama sonra babamı bir daha öyle yıkılmış bulmamak için o sekiz haftanın her gününün her saniyesini geri vereceğimi hatırlıyorum."

“Üzgünüm,” dedim. Bunun söylenmesi gereken şey olup olmadığından emin değildim. Hatta söylenebilecek bir şey var mı ondan bile emin değildim.

“Olma.” Durdu. “Bu tuhaf gelebilir ama başka türlü olmasını dilemem, biliyor musun? Sanki onun bazı özelliklerinin yok olmasını dileyemem çünkü o zaman o benim babam olmazdı.”

Burnumun direği sızladı. Gözlerimi açık tutuyordum çünkü gözümü kırparsam yaşlar ineceğini biliyordum. Annem bana aynı şeyi benim hakkımda defalarca söylemişti, genellikle bir ucube gibi davrandığım için özür diledikten sonra.

“Berbat biri olduğumu düşünüyor olmalısın.” Çenesi göğsüne değiyordu. “Babam beyninin düşünme şekline söz geçiremezken ona öyle bağırması olmam...”

“Hayır!” dedim coşkuyla, merdivenin korkuluklarına dayanmış, suratımı boşluğa yerleştirmiştim. “Şaka mı yapıyorsun? Bazı günler annemin bu kadar zamandır beni öldürmemiş olmasına şaşıyorum. Hastalandığımdan beri sadece birkaç kez tartıştık ama kavga etmeye başladığımızda çılgıklarımız bu evi yıkabilir. Ama ne kadar bağırırsak bağıralım birbirimizi daha az seviyor değiliz. Çok iyi anlıyorum. İki taraf için de zor bir durum. Anlayabiliyorum. Gerçekten.”

“Vay canına.” Birkaç saniyelik tuhaflığı gülerek geçiştirdi, sonra merdivende yanıma oturmak için geri geldi. “Biliyor musun, tüm bunları anlattığım tek kişi sensin.” Onur duymuştum. Ayrıcalıklı hissediyordum. Özel konuları paylaşmanın zor olduğunu bilirdim. “Babam çok sık etrafta olmaz, bu yüzden çoğu arkadaşımın babamın ölmüş olduğunu sandığına eminim.”

“Babanla hiç tanışmadılar mı?”

“Hayır. Sen onu gören ilk kişisin ki bu biraz garip geliyor.” Yukarı baktı, sonra bakışlarını aşağı indirdi ve tekrar bana dönmeyen önce kotunun yan tarafındaki dikişlerle oynadı. “Bunları söylemek bana da çok iyi geldi.

“Her neyse...” dedi boğazını temizledikten sonra. Omuzlarını

dikleştirdi ve odaya testosteron öksürdü. "Noel'de geri gelecek. Bu sefer bir haftalığına burada kalacağına söz verdi."

"Bu harika." Sahte bir gülücük attım ve başımı neşeyle sallayarak onayladım. Klişeyarılarla çok umutlanmamasını söyleyip onun için burada olacağımı söyleme dürtüsü çok güçlüydü ama bir şekilde yutmayı başardım.

Çok yorgundum. Dik oturmaya çalıştım ama omurgam sanki süngerden yapılmış gibiydi, bu yüzden bunun yerine öneye doğru eğildim, dizlerime dayandım ve boş boş veranda penceresinden dışarıya baktım. Luke da aynısını yaptı.

"Şu süper iyi giden bir partiyi karaokede aşırı derecede yavaş, kalp kanatıcı aşk şarkıları söyleyerek berbat eden insanları bilir misin?" diye sordum.

"Evet?"

"Biz bunu bir iş hâline getirmeliyiz ama biz şarkı yerine kendi hikâyelerimizi anlatırız," diye alay ettim. Kahkahalarla güldü. Sanki esnemiş gibi bana da bulaştı ve ben de sanki vücudumun yanları yarılmış ve ciğerlerimi yakan keder dışarıya dökülmüş gibi gülmeye başladım.

"Pekâlâ, komşu, bu gerçekten çok *eğlenceliydi* ama yola çıkmalıyım. Cezamı çekmem gerek." Okula çoktan iki saat geç kalmıştı. Sanırım bu noktada ondan söyleyecek kelimelerimiz bitene kadar burada kalmasını istemem adil olmazdı. Ayrıca benim de ciddi anlamda yükselmeye ihtiyacı olan bir dönem ortalamam vardı.

Sessizce kapıya yürüdük. İkimiz de yürüyüşün yeterince uzun sürmesi için ağır adımlarla yürüyorduk. Yani ben öyle yapıyordum ve uzun bacakları olmasına rağmen Luke benimle aynı ritimde yürüyordu. Bu nedenle sanırım onun da yavaş yürümeye çalıştığını söyleyebiliriz.

"Sana bir sorum var," dedi Luke verandaya çıkarken. O kadar hızlı hareket etti ki botlarının topukları üzerinde dönecek fırsat bulabilmesine şaşırmıştım ama bulmuştu. "Varsayımlı bir soru."

"Tamam."

Bu ciddi olabilirdi. Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı, ben de kendimi kapı çerçevesine yasladım, son bir saatin soracağı soruyla parçalara ayrılmasına hazırdım.

“Bir insan, bu durumda diyelim ki bir erkek, evinden çıkmayan bir kızla nasıl plan yapabilir?” Çenesini eğdi, bana kaşlarının altından bakıyordu. “Tamamen varsayım,” diye hatırlattı. Bir şeye tutunuyor olmam iyiydi, böylece düşüp ölmeyecektim. *Kalbi patladı*, mezar taşıma aynen böyle yazarlardı.

“Pekâlâ.” Fısıldayarak konuşuyordum çünkü bu bir rüya olmalıydı ve çok yüksek sesle konuşursam uyanmaktan korkuyordum. “*Varsayımsal olarak konuşuyorum*, erkeğin muhtemelen kıza sorması gerekir. Sonra bilmiyorum, belki kız filmlerden hoşlanıyorsa birlikte bir film izleyebilirler.” Omuzlarımı silktim, keşke bir kazak giyiyor olsaydım, böylece arkasına saklanabilirdim. Ayak başparmağımı kapının altındaki pirinçten süpürgelikte gezdirdim.

“Hey, Norah, cuma günü benimle film izlemek ister misin?”

“Evet.”

Salı gününü bulutların üzerinde yürüyerek geçirdim. Sayılır. Arada sırada beynim beni Luke'la olan randevumda nelerin kötü gidebileceği konusunda düşünmeye zorladı, sonra tüm enerjim bulutlardan düşmemeye ve terli vücudumu aşağıdaki zemine sıkmaya harcadı.

Çarşamba günü bir trigonometri ödevini tamamlamam neredeyse altı saatimi aldı. Kafamda (felaket randevularla ilgili boktan şeyleri içermeyen hâliyle) Luke vardı ve zamanımı üçgenlerin açılarını hesaplayarak harcamak istemiyordum. Love Life Live'in 98.6 FM'deki akustik programını dinlemek ve Luke'un gözlerinin rengini, çenesinin kıvrımlarını ve sesinin tonunu düşünmek istiyordum.

Perşembe günü diğer iki günün de üstüne çıktı ama tek fark o gün kemiklerimin altında gerilimden kaynaklanan düşük seviyede bir titreşim vardı. Çok karamsar ve asabiydim. Televizyondaki birinci sınıf eğitim almış sinir bozucu adam politikadan bahsetmeye başlayınca kafa derimi yolmak istedim. Annemin kudurmalarına ve atıp tutmalarına verdiği cevap, "Sen bu çocuğa fena hâlde vurulmuşsun," oldu. Bu sonuca nasıl vardığı konusunda bir fikrim yoktu. Sadece gerçeklerden bihaber olan insanların önemli tartışmalara katılmasına izin verilmemesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordum.

Ruh hâlim saat yedi civarında paspasın üzerinde güzelce katlanmış ve üzerinde tek bir çizgi hâlinde, harika harflerle yazılmış notu gördüğümde düzeldi.

Yarın görüşürüz, komşu.

Bugün cumaydı. Tanrı'ya şükür. Haftanın günlerine ne zaman yeni saatler eklemeye başlamışlardı?

Normal bir insan gibi yataktan çıktım; yuvarlanmadım, çırpınmadım ya da sürünmedim. Dosdoğru adımlar, tıpkı bir yetişkin gibi. Kot pantolon ve en ufak bir tereddüt etmeden hafif kabarık, biraz parlak siyah bir kazak giydim. Sanki yeni yıl arifesindeydik. Her beş saniyede bir daha iyi bir yaşam için kendime yeni bir kural koyuyordum.

Makyaj masama oturdum, uzun zamandır yapmadığım bir şeydi bu. Makyaj masam antika, koyu renkli ve odam için fazlasıyla büyüktü. Bir korku filminde görebileceğiniz türden bir şifoniyer gibiydi. Büyükannem bana bunu verirken öyle demişti. İkimiz de muhteşem olduğuna karar vermiştik.

Tanrım. Aynada kendi yansıمامı ne zaman görsem bir şok geçiriyordum, sanki bir hayalet arkamdan sinsice yanaşmış gibi. Bugüne dair heyecanım biraz da olsa sönmüştü.

Artan kaygı ve uyku eksikliği yüzümün canına okumuştı. Peynir ve şekerden oluşan beslenmemin de faydası olmuyordu. Tıpkı bir heykeltıraş gibi yanaklarımdaki deriyi, gözaltılarımdaki torbaları ve alnımdaki kırışıklıkları çekiştirdim ama ne yazık ki kilden değildim. Ne kadar çok çabalarsam çabalayayım, parmaklarım yüzümdeki ceset görünümünü silemiyordu.

Makyaj masamın çekmecesini açtım. Çekmecenin içi büyükannemin K. Maine her yeni bir şey çıkardığında bana yolladığı malzemelerle doluydu. Hiçbiri açılmamıştı. Yılın sadece elli günü pantolon giyen biri için makyaj yapmak epey zahmetli bir işti. Bu malzemeleri internette satıp kendime yeni bir telefon almayı planlıyordum ama bugün kendini şımartmak için güzel bir gündü. Ayrıca, büyükannem biraz rujun ve rimelin ona kendini daima daha özgüvenli hissettirdiği için ayrı bir büyüğü olduğu-

nu söylerdi. Özgüven benim her daim ihtiyacım olan bir şeydi. Özellikle de bir randevum varsa.

Çekmeceyi karıştırdım, etiketleri okudum, üzerlerindeki şeffaf kılıfları yırttım ve elimin dışına farklı tonlarda renkler sürdüm. Bir rujun bu kadar farklı renkte üretilebileceğini kim bilirdi ki? Beş farklı kırmızı, dört pembe, üç kahverengi, iki mor ve bir simsiyah ruj buldum.

Hepsini makyaj masamın kenarında ufak, itinalı bir sıraya soktum. Bir tanesini seçtim ve yanağıma yaklaştırıp rengine baktım. İşte tam olarak bu zamanlarda bir kız arkadaşın yanıma gelip bana hangi rengin daha çok yakışacağı konusunda yardımcı olması güzel olurdu. Bu hızla ilerlersem, kesinlikle randevuma geç kalacaktım.

Ruj seçme konusunda zaman harcamada rekor kırdığıma eminim. İki saat kaybettim ve tüm hımmıların, ııların sonunda bulduğum ilk renkte karar kıldım.

Kırmızı olması gerekiyordu. Kırmızı gözlerimin rengini ortaya çıkarıyordu ve soluk cildim trajediden çok sanata dönüyordu. Gül kırmızısı. Ateş isimli ruju kullanacak kadar cesur değildim. Rengi kana fazlasıyla benziyordu ve bana vampirleri hatırlatıyordu.

Neyse ki sadece iki farklı rimel vardı. Ve hayatım bir John Hughes filmi olmadığı için mavi rimeli kutusuna geri koydum ve siyahla kirpiklerime rimel sürdüm. Kolaydı.

Bu sefer aynada kendimi gördüğümde, tamamen başka bir sebepten dolayı şaşkındım. Daha iyi bir sebep. Aynada bana bakan Norah, daha önce orada oturan Norah'dan çok daha farklıydı. Bu Norah ciddi anlamda normal, canlı ve akıl sağlığı tarafından yenip bitirilmemiş gibi duruyordu.

"Norah." Annem kapımı çaldı. Korkudan zıpladım. Ruju du-dağımdan silmek için kolum hazırdaydı. Tam olarak neden emin değilim ama sanki beş yaşıdaymışım ve annemin pahalı parfümlerini yer cilasası olarak kullanırken yakalanmışım hissi beni bitiriyordu.

“Nor, uyanık mısın?”

Kapım açıldı. Annem içeri girmişti ve ben hâlâ dudaklarımdaki kırmızı ruju silmemiştim. Parlak bir kırmızıydı ve eğer elimle silmeye çalışırsam tüm yüzüme bulaşıp yüzümde vişneli gazoz gibi leke bırakacağından korkuyordum. Çoktan yatağımı yaptığımı ve içinde uyuşukluk yapmadığımı görünce panik annemin ağzını açık bırakmıştı.

“Hey,” dedi gözleri en sonunda beni bulduğunda şok içindeydi. Giyindiğim için mi yoksa buraya getirildiği günden beri bir kez bile başına oturmadığım makyaj masasında oturduğumu gördüğü için mi bilmiyorum. “Hâlâ yataktasın sanıyordum.”

“Seni istesin sanmıştım,” dedim elimin arkasından. Acaba emerek rujdan kurtulabilir miyim diye düşünüyordum. Muhtemelen hayır. Annem şoka girmişti, aptal değildi. Hem ayrıca, ruju yutabilecek rahatlığa ulaşmadan önce ruj yemenin yan etkilerini Google’da araştırmam gerekiyordu. Annemin kaşlarına endişeli bir kıvrım yerleşti.

“Bugün izin aldım. Elin neden öyle havada duruyor?” Oda ma girdi, topallıyordu. Yüzünü ekşiterek yatağın üstüne oturdu ve bacaklarını uzattı. Ayağına büyük gelen zebra terlikler giymişti ve ayaklarıyla ilgili ne problemi olduğunu tam olarak kestiremedim.

“Neden topallıyorsun?” dedim, hâlâ ağzımı saklıyordum.

“Önemli bir şey değil,” dedi annem kaçınarak, çok hafifçe hareket etmişti ama görmediğim hiçbir şey yoktu.

“Kalçan mı ağrıyor?” Annem gözlerini devirdi çünkü her şeyi görmekte usta anksiyetem onun asla uzun süre sır saklamasına izin vermiyordu.

“Sanırım bugün üzerine ağırlık vermekte biraz zorlanıyorum.”

Minik kendimi yenileme seansımı unuttum, elimi indirdim ve yatağın kenarında duran telefonuma doğru hızla uzandım. “Doktoru aramalıyız. Ya hastanenin gözünden bir şey kaçtıysa? Ya kırık varsa? İnsanların kırık kemiklerle yıllarca yürüyebildiği-

ni biliyor muydun? Şu doktorun bileğın hakkında söylediğı gibi: Kırık kemikler yanlış kaynakabilir ve yıllarca süren acılara sebep olabilir.”

“Tanrım. Bunun için teşekkürler, Tatlı Gün Işığı.” Burnundan homurdandı. Pekâlâ. Sanırım bu biraz fazla dehşet vericiydi. “Sana çok yakışmış bu arada.”

“Ne çok yakışmış?” Telefonumu elime aldım. “Ölüm seni toprağın altına çekene kadar süren acılar” ile ilgili yorumum fazlasıyla dehşet verici olmuş olabilir ama endişe hâlâ yerli yerindeydi. Doktoru aramaya hazırlanıyordum.

“Ruj.”

“Ah.” Utancımı başparmağımın yanındaki bir yara kabuğunu soymaya yönlendirerek omuz silktim. “Sanırım kendimi aptal gibi hissediyorum. Demek istediğim, ruju ilk sürdüğümde öyle hissetmedim ama sen kapıyı çaldığında ruju çıkarmak istedim.”

“Neden?” Annem yanını göstererek hafifçe yatağa dokundu. Yalpalayarak yanına gittim, bu sabahki her şeyi yapabilirsin tavrının üstünden atladım ve annemin yanına oturdum.

“Bilmiyorum.” Ama biliyordum, annem de biliyordu, bu nedenle benim anlatmamı bekledi. “Dışarıdan bakınca çok çabalıyormuşum gibi mi görünüyor? Luke’un, onun gözüne girmeye çalıştığımı düşünmesini istemiyorum. Ya bunu beğenmezse ya da kötü durduğunu düşünürse? Ya eğer...”

“Dur.” Annem omuzlarımı tuttu, yüzünü bana yaklaştırdı ve gözlerini bana kilitledi. “Ruju ilk sürdüğün o âna geri git. Bunu yapabilir misin?” Başımınla onayladım, başka bir şey yapmaktan biraz korkuyordum. Bana televizyondaki o kızgın adamları hatırlatıyordu, şu yatakları inanılmaz derecede pahalı fiyatlara satmaya çalışan adamları.

“Nasıl hissettin? Sadece sen? Başka kimse yokken.”

Gözlerimi kapadım, aynada kendi yansımamı gördüğüm âna gittim. Tıpkı büyükannemin dediğı gibi, kendimi özgüvenli hissetmiştim. Dudaklarım gülücük hâlini alırken kaygan gibilerdi.

“İyi hissettim.”

“O hâlde önemli olan tek şey bu. Sen güzelsin, her zaman öylesin. Yüzüne devasa bir kelebek dövmesi yaptırırsan bile güzelsin. Güzellik insanlara nasıl değer verdiğinden ve davrandığından gelir. Ama eğer biraz ruj seni gülümsetiyorsa, o zaman rujunu sürmeli ve başka insanların ne düşüneceğini umursamamalısın.” Annem aynen böyle yaşıyordu. Bunu tamamen parlak renklerden ve çılgın şekillerden oluşan dolabına sorabilirdiniz.

Gözlerimi açtım, anneme sarıldım, yanağından öptüm ve yanağında gül goncası gibi bir desen bıraktım.

“Şimdi, eğer kalçama gelecek olursak...”

“Doğru. Doktoru ara.” Telefonumun kilidini açtım.

“Sakin ol, tatlım,” dedi kışneme taklidi yaparak. “Benim bir doktora ihtiyacım yok. Hastanede kalçamın röntgenini çekmişlerdi. Kırık yok, sadece kötü zedelenmiş. Yani yanlış kaynaması gibi bir durumdan endişelenmene gerek yok.” Hâlâ bir doktor aramaya hazırdım. Zedelenme demek kanama olduğu anlamına geliyordu.

“Sorun yok,” diye tekrarladı. “İhtiyacım olan şey dinlenmek. Doktorun talimatı, ki bunu eve geldiğimden beri biraz ihmal etmiş olabilirim.” Ona bağırmadım. Ağrısı vardı, bu yüzden bunu duymazdan gelecektim.

“Dinlen o hâlde,” dedim. “Artık bahçede uğraşmak ya da iyi gelsin diye dışarı çıkmak yok...” Bugün ne yapmam gerektiğini anladığımda yüzümün aldığı şekli gördü.

“Evet,” dedi annem.

“Öff. Bugün terapi randevum var.”

Yine unutmuştum.

Luke’ta hafızamın bir kısmını emen bir şeyler vardı. Bu normal miydi? İnsanlar Hub’da öpüşmekten bahsediyordu. Aile üyelerinin gözetimlerinden kaçabilmeyi başaran şanslı çocuklar bazen internette ikinci aşamaya ulaşmaktan söz ediyorlardı. Nerede yemek yediklerinden çokça bahsedip aralarında geçen komik sohbetlerden alıntılar yapıyorlardı ama benim bildiğim kadarıyla kimse daha önce hafıza kaybından bahsetmemişti. Zi-

hinsel not: Randevumdan sonra, yakışıklı erkeklerin yanındayken karşılaşabileceğiniz yan etkileri araştır.

Pekâlâ, bugün Luke'la bir randevum vardı ve annem gaz pedalına basmayı bırak, tek başına yürüyemiyordu bile, bu durumda terapiyi iptal mi edecektik?

"Fazla heyecanlanma, küçükhanım..." Belki de etmeyecektik. "Bence şu sıralar bir seansı atlamamalısın. Doktor Reeves'i arayıp eve son bir kez uğrayıp uğrayamayacağını soracağım." İçimde sanki tüm paramı üzeri çikolata sos kaplanmış üç top dondurma külahına harcamışım da sadece bir kez tadına baktıktan sonra yere düşürmüşüm gibi bir his vardı. Beni yanlış anlamayın, Doktor Reeves harika biriydi ama bugün bir seansın travmasını yaşamadan daha iyi idare edebilirdim. Lanet olsun. Çok yaklaştım.

Doktor Reeves uğrayacakmış. Buraya gelecek, geleceğini biliyorum çünkü annemin ona para ödemesinin dışında sanırım beni biraz seviyordu.

"Belki de bugün erken bitirmeliyiz?" dedi Doktor Reeves. En azından öyle dediğini sanıyordum. Kelimeleri çok dağınıktı, kulağıma giriyor ama aklımın kargaşası içinde bir yerlere takılıyor ve dolanıyordu. Bu gece Luke'la film seyrederken nerede oturacağımızı merak etmekle fazlasıyla meşguldüm. Elbette aşikâr sebeplerden dolayı çok yakın olmayacaktık. Ama sonra düşününce o kadar da uzak oturmamalıydık. Tabii yine aşikâr sebeplerden dolayı. Belki masada oturup mutfaktaki televizyondan izlemeyi teklif edebilirdim. Ama bu durumda o sandalyeler uzun süre oturduğunda rahatsız edici olabilirdi.

"Norah." Doktor Reeves'in daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Beni şaşırttı, delilikten ayrıldım ve bir anda Doktor'a geri döndüm.

"Üzgünüm. Gerçekten. Sizi duymazdan gelmek istememiştim. Ne dediğinizi duymak istiyorum ama herhangi bir şeye konsantre olmakta zorlanıyorum."

"Anlıyorum," dedi Doktor Reeves kâğıtlarını toplayıp bir dosyanın içine sokarken. Dosyanın üzerinde kabartması yapılmış küçük siyah aslanı görünce iyice hayallere daldım. Aslanın gevşek yelelerini düşünmek bana Luke'un koyu renkli saçlarını hatırlatıyordu. "Lütfen özür dileme. Seni bir erkek için böyle gözlerin parlarken görmek güzel bir şey." Kıpırmızı oldum ve

Luke gözlerimi görüp anlamasın diye güneş gözlüğü takabilir miyim diye düşündüm. "Ben sadece vücudundaki çizikler hakkında gittikçe endişeleniyorum. Ve kendine zarar vermediğinden emin olmak benim işim."

Hey. Bekle. Ne? Şimdi benim de dikkatimi çekmişti, sanki çenemden tutmuş ve benimle yüz yüze gelmiş gibi.

Kollarıma bakıyordu ama sanki kendimi bir sedyede uzanmış, bacaklarımı açmış gibi hissediyordum. Ve Doktor da *aşağılarda*, sanki bir jinekolog gibi kurcalıyor, yaralarımı bir el feneri ile inceliyordu.

"Çiziklerim mi?" Ellerimi bacaklarımın arasına gömdüm, ufak yaralarımın bahsettiğini anlamıştım. Ama bu imkânsızdı. Orayı kesiyordum ki kimse göremesin.

"Bu hem annenin hem de benim gergin olduğun zamanlarda yaptığını fark ettiğimiz bir şey."

Dur.

Kafam karışmıştı.

Annem ve Doktor zekilerdi ama X-Men filminde değildik. Bazen bununla ilgili şakalar yapıyordum ama onlar gerçekten akıl okuyan insanlar değillerdi. Duvarların, eşyaların veya kıyafetlerin arkasını görmek gibi süper yetenekleri yoktu. Ayrıca, sadece birkaç kez kesik atmıştım ve son seferinde annem kilometrelerce uzaktaydı, eyalet dışında bir hastanede yatıyordu.

Yüzümdeki kafası karışık ifadeyi fark etti, sanki bir işaret feneri çıkmışım gibi.

"Yaptığının farkında değilsin," dedi. Yüzüne bakılacak olursa kafasının içinde birkaç not alıyor gibiydi.

"Neyin farkında değilim?" Sesim hayal kırıklığıyla titremişti. Analiz etmeyi bitirdiğinde ellerini dua eder pozisyonda birleştirdi ve bana sempatik bir şekilde gülümsedi.

"Bazen panik olmaya başladığında, cildinin herhangi bir yerini kanayana kadar kaşımaya başlıyorsun."

"Yani? Herkes kaşınır."

"Bu doğru, herkes kaşınır. Şu anda bir yerin kaşınıyor mu?"

Gözleriyle masanın üstünü işaret etti. Gösterdiği yere baktım, parmağımın başparmağımı amaçsızca kaşıdığımı gördüm. Karım kasıldı.

“‘Kendine zarar verme’ terimini bilir misin?” Annemin tavşanın-hayata-gözlerini-yumdu ses tonunu kullanıyordu.

“Hem evet, hem hayır.” Kötü bir şekilde gizlenmiş sorusunu bir homurtuyla reddettim. “Ben kendime zarar vermiyorum.” Yani, evet veriyordum, ara sıra. Ama Doktor kaşınmanın, kesmeyle aynı boyutta olduğunu söylüyordu ki aynı boyutta değillerdi. Belki de *kendine zarar verme* teriminin ne olduğunu bilmeyen kendisidir.

Bu seans benim için bitmişti. Şu anda saçma sapan bir şeye dönüşmüştü. Fazla anlamsızdı. Ve bu sözler on seferden dokuzunda kendini *SüngerBob KarePantolon* çizgi filmine duygusal olarak kaptırmış birinden geliyordu. Masayı öylece bırakıp, gidip odamda saklansam annemin ne kadar kızacağını merak ettim. Acaba Luke’la randevumu iptal eder miydi?

Etmezdi.

Edebilirdi.

Bir şeyleri kırmayı düşündüm.

Doktor Reeves kontrol hakkında konuşmaya başladı, makası bacağıma yaklaştırdığımda hissettiklerimi tarif ediyordu. Ama ikisi aynı şey değildi. Herkes bir yeri kaşınınca kaşır. Bazen kaşınan yer kanayabilir. Kendine zarar verme benim kimsenin bilmediği bir yerde yaptığım şeydi, çok nadiren, kendimi iyi hissetmek için yaptığım bir şey. Çok ağır ve korkutucu bir şey. İnsanların önünde hemencecik kaşınmakla alakası yoktu. Değil mi? Şu adı çıkmış burnunu karıştıran ve küçük yara kabuklarını yiyen Tommy Martin, birinci sınıfta her karnı acıktığında bir şeyler atıştırmaya karar verdiğinde kendine zarar vermekle suçlanıyor muydu? Hayır. Bence Doktor yok yere olay çıkartıyordu. Kaşınmak normal bir şeydi ve halihazırda sallantıda olan akıl sağlığımdan tuğlalar çıkartmasından hoşlanmıyordum.

Başparmağım bir ateş karıncası tarafından ısırılmış gibi his-

settiğimde gitmeye hazır hâldelerdi. Tırnağım derimi delip geçmişti. Kanıyordu. Aklım geçtiğimiz hafta bacağımda oluşan kırmızı kan göletine geri gitti.

Bu bir anlama gelmiyordu.

Gelmiyordu.

Sadece kaşıntım vardı.

Herkes kaşınır.

Herkes.

Tek fark, Doktor Reeves'in sorduğu sorunun cevabı *hayırdı*.

Kaşıntım yoktu. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir gıdıklanmaya, bir titreşime, bir örümceğin üzerinde yürüme hissine dair, şu anda tırnağımın altında kurumakta olan kana sebep teşkil edecek bir anı hatırlamaya çalışıyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Hiçbir kaşıntı yoktu, kendimi hissizce kaşımamı gerektirecek bir sebep yoktu.

Sandalyemden hızla kalktım, ellerimi önüme uzattım, sanki fazladan parmaklar çıkarmışım gibi onlara bakıyordum. Onlardan uzaklaşmak istiyordum ama bir anda uzaklaşamayacağımı fark ettim. Bunun yerine eviyeye doğru gittim, soğuk suyu açtım ve kanı yıkamaya başladım. Sabunu aldım, ellerime bir ton yeşil sabun sıktım, sonra ovuşturmaya başladım. Yeni açılan yara yanmaya başladı ama köpüklerden oluşan kalın tabaka ellerimi tamamen kaplayana kadar durmadım. Ellerimi duruladım ve ellerim tekrar temizmiş gibi gelene kadar tekrarladım.

İşim bittiğinde derin bir nefes verdim, o kadar kuvvetliydi ki dışarıdaki ağaçların yaprakları sallandı.

"Bunu bana şimdi mi söylüyorsunuz? Hayatımdaki ilk randevumdan önce mi?" diye sızlandım. Titreyen bacaklarla masaya geri döndüm. Sandalyenin üzerine çöktüm, dirseklerimi masanın üstüne koydum ve alnımı ellerimin içine gömdüm. Masanın parlak yüzeyinden kendi yansımamı görebiliyordum. Dünyadaki hiçbir makyaj malzemesi bu ifşanın üzerini örtemezdi. Çimento-ya, bir kumlama makinesine ve lanet olası yepyeni bir yüze ihtiyacım vardı. Yansımamın üzerine bir yumruğumu indirdim.

“Norah, beni dinle.” Doktor Reeves yeniden masaya bir ağaç çiziyordu. Tek bir yan bakışımla ağacı kestim. “Bunu sana söylüyor olmamın sebebi *zaten* randevun. İlişkiler herkes için zordur.”

Biz Luke’la bir ilişki içinde bile değiliz, dedi aklım ve kendi içimde bir çocuk gibi dövünerek ağlamaya başladım. Elbette Doktor Reeves’i düzeltmedim çünkü bunu yapmamam gerektiğini bilecek kadar akıllıydım ve söz konusu benim aklımsa etiketler anlamsızdı. Duygularlaysa sorun yoktu ve aslında tek önemli olan da buydu. Doktor Reeves vücuduna zarar vermenin kontrolü elinde tuttuğunu hissetmenin sıkça başvurulmuş bir yolu olduğunu açıklıyordu.

Sanki bir krupiyeymiş ve kart dağıtıyormuş gibi önüme parlak renkte broşürler koymaya başladı. Hepsinin üzerinde yaz güneşinin altında güneşlenen ve gülümseyen gençler vardı. Mutlu, ışık saçan ve parıldayan gençlerdi; yani kendine zarar vermenin tam tersi. *Kendini Kesme ile Mücadele Etme* isimli bir seriydi. Zekice. Eminim bütün çocuklar bunlara uzanırken kendini rahat hissediyordur.

“Şunlara bir göz gezdir,” dedi Doktor Reeves teşvik ederek. Broşürü bana doğru itti. “Bunu kendini hazırlıyormuşsun gibi düşün,” dedi. “Buna ihtiyacın olmayabilir ama bu konuda bir şeyler bilmekten bir zarar gelmez.”

Broşürler Adrian Thomas isimli biri tarafından yazılmıştı. İsmi Comic Sans fontuyla yazılmıştı çünkü bu insanlar kesinlikle genç numarası yapıyordu. Şu anda bir koca şişe sütü yutup ekşitebilirdim.

İlk sayfayı çevirdim, açılış paragrafını okudum. Burnum o kadar havadaydı ki neredeyse tavanın kokusunu alabiliyordum. Keşke kendimi bir deliler hastanesine kapatılmış gibi hayal etmek yerine kelimelerimi kullanabilseydim.

“Otobiyografik hikâyeler var. Bu insanlar kendilerine zarar vermekten uzak durabilmek için kullandıkları farklı tekniklerden bahsediyorlar. Bu adam...” Adrian’ın fotoğrafının üstüne parmağını koydu. Adrian yaşlıydı, belki ellili yaşlarındaydı,

beyaz saçlı ve gözlüklüydü. Sanki hayatının çoğunu bir kütüphanede geçirmiş gibiydi. "Eskiden kendini kaşıma hissi geldiği zamanlarda cildi üzerinde resimler çizermiş. Ve bu kadın..." İki numaralı broşürü açtı ve Roxie Gaines'le tanıştık. Benden sadece biraz daha büyüktü ama kesinlikle mavi saçları ve koyu makyajıyla benden daha havalıydı. "Roxie kendine zarar vermek yerine stres toplarını parçalamış." Doktor Reeves gösterip anlatmayı bıraktı, geri çekildi ve yılan derisi çantasının içinde kayboldu. Sahte deridendi, tanıştığımız ilk gün bunu sormuştum.

"Sana bir şey aldım," dedi, elinde kahverengi bir kesekâğıdı vardı. Kesekâğıdını çevirdi ve içinden yarım düzine gökkuşağı renkli top çıktı. Birkaç saniye masanın üstünde zıpladılar ama Doktor Reeves onları kollarının arasında kontrol altına alınca durdular. "Stres topları," dedi gururla. "Gizlice cebinde birini taşıyıp Roxie gibi yapabilirsin diye düşündüm."

Renkli toplardan birini eline aldı ve bir hamur gibi sıkıştırdı. "Bunları satın aldığım mağazadaki adam bana bunları parçalamanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi." Bu teoriyi test etmesini izlemek çok tatlıydı, dişlerini sıkmış, topu farklı farklı yönlerle çekiştiriyordu. İtiraf etmem gerekirse acaba ben parçalayabilir miyim diye merak etmiştim.

"Sıra sende," dedi.

En sarı görünen topu elime aldım. Süngerimsiydi ama neredeyse kil gibi bir dokusu vardı. Sıktım ve parmaklarımın ne kadar sert sıkarsam sıkayım dış kabuğu delememesi karşısında hayal kırıklığına uğradım.

"Norah, bana aklından ne geçtiğini söyle."

"Eğer bunu alırsam söylediklerini kabul etmiş olacağımı düşünüyorum." Kontrolüm altında olduğunu sandığım yegâne şeyin aslında kontrolüm altında olmadığına inanmayı oldukça zor buluyordum.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Doktor Reeves, aklındaki notlara yenilerini ekliyordu.

"Bu bir hastaneye kapatılıp kapatılmayacağıma bağlı." Yü-

züne bakamıyordum, bunun yerine topu sekiz şeklinde hareket ettiriyordum.

“Neden bir hastaneye kapatılasın?”

“Çünkü kendine zarar vermek çok da sağlıklı bir insanın yapacağı bir şey değil.” Kaşımak ve kendine zarar vermenin aynı kategoride olduğu fikrine katılmıyordum ama bilginin bu kısmını kendime sakladım.

“İnsanlar çok farklı nedenlerden kendilerine zarar verirler ama şu anda hayattan kaçmaya çalışmadığına eminim.”

“Hiç öyle bir niyetim yok,” diye katıldım şiddetle.

“Pekâlâ. Ama bence stresle nasıl başa çıktığını yeniden değerlendirmemiz gerekiyor. Ne dersin, belki bunu bir deneyebiliriz?” Aslında bana gerçekten seçenek sunmuyordu. Tek yapmak istediğim bu konuşmayı beyin çamaşır suyuyla yok etmektir.

Başımınla onayladım, *evet* diyemezdim çünkü kaşınmak normal bir tepkiydi ve herkesin bunu yapıyor olduğu gerçeğini yok sayamıyordum. Kendimden bunun için nefret etmiyordum. Kaşınmanın kendine zararlarla aynı kategoride olmasına imkân yoktu. Her zaman cildimi kanatmıyordum ama kanattığımda yaralar kalıcı olmuyordu. Hatta bir hafta içinde tamamen yok oluyorlardı. Sivilce sıkmakta daha çok zarar gördüğüm olmuştu, bu nasıl kendine zarar vermek sayılabilirdi?

Odama geri döndüğümde stres topları mutlu, ılık saçan broşürlerle birlikte şifoniyerimin en alt çekmecesine girdiler ve eminim öleceğim güne kadar orada kalacaklardı.

Yorgundum ve yatağım inanılmaz davetkâr duruyordu, yumuşak ve güvenli, tüylerden oluşan kocaman bir yığın gibi, oraya gelip kafamı koymam için hazırda bekliyordu. Kafam bir anda o kadar ağırlaşmıştı ki omuzlarım ağırlığı altında ezilmişti. Kış uykusuna yatmak istedim, bir sonraki bahara kadar uyumak istedim. Bu iyi değildi. Bu gecedan önce çöpe dönmek istemiyordum. Canlı kalmalıyım. Aydınlik. Heyecanlı. Bu benim için bir sorun olmamalıydı. Üzüntüyü geri itelemede neredeyse profesyonel sayılırdım.

Soluma döndüm, isteksiz bacaklarımı zorla makyaj masama götürdüm ve önüne oturdum. Sandalye davetkâr olmaktan çok uzaktı. Oturma kısmını kaplayan kadife kumaşın aksine, bu sandalye sanırım bir zamanlar bir tür eski zaman işkence aleti olarak kullanılmış olabilirdi.

Luke'un gelmesine sadece iki sinir bozucu saat vardı. Saat 18:45'te annem bana ortadan kaybolacağını ve odasına çekileceğini söyledi. Egzersiz ve ben birbirimize yabancıyızdır ama doldurmam gereken on beş dakikam vardı ve yerimde duramı-

yordum. Bu yüzden ağzımın içini çiğneyip odamın içinde gezinmeye başladım. En azından kaşınmıyordum.

Ellerimin titremesini engellemek için avuçlarımı sıkmaya başladım. İnternetin yüzde doksanına göre ilk buluşmadan önce herkes gerilmiş. Ama bu yüzde doksanın iyi bir ilk intiba bırakmaktan endişe ettiğine ve partnerlerinin havaya bırakabileceği hangi tür bakteriler taşıdığından ya da bir parça patlamış mısır yüzünden boğulup ölmekten endişe etmediğine emindim.

Gece boyunca herhangi bir katı gıda tüketmemeye karar verdim... en azından Luke buradayken.

Luke saat 19:01'de kapıyı çaldı ve merdivenlerden aşağıya sekererek indim, sanki bir antilop sürüsü koşuyormuş gibi bir gürültü çıkardım. Son basamağı iki kez indikten sonra koşarak kapıyı açtım, kollarım sadece hafifçe morarmıştı, bacaklarım bugün daha fazla kullanılmak istemiyordu.

"Selam." Luke bana bir gülücük attı ve tüm motor becerilerim çalışmayı durdurdu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Sen her zaman güzel görünüyorsun." Kafasını öne eğdi, ensesini ovuşturdu. Sanırım yanaklarında hafif bir kızarma gördüm.

"Teşekkürler," dedim, ben de biraz kızardığımı hissedebiliyordum ama ruju sürdüğüme sevinmiştim.

Pazartesi günü en çok endişelendiğim şeylerden biri oluşabilecek olan sessizlikti. Aklım her daim olması gereken yerde olmuyordu, bu da sohbeti ilerletmeyi zorlaştırıyordu. Sanırım kendimizi ne diyeceğimizi bilmediğimiz bir atmosferde tıkanıp kalmış bulmaktan korkuyordum ama Luke bunun olmasına izin vermemişti.

Salona doğru yürürken yanında getirdiği iki DVD'den bahsediyordu.

"Nereye oturmamı istersin?" dedi koltuğu göstererek. Koltuk üçlüydü, yani ben tuhaflaşmadan paylaşabilirdik.

Koltuğun sol tarafına oturdum, o da sağ tarafına oturdu. Aramızda ölçülemeyen büyüklükte bir kara delik açıldı. Bu âna kadar koltuğun o köşesinin ne kadar uzakta olduğunu fark et-

nemiştim. İletişim kurabilmek için çocukken plastik bardaklar ve ipten yaptığımız telefonlara ihtiyacımız olabiliydi.

“Pekâlâ, ne izliyoruz?” diye sordu, sesini biraz yükseltmişti çünkü aramızdaki mesafeyi fark etmiş ve bununla eğleniyordu.

“Oğlan bitleri kapmak istemem,” dedim. “Herhangi bir yere gitmiş olabilirsin ya da buraya gelmeden önce herhangi bir şeyin içinde yuvarlanmış olabilirsin.”

“Bu doğru. Sadece şunu söyleyebilir miyim, benim vahşi ve hayvansı cazibem karışısında sergilediğin direnme gücüne gerçekten hayranım,” dedi rahatsız edici bir havayla.

“Yalan söylemeyeceğim,” dedim yorgun bir fısıltıyla. “Çok zor oluyor.”

Zombi'nin Laneti adındaki filmde karar kıldık. O kadar bayat bir filmki ki içim bayıldı. Çok güldük, fazla konuşmadık ama konuştuğumuz zamanlarda kendimi ona daha yakın oturmak isterken buldum.

Elini bacağının üstüne koymuştu. Gözlerim durmadan elini arayıp buluyordu. Başparmağında kalın, gümüş rengi bir yüzük vardı ve kot pantolonun üstünde anlamsız bir ritim tutuyordu. Arada sırada eli rahatlıyor, dizinden aşağı kayıyor ve koltuğun üstünde ters dönmüş bir örümcek gibi geziyordu. İşte tam o anda elini tutmak istedim. O kadar beklenmedik bir istekti ki beni korkutmuştu.

Doktor Reeves bana ilk dokunduğunda bilincimi yitiyordum. Bir pazartesi günüydü ve otoparkı geçip ofisine ulaşmaya çalışıyordum, çoktan panik atağın çelikten kapanlarına takılmıştım. Kollarım ve bacaklarım jöle olmuştu, yüzüm eriyerek düşmüştü ve ciğerlerim kendilerini yok etmeye çalışıyordu, her zamanki şeyler. Vücudum fazla ağırdı, annemin tek başına taşıyamayacağı kadar ağırdı. Tek hatırlayabildiğim buydu. Kendime geldiğimde Doktor Reeves bir eliyle nabzımı ölçüyor ve diğer elini havaya kaldırmış pırlanta kaplı saatine bakıyordu. İki parmağını bileğime bastırıyordu. Cildi soğuktu, bu beni şaşırtmıştı çünkü çok sıcak bir gülümsemesi vardı.

Düşünce dünyamdan çıktığım sırada, oyuncuların isimleri ekranda kayıyordu. Daha da kötüsü, Luke beni tekrardan dizine geçmiş eline bakarken yakalamıştı. Ağzım açık kalmıştı.

“Ben... Ben...” Neden gözlerimin bacağına takılı kaldığını açıklamak istiyordum ama konuşmayı unutmuştum. Parmağım bileğime gitti ve canım acıyana kadar kaşımaya başladım.

“Sorun değil,” dedi oturduğu yerde doğrulup koltuğun ucuna doğru kaydıldıktan sonra. “Söz veriyorum. Endişelendiğin her neyse, endişelenmene gerek yok.”

Kendimi açıklama ihtiyacı yatışmıştı. Derin bir nefes aldım. Aramızdaki kara deliğin sınırlarını ihlal ederek ona biraz daha yakınlaştım.

“Norah Dean, elimi tutmanın nasıl bir şey olacağını mı merak ediyorsun?” diye sordu.

“Hayır,” diye itiraz ettim, cevabım midesine bir yumruk gibi inmişti. Sadece bir saniyeliğine, göz açıp kapayıncaya kadar, kendimi sanki bir atlama tahtasının üstündeymişim ve Luke’un sorusu arkamda beni omzundan dürtüyormuş, atlamaya ikna ediyormuş gibi geldi.

“Bekle,” deyip ellerini kaldırdı, insandan çok panik hâlini almıştı. “Bunu merak ediyor olman gerektiğini ima etmiyordum. Demek istediğim, öyle bir şey olduğunu söylemiyorum. Üzgünüm...” Sinirli görünüyordu ve bu benim suçumdu. Çok savunmacıydım. Bu kadar hızlı tepki vermemeliydim.

“Hayır,” dedim araya girerek. “Lütfen üzülme. Sen bir şey yapmadın. Ben...” Bir ciğer dolusu daha nefes çektim. “Ben elini tutmayı düşünüyordum.” Kalbim sanki kulaklarımın içinde atıyormuş gibi hızlandı ve sonra tek bir kelime daha etmeden elimi onun elinin üstüne koydum. Parmaklarım onun parmaklarının arasına geçti.

“Bunu yapsam senin için sorun olur mu?” diye sordum, onunla göz göze gelemiyordum. Bunun yerine ellerimize baktım. Birlikte ne kadar mükemmel durduklarını inceledim, tıpkı bir yapbozun parçaları gibi.

“Bilmiyorum, sence?” Nasıl kıpırdamadan durduğuna dikkat ettim. Acaba kendini bir yaban geyiğinin yanında gibi hissediyor ve ani hareket yapıp beni korkutup kaçırmak istemiyor muydu?

Başımla onayladım ama aklım daha şimdiden yarışa başlamıştı. Bir insanın gün içerisinde dokunabileceği şeyleri düşünmeye başladım. Sonra o çocuk, Monty’nin Öksürük Şurubu reklamında durmadan eline öksüren çocuk, kafamın içine girmişti.

Çok uzun zamandır birbirimize değiyorduk, bir karar verdim ve elimi çektim. Ellerim aniden yapış yapış gibi geldi, sanki şekerle bulanmış gibi. Masanın üstündeki el dezenfektanına baktım ama obsesif kompulsif bozukluğumun Luke’u kırmasını istemiyordum. Bu yüzden izin istedim ve ellerimi yıkamak için banyoya gittim. Korkudan ölsem de gülümsemeyi kesemiyordum.

Luke sonraki hafta her akşam okuldan sonra bana uğradı.

Koltukta oturup saatlerce her şeyden ama her şeyden konuştuk. Mesela çarşamba günü Fransızcadan bahsettik, onu biraz İspanyolca sınavına tabi tuttum ve sonra nasıl oldu bilmiyorum ama konudan konuya atladık ve peynirden bahsetmeye başladık. Peynir. Bir sonraki saati sanki insanlığın kaderi buna bağlıymış gibi çedar peynirinden bahsederek geçirdik. Bana en sevdiği peynirin kaju fıstıklı krem peynir olduğunu söyledi. Daha önce hiç denememiştim. Şok edici bir durumdu. Belki denemek istediğim şeylerin listesini yapmaya başlarım. Ama tekrar düşününce, bu bana yarardan çok zarar verebilirdi. Evde tüm bu listeye yetecek kadar kâğıt var mıydı, bundan bile emin değildim.

Koltukta aramızdaki mesafe değişmedi, ortaokul mezuniyet balosundaki bir refakatçi gibi sonsuza kadar gereğinden fazla yakınlaşmadığımızdan emin olmak için orada duruyordu. Tabii bunun imkânı zaten yoktu. Luke elini tuttuğum zamandan bahsetmedi. Ben de bahsetmedim.

Cuma sabahıydı, annem her zamanki gibi gazete okuyordu. Gerçek gazeteyi değil, onların hâlâ eve girmeleri yasaktı. Elindeki şey *Siz ve Bahçeniz* adlı aylık bir broşürdü. Bu gazetenin içindeki en korkunç şey Minnesota'da gerçekleşmiş bir yaprak biti cinayeti idi. Kontrol etmiştim. Oltamın ucunda anneme ata-

çağım bir yemle, kâsemın içindeki yulaf ezmesini karıştırmaya başladım. Dokusu yoğun ve krema gibiydi ve harika kokuyordu ama henüz yutamıyordum çünkü aklımda bir şey vardı.

“Anne.”

“Hımm?” Bahçıvan cennetinden bir yerlerden bana cevap verdi.

Derin derin nefesler. “Luke bu akşamüstü geldiğinde, benim odamda film izlesek sorun olur mu?”

Gazeteyi aşağıya indirdi ve ipli okuma gözlüğünün üstünden bana bakmaya başladı.

“Endişelenmeli miyim?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Saçlarım bir sağa bir sola sallandı.

“Sana dokunması konusunda rahatlayabildin mi?”

“Sayılır...” Şimdi geriye bakıp düşününce bu soruya hayır da diyebilirdim.

“Bu tam olarak ne demek oluyor?” *Siz ve Bahçeniz* broşürünü ikiye katladı ve boş kasesini yanına koydu.

“Bütün kıyafetlerimizi çıkarmak ve televizyon izlerken Luke’un ağaca sarılan bir koala gibi bana sarılması anlamına geliyor.”

Annem yudumladığı çayı yutarken boğuldu. “Norah Jane Dean.”

“Şakaydı.”

“Elbette öyleydi,” dedi. “Sadece senin böyle bir şaka yapma-na şaşırdım.”

Annemin yaşadığı şokun etkisi, az önce sarf edilmişcümlelerin görüntüsünü kafamın içinde tutmamak için ne kadar çabaladığımı görse daha az olurdu. Biraz bekledim, Luke’un bu esprimi komik bulup bulmayacağını merak ettim. En nihayetinde bu onun isminin geçtiği bir şakaydı; tuhaf bir kız arkadaşının olması, dokunamadığı bir kız arkadaş.

“Ee, ‘sayılır’ derecede rahat olmak ne anlama geliyor?”

“Geçen hafta onun eline dokundum ama bilirsin, korku araya girmeden önce.”

Annem gözlüğünü kafasının üstüne itti. Daha sonra gözlüğü saçından çekmeye çalışırken yaşayacağı acıyı öngörebiliyordum.

“Seni anlıyor mu?”

“Neyi?”

“Sınırlarını?”

Tam olarak neyi sorduğundan emin değildim. “Yani, bu konuda çok konuştuk.”

“Ama anlıyor mu?” dedi annem. Annemin Doktor Reeves taklidi neredeyse mükemmeldi. Ağzıma koca bir kaşık yulaf ezmesi tıktım ve başımla onayladım. Hayır. Hâlâ tam olarak ne öğrenmek istediğinden emin değildim ama ses tonundaki ciddiyet, zamansız bir araya girme olayı geleceğini belli etmişti. Ve bir haftada bu sorulardan ikisini kaldırabilir miydim, emin değilim. Kaşınma konusunda hâlâ şüphelerim vardı. “Seni gülümserken görmek güzel,” dedi. Bu soruları sormanın şu anda önemsiz olduğunu düşündüğü hissine kapıldım. En azından henüz değil.

“Yani... bu evet demek mi?” Gözlerimi kırıştırdım, ona doğru en güzel gülümsememi attım.

“Tabii,” dedi.

Luke kapıyı çaldığı sırada merdivenin başında oturmuş, dişlerimle başparmağımın tırnağını düzeltiyordum.

“Ben bakarım!” diye bağırdım, koşarak merdivenden indim, kapıya yönelmeden önce son basamakta ikinci kez tavşan gibi sekerken heyecan seviyem sınırlarını aşmıştı. Annem salondan beni izleyip güldü. Koltuk onu yutmuştu. Anneme dair görebildiğim tek şey koltuğun kenarından sarkan bir çift penguenli terlikti.

“Selam.” Kapıyı açtığımda biraz nefes nefese kalmıştım. Luke’un gülümsemesini görünce daha da çok nefesim kesildi.

“Vanilyalı dondurma seversin, değil mi?” dedi elindeki kesekâğıdını göstererek. “Vanilya tozlu şeylerden bahsetmiyo-

rum. Yiyeceklerinin içinde kahverengi noktalar görmekten hoşlanmadığını söylediğini hatırlıyorum. Yani ciddi anlamda siyah noktalardan bahsettiğini varsaydım." Gördünüz mü? Luke gerçekten de anlıyordu.

"Ayyy." Annem koltuğun içinden boğuk bir ses çıkardı.

Luke sanki kütüphanede gürültülü bir şekilde hapsirmiş gibi yüzünü ekşitti. "Annenin evde olduğunu bilmiyordum," diye fısıldadı. Son zamanlarda annem ortadan kaybolmakta gerçekten ilerlemişti.

"Sorun yok. Biz yukarı çıkıyoruz," dedim ve Luke'a yolu gösterdim.

Bu akşam *Mad Mad Mary* filmini izliyorduk, en sevdiğim korku klasiklerinden biriydi. Yatağımın üstündeydim, bacak bacak üstüne atmıştım. Luke'sa pencerenin pervazına oturmuştu. On-
dan o kadar uzakta oturmasını istememiştim, o bir şekilde pencereye doğru yönelmişti.

"Kim böyle bir şey yapar ki?" dedi, gözleri televizyona kenetlenmişti. Benim gözlerim onun üzerindeydi, neden yatağıma oturmadığını merak ediyordum. Bunu benim için yaptığına karar verdim ama bir anda, küçücük bir an için, bunu kendi için yapmış olmasını diledim. "Yukarı çıkma. Dışarı çık." Filmdeki adam, başrol oyuncusu, kapıyı doğruca geçip basamakları çıkmaya başladı. Luke filmlerdeki karakterlerin yaptıkları hataların bir listesini yapıyordu, daha önce benim aklımda defalarca yaptığım zihinsel bir liste. Bu özelliğimi paylaşabildiğim birisi olması güzel bir duyguydu.

"Her yere milyonlarca kilometre uzaklıktaki bir eve taşınma," diye ekledim.

"Evet." Neredeyse bir kaşık dondurmada boğulacaktı. "Garip bir ses duyduğun anda ışıkları yak." O kadar çok güldüm ki çişimi yapma dürtüsü beni uyardı.

"Hemen geliyorum," dedim yataktan aşağıya inerken. Luke filmi durdurdu. Ne kadar düşünceli olduğu konusunda gözlerimin yaşarmaması için mücadele ettim.

Rahatlamış bir idrar torbası ve annemin parfümünden iki fıstık sonra odama doğru ilerledim. O kadar mutluydum ki etrafında mavi kuşlarla durup koklayabileceğim gül tomurcukları olmalıydı. Anksiyete bu durumdayken beni on adım arkamdan takip etmek zorundaydı.

Odamın kapısına geldiğinde durdum çünkü Luke'un telefonda konuştuğunu duyabiliyordum ve davetsizce bölmek istemiyordum. "Ne zaman?" dedi cep telefonundaki kişiye. "Haftaya cuma mı? Ciddi misin?" Kapımın aralığından onu görebiliyordum. Heyecan tüm yüzüne yayılmıştı. "Evet. Harika. Bana iki bilet alabilir misin?" Duraksadı. Yüzünü ekşitti. Başını salladı. Biri yüzündeki gülümsemenin fişini çekmişti. Bir elini saçlarından geçirdi. "Aslında, kanka, ben gelemeyeceğim. Daha önceden plan yapmıştım." Güldü. "Bir kızla planım olduğunu da nereden çıkardın?" Kalbim boğazıma sıçradı. "Biri olabilir." Duraksadı. "O olabilir." Yatağıma doğru yürüdü, hasırdan bir sehpanın üzerinde duran antika, gümüş çerçeveyi eline aldı. On yedinci yaş günümde üflediğim on sekiz mumun fotoğrafına bakınca gülümsedi. Yaşımı en yakın çift sayıya getirip, daha sonra sinirlerimin bozulmasını engellemiştim. Ezikçe.

"Güven bana. Onu tanımıyorsun."

Anksiyete bana yetişmişti. Beni sırtımdan vurduğunda sarsıldım. Bendim. Yüzündeki gülümsemenin fişini çeken bendim.

"Hayır. Merak etme. Ben bir dahaki sefere giderim. Yine de sağ ol." Telefonu kapattı, telefonunu havaya fırlattı ve geri yakaladı. Pencerenin önündeki yerine geri giderken yine çok mutlu görünüyordu. Vücudumu duvara yasladım, parmaklarım avucumun içinde bir delik oluştururken ona kadar saydım.

Konuşmamız gerekiyordu. Benim için planlarından vazgeçemezdi. Bunu yapamazdı. Bu frenleri kesilmiş bir arabaya binmek gibiydi. Hasar kaçınılmazdı.

Odaya girdim, ayaklarımın bir bir adım atmasını izledim. Her şey dengesizmiş gibi geliyordu, bu yüzden mobilyalarından destek alarak yatağıma gitmeye çalıştım.

“Norah. İyi misin?” Ayağa kalktı, şaşırmıştı.

“Evet. Beni bilirsin...” Bana attığı endişeli yüz ifadesini elimi sallayarak yok etmeye çalıştım. “Bir spagetti kadar sağlamımdır.”

“Film fazla mı korkunç?” Pencerenin pervazından kalktı, bana doğru geldi ve yatağımın en ucuna oturdu. “Başka bir şey izleyebiliriz.”

“Hayır!” dedim biraz fazla şiddetle. “Yani, gerçekten, ben iyiyim.”

“Tamam,” dedi. “Seni rahatsız etmeyi bırakıyorum.” Ayağa kalktı.

“Oturabilirsin.” Bir ısı dalgası üzerime çökmüştü. “Eğer istiyorsan, burada, benimle oturabilirsin.”

“Tabii.” Luke yatağa oturunca yatağın eğildiği yöne doğru ben de eğildim. Bu sefer bir öncekine göre daha istekliydim.

Filmin geri kalanı oynamaya devam etti ama ben dikkatimi veremiyordum. Bana oturduğu yakınlıkla telefon konuşmasını duyduğumdan bahsetmeye çalışmak arasında, ki bu arada kesinlikle kulak misafiri olduğumu itiraf etmek durumundaydım, aklım dumanı tüten bir karmaşa hâlindeydi. Bir yolunu bulacaktım. Keşke annemin bu sabahki sorusu şu anda anlam kazanmaya başlamasaydı.

Luke, cuma oturup yıldızları saymayı teklif ettiğinde buna biraz şüpheyle yaklaşmışım. Normalde yıldızlar dışarıda olurdu. Ama evime elinde bir projektörle gelmişti.

Kollarımız yanlarımızda, bacaklar bitişik, birbirimize dokunmaktan fazlasıyla korkarak yatağımın üstünde uzanmış iki asker gibiydik. Odamın tavanında dönüp duran yıldızları izliyorduk. Yıldızları saymak imkânsızdı, o kadar fazla yıldız vardı ki siyah arka planda parıldayıp duran elmaslar gibilerdi.

iPod'um karışık şarkılar çalıyordu. Bir saat boyunca rockçı kızlar odadaki havayı yönlendirmişti ama şimdi bir adam gitarını çalmaya ve yumuşak bir ses tonunda, sevdiği kıza dokunmakla alakalı bir şarkı söylemeye başlamıştı. Konsantrasyonum yıldızlardan kaydı ve aşk şarkısının sözlerine odaklandı. Şarkının sözleri bir şekilde doğruca şu anda benim bulunduğum durumu tarif ediyordu.

Aramızdaki görünmez bariyer...

Kalbimdeki acı...

Dur durak bilmeyen merak duygusunun yakışı...

"Sana bir şey aldım," dedi Luke. Yatağın yanına eğilmek için döndü. Uzanırken tişörtü açıldı, sırtını görebiliyordum. Zor yutkundum.

Hediyesi karşısında, "Ne gerek vardı," demeliydim, bundan eminim çünkü bunu daha önce televizyonda defalarca görmüştüm. Ama insan neden bir hediyeye itiraz eder, anlamıyordum. Bu anlamak istediğim bir şeydi ama beynim Luke'un tişörtünün altından görünen tenini incelemekle fazlasıyla meşguldü. Luke'un çilleri vardı. Daha önce cildindeki çilleri görebilecek kadar yakın oturmamıştık.

"Şuna bir bak." Luke geri uzandı, gözlerimi tekrar tavana çevirdim. Bana bir kitap uzattı. Bir kitap değildi. Bir günlüktü. Dışı fotoğraflarla kaplıydı. Parlaktı. İpeksi bir dokusu vardı. Parmaklarım Zafer Takı'nın, Latone Çeşmesi'nin, Eyfel Kulesi'nin ve Fransa'daki diğer ünlü mimari yapılarının olduğu fotoğrafların üzerinde gezindi.

"Bu bir günlük," dedi Luke ilk sayfasını açarken. "Ama arkasında bir seyahat planlayıcısı var." Çizgili, açık mavi sayfaları çevirdi ve plastik kaplı beyaz sayfaların olduğu yerde durdu. "Fotoğraflarını bu kısımda saklayabilirsin. Ya da kartpostallarını. Ve işte, buradaki bölme ise bir telefon rehberi. İçinde ihtiyaç duyabileceğin tüm numaralar var." Günlüğün diğer sayfalarını karıştırmasını izledim. Gülümsemesinde ölçsüz bir heyecan vardı. "Fransa'daki okula gittiğinde kullanabilirsin diye düşündüm."

"Bayıldım," dedim. "Çok teşekkürler."

Gerçekten bayılmıştım. Gerçekten, işte bu nedenden dolayı da Fransa dediği anda içimde ortaya çıkan savunmacı ve düşman tavrı anlamlandıramıyordum. Luke çok düşünceliydi ve bunun için minnettardım ama aklım huzursuzdu.

Luke Paris'ten, sanattan ve belki seyahat etmeme kuralını yıkıp bir haftalığına Paris'e gidip Louvre Müzesi'ni gezmekten, *Mona Lisa* tablosunu görmekten bahsediyordu. Başım döndü. Bana ne düşündüğümü sorup durdu. Bunu hiç internette görüp görmediğimi soruyordu? Ya da şunu? Ya da bunları? Ya da onu? O kadını? O adamı? Bana kalırsa, hayatım internette bulunabilen şeylerden ibaretti ve *evet* kelimesi bu sohbete katabileceğim tek kelimeydi.

Luke'un yanımda nefes alıp verme sesi benim için melodikti. Onun ritmini kopyaladım ve ciğerlerimi zorla yavaşlattım.

Luke sadece konuşuyordu. Hayal kuruyordu. İkimiz için hayal kuruyordu. Düşmanlık hissini bastırabilmek için gülümsedi. Geçirdiğimiz normal geceyi geri alıyordum.

Loş ışıkla birleşen odamın sıcaklığı uykumu getirmişti.

Gözkapaklarım, Luke'un serçeparmağı elimin yanına değdiği sırada ağırlaşmaya başlamıştı. Kaskatı olmuşum. İlk başta yanlışlıkla yaptı sanmıştım ama sonra ikinci kez hissettim.

"Bu sorun olur mu?" Yatak hareket etti, kafasını bana çevirdi, ben de yüzünü görebilmek için kafamı çevirdim. Yıldız ışıkları tüm yüzünü aydınlatmıştı, neredeyse parıldıyordu. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum. Vücudum alev almıştı.

Aynı kazakları giymiyorduk ya da manzaralı bir tepede gezinmiyorduk ama onu öpmenin ne kadar mükemmel olacağını hayal ettim. Dudaklarına baktım. Biraz ayrılmışlardı. Aramızdaki boşluğu daraltıp ağzımı onunkiyle birleştirmek çok kolay olurdu.

Tek sorun: Bakteri yuvası, insan dilinin üzerinde yaşayan küçük uzaylı yaşam birimleri. Ama bu sabah Hub sayfamda geziniyordum ve Cardinal'den bir çocuk öpücük hastalığı geçirdiğiyle ilgili bir şeyler yazmıştı. Öpücük hastalığı okulda kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayılıyordu. Onların okulunda. Luke'un okulunda. Bunu ne kadar unutmak istemesem de unutamıyordum.

Serçeparmağı artık elimle temas ediyordu, elimin kenarında daireler çiziyordu. Midemin derinliklerinde bir yerde karıncalanmalar başlamıştı ve titremeler, iyi anlamda titremeler, heyecan verici bir şeyler olduğunda omurganda bir aşağı bir yukarı hissettiklerinden. Elimi çekemezdim.

"Norah." İsmimi söylediğinde dudaklarının aldığı şekli seviyordum. "Benim kız arkadaşım olur musun?"

Dur bir saniye. "Ne?"

Gülümsedi. "Benim kız arkadaşım olur musun?" Havada yükseldim de yükseldim. Tavanımdaki yapma gökyüzünde kayboldum. Kalbim sanki kaburgalarımı kırıp dışarı çıkmak istiyordu.

Evet. Bu cevabı o kadar yüksek sesle düşündüm ki duymamasına şaşırmıştım.

Ama söz konusu olan bendim. Hiçbir şey bu kadar kolay olamazdı. Sanırım her hikâyede bir kötü karakter olması gerekiyordu, şapşal bir kalp çarpması gibi bir şey tarafından kolayca yıkılmayacak bir kötü karakter. Beynim yeniden çalışmaya başladı ve gökyüzünden aşağıya düşmeye başladım.

Ve işte böylece altımdaki yatağım yok oldu. Zeminde batıyordum. Luke'un hayalleri ve istekleri yıldızlı gök yüzünden düşüp göğüs kafesime çarpıyordu.

Bütün hafta onunla konuşabilmek için bir açık pencere aramıştım. Bu gece başka bir yerde olması gerektiği fikri beni mahvediyordu.

"İlk önce bana dürüstçe cevap vereceksin, tamam mı?" dedim, dirseğimin üstüne dayanarak. Bana kaşlarını çattı. Ben ol-sam ben de bana kaşlarımı çatardım. Luke'un romantik ânını vahşice katlediyordum. Bunu yapmak istemezdim, istemiyordum da ama pratiklik baskıcıydı. Kafamın içinde sorular vardı ve yenik düşmüş tırnakların tehdidi hızla yaklaşmaktaydı.

"Öpüşmeyi özlüyor musun?" Aslında biraz ters bir açıdan konuya giriyordum ama bir konseri/filmi/seyahati/sirki ya da herhangi bir şeyi kaçırmamanın bir öpücükle kıyaslandığında hafif kaldığını düşünüyordum. Bir konsere/filme/seyahate/sirke ya herhangi başka bir şeye bir dahaki sefer de gidebilirdi. Bir başka kızın dudaklarını öpebilmek o kadar da kolay olmayabilirdi.

"Bu da nereden çıktı?" dedi.

"Sadece aklıma geldi..." Olabildiğince normal bir şekilde omuz silktim. "Özlüyor musun?"

"Dürüst mü olayım?"

Normal davranabilme özelliği beni terk etti. Yataktan kalktım, dürüst olma kavramının fazla abartıldığını düşünerek huzursuzca yürümeye başladım. Hayır. Bu konuşmanın sonunu duymam gerekiyordu. Annem haklıydı, Luke uyması gereken kaç limit olduğunu bilmeliydi.

“Evet,” dedim.

“Hayır. Özlemiyorum. Ama ne zaman senin yanına gelsem seni öpmeyi düşünüyorum. Aslına bakılırsa seni öpmemin sorun olmayacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Peki ya...” dedim, sadece birkaç saniye yatağın ucuna oturdum ama sonra tekrar kalktım. Çünkü tüm kaslarım zıplayan toplarla yer değiştirmiş gibiydi. “Peki ya eğer gerçekten uzun bir zaman beklemek zorunda kalırsan? Bunu senden beklemem mantıksız bir şey olurdu, değil mi?”

“Benim başkasını öpmememi beklemen mi mantıksız? Senden ciddi derecede hoşlandığımın farkındasın, değil mi? Ve ben de şu kendini kontrol etme denen yeni çılgın buluştan var.”

Ne demek istediğimi anlayamamıştı. Bağlılığı yerine ne kadarına katlanabileceğini sorguladığımı sanıyordu. Kafatasımın içinde bir arı sürüsü uyanmaya başladı.

“Norah, ben başka biriyle olmak istemiyorum.”

“Demek istediğim bu değildi.” Açıklayamıyordum, aklım cümleleri düzgün bir şekilde sıralayamıyordu.

“Hub duvarımdaki parti davetiyesi yüzünden mi tüm bunlar?” Yan gözlerle bana baktı.

“Parti davetiyesi mi?” Bu sabahtan beri sosyal medyaya bakmamıştım. Sabah böyle bir davetiye yoktu.

“Görmedin mi?”

“Hayır.”

Luke doğruldu. “Cep telefonunu alabilir miyim?” Kendi telefonu hâlâ tamirdeydi.

“Elbette.” Başucumdan telefonu aldım, ona uzattım ve eski oluşundan dolayı biraz utandım. Annem daha yeni model tuğlalar bile satıyordu.

“Ben de bundan endişe edebileceğini düşünmüştüm,” dedi Luke tuşlara basarken. Bana ekranı gösterdi.

Ekranda onun Hub sayfası vardı. En son paylaşılan şey renkli bir güncellemeydi, Luke’u Cardinal Lisesi’nin Sonbahar Balosu’na davet ediyordu. Elbette ki davetiye Amy’den gelmişti. *Komite Başkanı* kelimesi kullanıcı adındaki *Kraliçe* kelimesinin yerini almıştı.

“Merak etmene gerek yok, baloya gitmeyeceğim,” dedi. Eğer yapabilseydi beni yatağa çekip bana sarılırdı. Davetiyesinin altında ona “kanka” diye hitap eden çocuklardan ve isimlerinin yanına öpücük işareti koymuş kızlardan yorumlar vardı. Hepsi bu balonun ne kadar eğlenceli olacağından bahsediyordu.

“Bu partiyi kaçıramazsın,” dedim isteksizliğimi bastırarak. Ben de dilimde hissettiğim acı tadın hayranı değildim. “Benim yüzümden bir şeyler yapmayı bırakamazsın,” dedim. Yatağa oturdum ama yine ayağa kalktım çünkü sandalye kapmacadan başka hiçbir şeye “ciddi tartışma” demezdi. “Biz farklıyız. Benim sınırlarım var, senin yok. Bu önemli bir şey değilmiş gibi davranamayız. Eğer böyle davranırsak, kendini buraya ve bana gelmek zorunda hissetmenden korkuyorum.”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

“Eğer dikkatli olmazsak, tam olarak bu olacak.”

“Norah, bu alt tarafı bir parti. Seni mutlu edecekse bir sonraki partiye giderim,” dedi ama gülümsemeyi bırakmıştı. Belki de ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

“Peki ya geçen haftaki telefon konuşman?” dedim sessizce, böyle söylersem etkisini azaltacağını ummuştum. “Tuvaletten dönerken seni duydum.”

Özelini ihlal ettiğim kısmı gözden kaçırmış gibiydi. Yüzü sanki midesine kramp girmiş gibi buruştu. “Bunu unuttum.”

“Eğer benimle olmasaydın, gider miydin?”

Omuzlarını düzeltti. “Ama ben seninleyim ve burada seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Seninle konuşmayı seviyorum, seninle dondurma yemeyi seviyorum. Seninle bayat korku filmleri

izleyip yıldızları seyretmeyi seviyorum. Fransızcada sekiz farklı kelime söylemeyi öğrenmiş olmayı seviyorum,” dedi kibirli bir ifadeyle. “Yakında akıcı şekilde konuşmaya başlarım.” Gülümsedim, elimde değildi. “Herhangi bir konserde ya da partide olmaktansa seninle vakit geçirmeyi tercih ederim.”

Luke çok iyi biriydi. Çok kibardı. Bu konuda ısrar etmek ve ânın romantizmini bozmak bana acı veriyordu. Huzursuzca volta atmayı sürdürdüm.

“Hadi ama, bir saniyeliğine beni kırma.” Biraz nefes nefesseydim, bu yüzden benimle tartışmadı. Volta atmaktan halımda delikler açmıştım. “Eğer benimle tanışmamış olsaydın, arkadaşlarınla gider miydin?”

Homurdandı ve kendini yatağıma attı.

“Evet, muhtemelen. Muhtemelen giderdim. Ama...”

“Peki ya partiye?” diye araya girdim. Bunu içimden çıkarmam gerekiyordu. Devam edebilmemiz için gerekliydi. “Ona da giderdin, değil mi?”

“Bilmiyorum, belki. Bu tür davetlerin hepsi neredeyse aynı.”

“Ama giderdin?” diye tekrar ettim, çenem gergindi. Tanıştığımızdan beri ilk defa bana sanki Carrie White gibi kafayı yememe az kalmış gibi bakıyordu. Kafayı yemeyecektim, sadece onun arkadaşlarıyla takılmayı bırakıp, dışarı çıkmaktan vazgeçip, sosyal hayattan kendini soyutlamasının ne kadar kötü olabileceğini göstermeye çalışıyordum.

“Evet,” dedi. “Giderdim.”

“Pekâlâ. O hâlde gitmen gerek. Anlamıyor musun? Sırf ben gitmediğim için bir yerlere gitmeyi bırakamazsın.”

“Ama ben senin yanında olmaktan zevk alıyorum.”

“Ben de senin yanında olmaktan zevk alıyorum. Ama eğer ben orada olmayacağım için bir şeyler yapmayı bırakırsan, burada kendini kapana kısılmış gibi hissedeceksin.”

“Norah, gel ve otur lütfen. Benimle birlikte derin nefesler al, olur mu?”

Söylediğini yaptım çünkü biraz başım dönüyordu. Panik mi

yoksa hızlı hızlı yürümek mi beni böyle yapmıştı, emin değildim. Yatağa oturdum, beni nefes alıp verirken izledi. Ellerini dizlerinin altına sıkıştırmasını izlemek benim için üzücüydü çünkü bana dokunmamak için çaba harcıyordu.

“Partiye gideceğim,” dedi. “Ama partiden hemen sonra seni görmeye gelebilirim, değil mi?”

“Evet. evet. Elbette gelebilirsin. Eğer senin kız arkadaşın olacak–”

“Bekle,” dedi lafımı keserek, ağzı kulaklarındaydı. “Benim kız arkadaşım olmayı kabul ediyor musun?”

“Evet. Eğer sırf ben yapamıyorum diye kendini bu tür şeylerden mahrum bırakmayacağına söz verersen.”

“Söz veriyorum,” dedi. Serçeparmağı, bir tüy kadar hafifçe, elimin yanına kalp şekli çizdi.

Cuma akşamıydı ve uzun zamandan beri ilk defa Luke burada değildi. Ama şikâyet edemezdin. Eğer aramızdaki bu ilişkinin devam etmesi için bir şans varsa, her zaman yanımda olmasını istemek olmazdı.

Ama bunu söylemek dile kolaydı.

Genellikle Max DeWinter filmlerinin büyük hayranıyım. Ama ne yazık ki, Hollywood'un en son çıkan yakışıklı gencinin kollarını esnetip, yırtık pırtık beyaz bir tişörtün içinde koşması bile dikkatimi çekmiyordu.

"Kes şunu." Annemin eli çıplak bacağıma sertçe inmişti.

"Acıdı." Canım yanmamıştı ama bacağıma vurunca çıkan tokat sesine bir tepki vermem gerektiğini hissettim.

Elini bacağıma koydu ve salladığım dizimi durdurdu. "Kendimi sanki bir Olgoy Korgoy'un yolunu kesiyormuşum gibi hissediyorum."

"Bir neyin?"

"Bir Olgoy Korgoy'un."

"Bu gerçek bir şey değil."

"Elbette gerçek. Google'da ara istersen," dedi, sonra hızla elini havada sallayıp tavsiyesini geri çekti. "Aslında, bu söylediğimi yapma."

Güldüm. "Merak etme. Yapmam."

Öne eğildi, sehpanın üzerinden bir kurabiye aldı ve üstündeki çikolatayı yalamaya başladı.

“Pekâlâ, canını neyin sıktığını söyleyecek misin?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim. Gözlerim televizyon setini buldu ve Max’in kötü bir adam olduğunu sandığım kişiye ateş etmesine odaklandı.

“Dalga mı geçiyorsun? Mark DeBilmemne...”

“Max DeWinter,” diye düzelttim.

“Aynen. O adam. Ekranda ikinci kez üstünde bir şey yoktu ve ağzından tek bir kelime bile çıkmadı.”

Artık resmîydi. Annesiyle en yakın arkadaş olabilmiş çocuklardan biriydim. Yakında aynı kadife takımları giyip birbiriyle bağlantılı davaları çözecektik.

“Beni çok iyi tanıyor olma ihtimalin yüksek,” dedim anneme yan gözle bakarak.

“Sana katılıyorum. Ama sen kendini iyi hissedene kadar bana mahkûmsun.” Oyun yaparak beni kolumdan dürttü. “Anlat bakalım. Luke’la kavga mı ettiniz? Yalan söylemeyeceğim, eve geldiğimde onu koltukta öylece otururken görmeyi bekliyordum.”

Sanırım biraz da olsa şikâyet edebilirdim, en azından anneme.

“Bir okul balosuna gitti.” Somurttum. Sehpadan bir kurabiye aldım ve parmaklarımın arasında böldüm.

“Ah, tatlım,” dedi annem. Bir nefes verdi, ağzındaki tatlı çilekli şarap kokusunu alabiliyordum. Hastalandığımdan beri ilk defa alkolün tadını merak etmiştim.

“Etrafında havalı elbiselerin içinde muhteşem görünen bir sürü kız olacak.” Kendimi koltukta geriye attım. “Baloya giden bir kız var. Gözünü Luke’a dikmiş. Ciddi anlamda.” Geçtiğimiz cuma Luke’la konuştuğumuzda, onu bu aptal partiye gitmesi için ikna etmeye o kadar odaklanmışım ki Kraliçe Amy’yi tamamen unutmuştum.

“Ah, tatlım.”

“Çok güzel bir kız. Müzik klipi seviyesinde bir güzellikten

bahsediyoruz. Bronz tenli. Ayrıca çok havalı bir arabası var ve istediği zaman evinden çıkabiliyor.”

“İstediği zaman evinden çıkabiliyor demek? Öff. Ne sıkıcı.”

“Güzel denemeydi, Tina Fey. Tebrikler.” Annem kafasını öne eğdi. Koluna bir dirsek attım. “Hadi ama, ben ciddiym. Oğlanların uğruna öleceği türden bir kıزدan bahsediyoruz.”

“Tamam.” Annem ciddi bir ifade takındı ve bana dönüp bağdaş kurdu. “Madem bu kııda bahsettiğin bu özelliklerin hepsi var ve Luke onunla olabilir, neden onunla değil?” Bu kadar aşikâr bir tavsiye alırken neden bunu daha önce kendiniz düşünemediniz, merak ediyorsunuz. İşte tam olarak bu oluyordu. Hissedebiliyordum.

“Biraz kaba bir kız, patronluk taslayan cinsten, baskıcı. Epey acımasız biri. Biraz yıpratıcı diyebilirsin. Luke’la aramızda bir şey olduğunu biliyor, biliyor olmalı çünkü Luke Hub’daki ilişki durumunu değiştirdi ve anne, inan bana, kız devamlı Luke’un sayfasında. Hâlâ her gün Luke’un profiline öpücükler ve sarılma emojileri bırakmaya devam ediyor,” dedim.

“Yani bana Luke’un bu uzun boylu, koyu tenli, havalı arabası olan aşırı güzel kıızı sadece iğrenç bir kişiliği olduğu için mi reddettiğini söylüyorsun? Deli mi bu çocuk?” Annem çok haklıydı ve seksenlerden kalma *kasabalı* kız sesini kullanmıştı. Gözlerimi o kadar sert devirdim ki gözlerim ağrıdı.

“İyi biri olduğunu söylemedim,” dedim zayıf bir sesle.

“Belki ama Luke gibi iyi kalpli ve zeki bir çocuğun, her akşamı seninle birlikte geçirmek için gelen bir çocuğun, sırf güzel bir arabası var diye Uzun Boylu ve Yanık Tenli Kız’a direnemeyeceğinden mi korkuyorsun?” Annem çikolatasını yediği kurabiyeyi ağzına tıktı, ellerini birbirine sürüp kırıntıları silkeledi ve şarap kadehine uzandı.

“Daha çok evden çıkıp buluşmalara gidebilmesinden, elini tutup Luke’a gerçek sarılmalar ve öpücükler verebilmesinden. Araba sadece bonusu,” dedim dikkatle. Annem arkadaşlarım-

dan hiçbirini arayamıyor oluşumun dört yıldır çok meşgul olmalarından kaynaklandığına inanmayı seviyordu.

“Nor, yaşılanıyor olabilirim, görüşüm kesinlikle eskisi kadar iyi değil ama Luke’un yakışıklı bir çocuk olduğunu görebiliyorum. Eğer gerçekten de tarif ettiğin gibi bir kız istiyor olsaydı çoktan birini bulurdu. Ona biraz hak vermelisin. En azından aklına doğru sorular getirmeye çalış, mesela akıl sağlığın onu bu kadar rahatsız ediyorduysa neden buraya geri gelmeye devam ettiği gibi?”

Bu bana mantıklı geliyordu ama bir türlü kabullenemiyordum. Bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Kafamın içinde Luke benimleyken elde edemeyeceği her şeyi hatırlıyordu. Amy’nin kıyafetinin ne kadar etkileyici olduğunu merak ediyordum.

Biri kapıyı çalınca annem de ben de yerimizden sıçradık. Pembe bir şarap damlası bardaktan kaçtı ve annemin tişörtüne düştü. Silmek için parmak uçlarını kullandı.

“Biri mi bekliyordun?” diye sordum.

“Yani, Brad Pitt dışında mı diyorsun?”

“O hâlde sanırım o geldi.”

“Saçım nasıl?” Annem koltuktan kalkıp kapıya doğru giderken kıs kıs gülüyordu. Kapıyı bir seremoniyle açtı ve gizemli misafirimizi karşıladı. “Ah. Norah, sanırım bu Brad Pitt senin için gelmiş.”

“Merhaba Bayan Dean.” Luke. Apar topar ayağa kalktım, bükülmüş Bambi bacaklarıyla kapıya doğru gittim. Onu gördüğüm anda içimde bir şeyler rahatlamıştı. Batıyordum, kendimi sanki suyun içine dalmışım gibi hafif hissediyordum. Gömleği ve şu saçını ıslak gibi gösteren şeyle oldukça zarif görünüyordu. Onu gördüğüme çok mutluydum. Sonra sirenler kafama ulaştı. Neden onu görüyordum? Anlaşmıştık. Burada olmamalıydı.

“Neden baloda değilsin?” Ses tonum tizdi.

“Ben sanırım filmin geri kalanını odamdan izleyeceğim.” Annem araya girdi. Beni alnımdan öptü ve merdivenleri çıkmaya başladı.

“Balodaydım,” dedi. “Ama çok sıkıcıydı bu yüzden erken çıktım.” Büyükanнемden kalma camdan dolabın üzerinde asılı duran saate baktım. Saat daha 20:05’ti. Saat 19:15’te evden çıkmıştı. Cardinal on dakika mesafedeydi. Partide sadece yarım saat kalmıştı.

Eh, pekâlâ. En azından sözünü tutmuştu, değil mi? Gitmişti. Ben üstüme düşeni yapmıştım, onu engellememiştim. Ayrıca özgüveniniz benimki kadar dövüldüyse; verandanızda, kapınızın önünde film yıldızlarını aratmayacak yakışıklılıkta bir çocuk yüzünde sizi büyüünün gerçek olduğuna inandırabilecek bir gülümsemeyle size bakıyorsa, kendinizi sırf sizinle takılmak için aceleyle eve gelmediğine inandırmak oldukça kolaydı. Dediği gibi, parti çok sıkıcı olmalıydı.

“Film izlemek ister misin?” Sağ elinde bir kesekâğıdı tutuyordu. Üzerinde Mamma’nın Ev Yapımı Dondurması logosu vardı.

“Hımm. Belki. Ama seni uyarmalıyım, benimle vakit geçirmek için bir şeyler vermen gerek,” diye alay ettim.

“Ah, öyle mi? Bana neye mal olacak?” Ses tonunu alçalttı ve midemde bir bomba patlamış gibi oldu.

“Bir koca kutu dondurma,” dedim, kirpiklerimi o kadar sert kırdım ki neredeyse bir rüzgâr esti.

“Şanslıyım desene.” Elindeki torbayı gösterdi. İçimdeki kendini buraya hapsolmuş gibi hissetmesi korkusu yok olmuştu. Kenara çekildim ve onu içeri davet ettim. Kaydettiğim canavar filmini ona göstermek için can atıyordum.

Bazen bayat korku filmlerinde seks sahneleri olurdu. Genellikle o kısımları atlardım. Dar görüşlü biri olduğumdan değil. Tüm o terli vücutların birbirine değmesi beynimi mahvediyordu.

Böyle bir sahnenin yaklaştığını görebiliyordum. İki başrol oyuncusu bodrumda kapana kısıldıklarında ve zatürre olmak için kıyafetlerini çıkarmaktan bahsettiklerinde filmi kapatmayı önermeliydim.

“Vay canına, bu... Şey...” Luke ekranda gelişmekte olan seks

sahnesi, olabilecek en kötü akrobatik dönüşü girince kafasını yana eğdi. Oturduğum yere tıpkı bir kaya gibi çökmüştüm. "Vay canına! Birazdan ağır bir kafa yaralanması geliyor." Acı verici ölümüne karşın güldüm. Luke bana döndü, vücudumun aldığı şekli gördü ve kumandaya uzandı. "Sanırım bu kısmı atlayabiliriz."

"Teşekkürler," dedim ileri sarma tuşuna basınca.

Ama yarı adam yarı kurt ile rol arkadaşı durmadan devam ediyor ve devam ediyordu ama şimdi hepsi inanılmaz bir hızda gerçekleşiyordu.

"Ateşli lanet," dedi ve kumandanın tuşlarına o kadar hızlı basmaya başladı ki parmaklarının yanmamasına çok şaşırdım. Anksiyete vücudumun sıkmayı bıraktı. İsterik bir şekilde gülmeye başladım, uzuvlarım sıvılaştı. Kontrolümü o kadar kaybettim ki kaymaya başladım, bir fırın tepsisi üzerindeki tereyağı gibiydim. Popom deri koltuktan aşağıya kayd ve küt diye yere oturdum.

"Lanet olsun, Norah." Göz açıp kapayınca kadar yanıma geldi. "İyi misin?" Uzandı, elleri yakınımıdaydı ama dokunacak kadar yakın değil. Gözyaşlarımın arasından ona baktım. Mutluluk gözyaşlarıydı. Komik gözyaşları. Hayatımda hiç gülmekten ağlamamıştım. Konuşamıyordum, sadece başımla onayladım. Luke başını salladı ve kıkırdamaya başladı. Halının üstünde yanıma oturdu. Annemin pahalı, hindistancevizli şampuanını kullandığıma sevinmiştim.

"Karnım acıyor," dedim. Çok uzun zamandır uykuda olan gülme kaslarımı ovuşturuyordum.

"Eminim. Yarın kesin baklavalara olacak."

"Gülmek bu kadar eğlenceliyken insanlar neden mekik çeker hiç anlamam."

"İnsanlar deli," dedi onlara bir bahane bularak ve omuzlarını silkerek.

"Peki ya ben? Benim de deli olduğumu düşünüyor musun?"

"Bence sen çok güzelsin. Ve zekisin. Ve komiksin." Benden

bir A+ aldı. Kızardım, içim kâselerde kalıp erimiş dondurmalar-
dan daha akışkandı. Kafamın içinde yeşil alanlarda yuvarlanı-
yordum, gökyüzüm pembeydi, güneş altın sarısı simlerdendi.
Ama sonra bir gri bulut kümesi geldi, tatlı gökyüzümü fırtına
içinde bıraktı.

Hayır demedi.

“Ben...” Kekeledim. Kısık bir sesteki ama Luke’un bütün iltifat-
larını yok etmişti.

“Ne olu—” Silah sesini andıran bir patlama, sorusunu yarıda
kesti. Kemiklerim vücudumu terk edecekmiş gibi titredi ve kal-
bim göğsümden kaçacakmış gibi çarptı. Kıyamet fikrini kabul-
lendim, zombi istilası, gürültülü bir meteor, tam burada Triangle
Crescent’te Onuncu Dünya Savaşı kopuyordu.

“Norah. Sorun yok. Bak.” Luke’un ayağa kalktığını fark et-
medim ama onu pencerenin yanında buldum, perdeyi sıyırmış,
dışarı bakıyordu. Gökyüzüne bakıyordu. “Havai fişek,” dedi ve
üç gürültülü patlama daha içimi parçaladı. Tekrar korkuyla zıp-
ladım ve dişlerim dilimi yakaladı.

“Bugün 4 Temmuz değil,” dedim, sanki Luke’un bundan ha-
beri yokmuş gibi, sanki benim bundan haberim yokmuş gibi.

“Gel bir bak.” Luke çok heyecanlıydı. Ben korkuyordum.
“Bekle. Birlikte izlediğimiz ilk havai fişek gösterisi. Daha iyi bir
açıya ihtiyacımız var.” Benim ihtiyacım olan bir koltuk ve ayakta
kalmama yardımcı olması için kahveydi. Hızla koridora ilerledi,
ön kapının kilidini ve kapıyı çektiğini duydum.

Gitmiş miydi? Onun peşinden gidemeyeceğimi unutmuş
muydu?

Kapıyı görene kadar sola eğildim. Kapı ardına kadar açık-
tı ve Luke orada duruyordu, kapının çerçevesine yaslanmıştı.
Dışarıda sanki ışık şovu vardı, her bir patlama farklı bir renk
oluşturuyordu. Kafamın içinde Amy’nin Hub sayfasındaki fo-
toğrafları görüyordum, eğer burada benim yerimde o olsaydı
kesinlikle bu durumdan faydalanırdı. Muhtemelen elini tutardı,
onu dışarı çıkarırdı, gökyüzünü izlerken ona sokulurdu. Havai

fişekler romantiktir. Bu gibi bir senaryonun Youtube'daki öpüşme videolarında yaşandığını görmüştüm. Bunun düşüncesi beni verandaya doğru çekti. Ben de Luke'un yanına çöktüm, ayakta duramayacak kadar gevşektim, havai fişeklerden birinin yönünü şaşırıp doğruca bizim eve dalması ihtimalini düşünüyordum, "Kapıyı kapatalım," dememek için kendimi tutmaktan yorgun düşmüştüm. Dizlerimi büktüm, yere oturdum. Bacak bacak üstüne attım.

"İzleyebilir miyiz?" diye sordu. Gitmediği partiyi düşündüm, bir cuma gecesi arkadaşlarıyla geçirdiği anlamsız birkaç dakikayı.

"Elbette." Ona en azından on dakika normal davranmayı borçluydum. Sadece nefes almaya devam et.

Ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Aklım bu durumu sabote etmeye çalışıyordu, havai fişekleri izlemekteki güzelliği, eğlenmeyi ve heyecanı görmeyi reddediyordu. Sonuçta havai fişekler güzel patlayıcıları.

Luke yere, yanıma oturdu, ayaklarını verandaya uzattı, geçen seneden beri havai fişek görmediğinden bahsetti.

"Peki ya Yeni yıl akşamında?" diye sordum çünkü özellikle o akşamın en gürültülü havai fişek akşamı olduğunu hatırlıyordum. Havai fişek gösterisinin bitmesini battaniyemin altında beklemiştim, cips yiyerek ve damardan rock müzik alarak.

"SüngerBob serisini izlerken gece yarısından önce uyuyakalmıştım. Sonsuza kadar havalı kalacak çocuklardanım."

Bana döndü, göz kırptı ve tekrar gökyüzüne baktı. Beni gülümsetiyordu.

Profilini incelemeye başladım. Çenesi o kadar keskindi ki parmağımı üzerinde gezdirsem kesebilirdim.

"Bir Yeni yıl akşamında Times Meydanı'nda olmak isterdim," dedi. "Sadece bu kadar abartılanın ne olduğunu görmek için."

"Evet." İç çektim. Yani şu anda daha korkutucu bir şey düşünemiyordum ama daha önce orada olmayı hayal etmediğimi söylesem yalan olurdu.

“Birlikte gitmeliyiz.” Luke bir anda o kadar heyecanlandı ki havai fişeklerin onu izlemiyor olması garipti. “Eminim annemden birkaç bedava bilet alabiliriz,” dedi.

İlginç ama alakasızdı. Sahte bir kahkaha attım, perişan geleceğimin hiçbir yanı komik değildi.

Bana bakmak için döndü, acaba onun da yüzü benim kadar düşmüş müydü?

“Ne? Sen gitmek istemiyor musun? Ya da benimle mi gitmek istemiyorsun?” Ben bakmıyorken kafasına bir darbe mi almıştı? Belki de havai fişeklerin havaya saldığı pis duman biraz kafasını karıştırmıştı.

“Ben evimden çıkamıyorum. Yani bir uçağa binip gitme ve bir yerde havai fişek izleme olasılığım diye bir şey yok diyebiliriz.”

“Ah, Tanrım, hayır. Öyle demek istemedim... Üzgünüm... Bu yılı kastetmemiştim... Sadece demek istediğim... Ne zaman olursa, bir yıl, herhangi bir yıl, bilirsin ya?”

“Belki.” Mükemmel şekilde pedikürü yapılmış ayaklarıma baktım. En iyisini yapmam altı saatimi almıştı.

“Herhangi bir tarih belirlememize gerek yok. Gelecek sene dünya turu yapamayacağını kim söyleyebilir ki? Bahar gelince Avrupa’da olabilirsin.” Kalbim gülümsedi ama yüzümde belirecek kadar kuvvetli değildi. “Ama... Bunların hiçbirinin mümkün olduğuna inanmıyorsun, değil mi?” diye dikkatlice sordu.

“Hayır. Yani, evet. Emin değilim. Bunun mümkün olabileceğine inanıyorum...” Duraksadım, cümlemi kendime acıyormuş gibi hissettirmeden nasıl bitirebilirim diye düşündüm.

“Ama...” Devam etmemi bekledi.

Omuzlarımı silktim. Ona kendimi yardım edilemez ve umutsuz hissettiğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Elimde bu kadar vaktim varken bile kendimle günlük mücadelemi verecek kadar gücüm olmadığını ve doktorun bahsettiği nöral ağları kurmadığımı. Sadece... tıkandığımı.

“Cesur olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Beni başka biriyle karıştırıyor olmalıydı. “Tüm bu korkuların

var, vücudun tüm bu acıya ve kalp ağrısına katlanıyor, hem de her gün devam ediyorsun. Bence bu çok cesurca."

Başımı iki yana salladım. Aklım Luke'un yanıldığını söylüyordu. Cesur olmak demek kılıçlar ve kalkanlar demekti. Güçlükler karşısında korkusuzca duran insanlar demekti. Sosyal adalet savışçıları demekti. Cesur beni tanımlamıyordu. Ama kalbim bana nasıl baktığını görmüştü ve omuzlarımı dikleştirmişti. Kendimi parlıyormuş gibi, normal gibi hissettim. Midemde bir şeyler ters döndü ve kendimi onun dudaklarına bakarken buldum.

"Sanırım ben seni, senin kendini gördüğünden farklı görüyorum," dedi.

"Beni görüş şeklini seviyorum," dedim fısıldayarak. Ve sonra öne doğru eğildi, aramızdaki boşluğu geçti ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

En büyük korkum hiç beklemediğim bir yerden geliyordu, sıcak ve nane kokulu nefesi ağzımı dolduruyordu. Araştırdığım onca şeyi düşündüm, bilgisayar ekranımda belirenleri ve bir bakteri tabağı üzerindeki onlarca mikrobu. Luke'un Sonbahar Balosu'nda içki içip içmediğini merak ettim, nezle biriyle bar-dağını paylaşmış mıydı acaba? Dudaklarının buraya gelene dek kaç yanağa değdiğini merak ettim. Sonra o dudakların benimkilere değmeden önce başka kaç yanağa değdiğini merak ettim. Cardinal'de öpücük hastalığına yakalanmış çocuğu düşünmek için bile vakit ayırdım. Ama korku kendini en çok, yaptığı şeyi yapmasına neyin sebep olduğu sorusunda gösteriyordu.

Sanki ağzından asit çıkıyormuş gibi geri kaçtım. Bir yengeç gibi uzaklaştım ve dudaklarımı kazağımın koluna sildim.

"Norah. Çok özür dilerim." Bana uzandı, elimi tuttu. Elimi ondan çektim. "Lanet olsun," dedi, sanki eli yanmış gibi parmaklarını sıkıştırarak. "Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Bunların hiçbirini yapmak istememiştim. Siktir. Çok özür dilerim."

Sıcaknefesbakteriüremetabağıböceklerbakteriuzaylıyaşamformunezleöpücükleryanaklardudaklaröpücükhastalığısebep. Sebep. SEBEP.

Tırabzanlardan kuvvet alarak ayağa kalkarken beynim işte böyle çalışıyordu. Sistem hatası vermiş bir atlıkarınca gibi durmadan hızlanıyordu. Durmak yoktu. Yavaşlamak yoktu. Ağzım uyuşmuştu.

Luke durmadan *siktir* diyordu, elleri saçlarının arasında, solmuş yüzünde az önce bir araba kazasına şahit oldum bakışı vardı.

“Bunu nasıl yaparsın?” dedim, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu, kelimeler titreyen dişlerimin arasından çıkarken parçalanıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi. Telaşlıydı. Bir aşağı bir yukarı huzursuzca yürüyordu.

“Anlamıyorsun,” diye patladım. “Anladığınızı sanmıştım ama anlamıyorsunuz.”

“Anlıyorum.” Bir anda bana doğru geldi, ellerini önünde uzatmıştı. Dizlerim hareket edemeyecek kadar çok titriyordu, yapabileceğim en fazla şey korkmaktı. Neredeyse yüz yüze gelecekken durdu ve vücudumun korkuyla kasıldığını görünce ellerini ceplerine soktu. “Bundan nefret ediyorum,” dedi. “Seni korkutmaktan nefret ediyorum.”

“O hâlde neden korkuttun? Yapmak zorunda değildin. Ya da zorunda mıydın?” Sebep. New York’a uçmaktan bahsetmek, bana Fransa için bir günlük almak, normal bir çiftmişiz gibi burada oturup havai fişekleri izlemek. Benim güzel, zeki, komik buluyordu ama ağzından hiç “Deli değilsin,” cümlesi çıkmamıştı. Baloda sadece birkaç dakika kalmasının sebebi hafta sonunu Hub sayfasında gezinerek geçirdiğim gibi hissettiğim gibi hissetmesi miydi, merak etmişim. Birbiriyle dans eden, kolları ve bacaklarında kaşıntı izleri olmayan vücutlarla dolu olan balo salonundan, öpemediği bir kız arkadaş için çıkarken iç çekmiş midir diye merak ettim.

Partiden sıkıldığı için çıkmamıştı, partiden çıkmıştı çünkü parti, yüzüne bir tokat gibi inmişti.

Kafamın içinde tamamen farklı bir balo vardı. Dedektif oyu-

nu oynuyormuşuz gibi parçaları birleştiriyor ve bir katili bulmaya çalışıyorduk.

“Hayır. Norah, lütfen.”

Damarlarımda gezinen adrenalınle nefesim bir ölüyü diriltebilirdi. “Sence biz bundan mı ibaretiz? Öpüşmeyi özlemediğini söylemiştin ama özlüyorsun, değil mi?” Ne diyeceği önemli değildi. Kafamın içindeki kan akışından onu duyamıyordum. Ayrıca cevaplar kafamın içinde çoktan verilmişti.

“Konunun öpüşmekle alakası yok, Norah. Konu sensin ve senin için neler hissettiğim. Bir saniyeliğine kendimi kaybettim.”

“Saçmalık. Benim böyle biri olduğumu, bu tür problemlerim olduğunu öylece unutmazsın.”

“Sana söylemeye çalıştığım da bu. Unuttum. Unutuyorum. Her zaman problemlerini görmüyorum ama seni görüyorum.”

“Sen normali görüyorsun. Ama işler böyle yürümüyor. Balo da kalmalıydın. Eğlenebileceğin bir kız bulmalıydın. Seni engellemeyen, ona dokunmaya çalıştığında krizler geçirmeyen bir kız.” Ağzımı ikinci kez sildim, bu noktada artık mikropları bile düşünmüyordum.

“Kafam karıştı. Bu benim seni öpmemden mi yoksa senin kendi özgüven eksikliğinden mi kaynaklanıyor?” Ona dokunamıyor olduğum için şanslıydı yoksa suratına tokadı yapıştırırdım.

“Gitmelisin,” dedim. İç organlarım yer değiştirmişti.

“Ciddi olamazsın,” dedi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki boğazından görebiliyordum.

“Evet, ciddiylim. Git. Beni yalnız bırak.” Bağırarak istiyordum ama dışarıya çok kısık sesle çıktı, bir titremeye.

“Norah, lütfen...”

“Beni yalnız bırak.”

Bir an hiçbir yere gitmeyeceğini sandım sonra bir kasırga gibi capıdan dışarı çıkıp gözden kayboldu.

Norah,

Çok özür dilerim. inanılmaz büyük bir hata yaptım. Lütfen beni affet.

Norah,

Haklıydın. Anlamamıştım ama öğreniyorum.

Okumak için kendime birkaç kitap aldım. Buna bir çözüm bulacağım.

Norah,

Amerika'da yaklaşık olarak 3 milyon insanın obsesif kompulsif bozukluk hastası olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum.

Norah,

Bugün agorafobiyle ilgili bir kitap okumaya başladım.

Sınırsız isimli bir kuruluştan bahsediyor.

Kuruluşun, hikâyelerini ve stratejilerini paylaşmak isteyen insanlar için bir çerrimiçi destek grubu var.

Norah,

Seni özlüyorum. Kendime engel olamadığım için seni öptüm. Bunu yapmamam gerekirdi ama başka bir şey yapamadım. Lütfen beni hayatından çıkarma. Seninle birlikteyken istediğim her şeye sahibim. Sınırı aşmamalıydım. Ama sana yemin ederim, seni öpüşme ihtiyacı duyduğum için öpmedim.

"Norah, tatlım." Annem sinsice odama girdi, bir fare gibi sessizdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ruhum ölmüş gibi."

"Ruhun falan ölmedi." Battaniyemi kafamın üstünden aldı ve cildim bir anda gelen temiz havayla titredi. Yanıldığımı söyleyecekse neden bana sormuştu ki. "Doktor Reeves'e bugün yataktan çıkacağına söz vermiştin."

"Saat daha..." Saatile baktım. 8:30. Homurdandım, yatak çarşafılarımı tırmaladım ve kendimi tekrar onların altına gömdüm. Tanrım. Annem beni kendimden kurtarmaya çalışırken çok gaddar biriydi.

"Aşağı gelip benimle kahvaltı edersin diye ummuştum. Roket şeklinde pankekler yaptım." Çarşafı çektim, birkaç gündür yaptığım gibi ona gitmesini söylemeyi düşündüm ama bana çok çaresiz bakıyordu. Omuzları kesinlikle daha çok düşmüştü. Ona yüklediğim stresten kaynaklandığından şüphelendim.

"Tamam," dedim.

"Gerçekten mi?" Verdiğim kararı korkutup kaçırmamak için kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu.

"Evet. Pankek yiyebilirim." Belki. En azından midemin biraz daha karışık meyve suyu kaldıramayacağını biliyordum, kendimi hayatta tutacak bir şeyler yemeliydim.

Annem kapıya yöneldi, kollarını sıyırdı. Bu hareketi roket şekilli pankeklerin henüz yapılmamış olduğuna yordum, meğer pişmiş olduklarını söylemek sadece beni yatağımdan çıkarmak içinmiş. "Beş dakika içinde hazır olurlar."

"Anne?" Odadan çıkmadan arkasından seslendim.

"Evet?"

"Hiç mektup geldi mi?"

Bir saniye bekledi ve kötü haberi vermeden önce derin bir nefes aldı. "Hayır. Üzgünüm, tatlım." Artık sormayı bırakmalıydım. Annemi durmadan üzücü haberler vermek zorunda bırakmam adil değildi.

Çok uzun süre cevap vermedim.

"Belki yarın yazar," dedi. "Final sınavları yüzünden çok yoğun olduğuna eminim."

Luke en son iki hafta önce sarı, ikiye katlanmış, mükemmel bir yazıyla yazılmış bir not bırakmıştı. Beni öpmesinin üzerinden ise dört hafta geçmişti.

"Keşke bana anlatsan," dedi. "Kafanın içinden neler geçtiğini uzun zamandır öğrenemiyorum."

Annemle nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ne düşündüğümü anlayamıyordum. Ruhumun ölü olduğunu söylediğimde abartıyordum ama bir tür belirsizlik adasında kısılıp kalmıştım. Kafamın Luke'u öpme hatırasını karanlık bir yere gömmesine izin vermiştim ve o zamandan beri bana hükümdarlık yapıyordu.

Hep düşüncelerimin kölesi olmuşumdur, hep olmadığım ve olamayacağım kişiliğin vicdanına kalmışımdır. Ama Luke buraya bir beklenti getirmişti, hayatıma ışık getirmişti ve içimde uyuyan bir şeyler uyanmıştı. Onları tekrar nasıl uyutabileceğimi bilmiyordum, nasıl normal bir şeymiş gibi düzeltebilirim, bilmiyordum.

Önceden sadece ortalama Norah'ydım. Sonra hareket edemeyecek kadar hasta Norah oldum. Şimdi ise ikisi arasında gidip geliyordum.

"Seni seviyorum," dedim anneme.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim,” dedi.

Odamdan çıktı. Yastığımın altına uzandım, Luke’un bana verdiği günlüğü çıkardım ve “Notlar” kısmını açtım.

Kalbim tekledi.

Oradaydı. Yazmıştım.

Belki hayal etmişimdir diye düşünüyor, biraz da öyle umuyordum.

Liste.

Geçen gece, bitkinlik, düşük kan şekeri ve yıllığa yazılardan çok daha fazla duygunun arasında, hayatımın Canlandırmayın tabelasını asmadan önce yapmak istediklerimin bir listesini yazmıştım – eh, eğik Pisa Kulesi’ni çizmeye *başlamıştım* ama o Rouen Katedrali’nin taslağına, o da kalp karalamalarına dönmüştü, ardından da öpüşme düşünceleri gelmişti ve işte buradaydı: Kazara Liste.

Parmaklarımı mürekkep çizgilerinin üzerinden geçirdim, kalem baskısının kâğıda bıraktığı izleri hissettim. Son taslağın bu kadar uzun olduğunu hatırlamıyordum.

Sadece on madde yazmıştım ama listeyi tam yapılandırmam altı sayfa sürmüştü. Eh, bu bendim sonuçta. Noel Baba’ya mektup yazmak kadar basit değildi. Önceliklendirmek, yapılacakları önem sırasına göre düzenlemek zaman almıştı. Nihayet onuncu denemede sanırım halletmiştim. En azından ilk altısını. Sanırım.

1. Lise diplomanı al
2. Fransa’ya git (Annemle?)
3. Bahçemizdeki gülleri kokla
4. Kaju fıstıklı krem peyniri dene
5. Araba kullanmayı öğren

İçim kavanoza tıkılmış gibiydi. Tüm bu yapamayacağım şeylerin listelemek ruhumu parçalara ayırmıştı. Böyle olacağını biliyordum. Sayfanın üstüne bir gözyaşı düştü ve altıncı maddenin mürekkebinin okunmayacak bir karmaşa hâline getirdi. Kelimeler dağıldı ama ne yazdığını tam olarak biliyordum.

6. Luke’u öp

Saat beşe geliyordu ve televizyonda bir kadının dantelden eski perdeleri "trafik durdurucu tunik" dediği şeye dönüştürmesini izliyordum. İkna olmamıştım. Belki de kumaş yapıştırıcılarla kafayı bulmuştur diye düşündüm çünkü yüzündeki gülümseme anlamsız derecede büyüktü. Ama sonra her hafta aynı çılgınlık seviyesini sergilediğini düşündüm, hatta kumaş yapıştırıcısının etkisinde değilken bile. Belki de elışı insanı mutlu ediyordur. Belki ben de balmumu boya kalemlerini ve gül yağını birkaç kokulu mum hâline getirsem kendimi bu kadar kötü hissetmezdim. Ya da toptan alınmış değerli taşlarla tasarım takılar yaparak. Hayatıma bir amaç verecek ufak iş girişimleri. Büyükanнем öyle başlamıştı. Zor zamanlarda yoğurdu ve kumu karıştırıp yüz yıkama jeli yapma hikâyesi efsane hâline gelmişti.

Aman boş ver. Heyecanım parçalara ayrıldı ve bırak güzel bir çift küpe yapmayı, parçalarımı geri yapıştırarak enerjiyi bile toplayamıyordum.

Telefonum çalınca yerimden sıçradım. Korku yüzünden değil. Heyecandan. Heyecan midemden kayan bir yıldız gibi geçti. Ama ekrana bakıp Luke'un aramadığını görünce tüm heyecan yok oldu. Gerçi araması için bir sebep yoktu. Sanırım ben öyle hissetmiştim çünkü cuma akşamıydı. Ya da eski adıyla, dondurma ve beyin uyuşturucu film gecesi idi.

“Selam anne.”

“Selam şekerim. Nasıl hissediyorsun?” Sesinde telaşı duyabiliyordum. Kâğıtları çeviriyordu.

“İyiyim,” diye yalan söyledim. Kolumdaki yeni kaşıma izini saklamak için kazağımın kolunu çekiştirdim. “Sen iyi misin?”

“Öff. Sana şu yeni adamdan bahsettiğimi hatırlıyor musun, Justin’den?”

Ah, Justin. Poposunu dirseğinden ayıramayan ve aradan her gelişinde ot kokan ofisin çaylağı.

“Evet.”

“Gitmiş ve neredeyse tüm faturaları birbirine karıştırmış.”

Dişlerimin arasından acı bir ses çıkardım. Ama aslında bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sadece annemin ses tonuna uyum sağlıyordum.

“Evet. Diğer çalışanlar bu yüzden ihtiyacımız bile olmayan milyonlarca dolar değerinde inşaat malzemesi siparişi vermişler. Off.” Avuç içini alnına vurma sesi geldi. “Eğer bu dağınıklığı toparlamazsam patronum beni öldürür.”

“Toparlayabilir misin?” Sormadan önce tereddüt ettim. Yüzünü göremediğim zaman ciddi mi, değil mi anlayamıyordum.

“Norah Dean,” dedi dişlerinin arasından. “Bahsettiğin kişi benim. Ben her şeyi toparlayabilirim.” Doğru. Anlaşılan bu sabah sözünü verdiği pankekleri yapacak yumurtamız yoktu, bunun yerine muz kullanmıştı. Tadı epey güzeldi.

“Doğru.” Gülümsedim. Ciddi değildi, sadece biraz stresliydi.

“Akşam yemeğini kendi başına yesen sorun olur mu?”

“Hayır, olmaz tabii ki. Sana da bir şey hazırlamamı ister misin?”

“Beni merak etme,” dedi homurdanarak. “Sanırım bu iş bütün gece sürecek. Yalnız kalabilirsin, değil mi?”

“Lütfen ama,” dedim. “Burada benden bahsediyoruz. Bir gece yalnız kalmak bu günlerde çocuk oyuncağı.”

“Ukala seni,” diye alay etti. “Bütün gece telefonum yanımda

olacak. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, beni ara, tamam mı?"

"Söz veriyorum." Göremiyor olsa da el hareketini yaptım.

"Dahili numaram kaç?" diye sordu annem. Hafızamı deniyordu çünkü genellikle hazırladığı acil durum numara listesini hazırlamamıştı.

"Anne. Numarayı biliyorum. Unutmadım."

"İyi. O hâlde şu anda bana söylemek senin için sorun olmamalı."

Numarayı söyledim. "Şimdi 911'e nasıl ulaşırım hatırlatsana?"

"Ha! Ha! Çok komik."

Mikrodalga fırında peynirli makarna. Akşam yemeğinde bu vardı. Makarnanın üstündeki filme on iki delik açtım ve paketin üstündeki talimattan daha uzun tutarak yirmi saniye radyasyona maruz bıraktım. Az pişmiş herhangi bir şeyden asla emin olamazdınız.

Masaya oturdum ve beyaz akışkan sosun içinde çatalımı gezdirdim. Her bir lokmada içim ağlıyordu ama katlandım ve kendime hayatta kalmak için yemek yemek zorunda olduğumu hatırlattım.

Görünüşünün aksine, yediğim en kötü yemek değildi. Annem bana özel marka bir makarna alıyordu çünkü bu markanın içinde karabiber olmuyordu. Bu da beni dağlarca erimiş peynirin arasında neredeyse görünmesi imkânsız siyah noktaları aramaktan kurtarıyordu.

Saat altı olmuştu ve Hub sayfamı susturmak zorunda kalmıştım çünkü eğer insanların cuma akşamlarının ne kadar eğlenceli geçtiğine dair paylaştıklarından bir bildirim daha alırsam, bir şeyleri paramparça edecektim.

Yemeğim bittikten sonra koridoru geçtim, kilidi ve kapının üstündeki dili sekinzinci kez kontrol ederken dışarıdan sesler duydum. Kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Luke.

Bakma. Bakma, bakma, bakma, bakma. Veranda penceresine giderken aklımdan bu sözcük geçiyordu. Sadece bir pencereydi, benim için özellikle romantik bir anlamı olmamalıydı ama vardı. Perdelerin arasından bakarken gözyaşlarım gözlerime batıyordu.

Luke garajının önünde sarışın bir çocuk, sarışın bir kız, burunda hızma olan bir kız ve ceketin içine Death Heads grubunun tişörtünü giymiş bir çocukla dikilmiş, konuşuyordu.

Bir başka parti. Bir başka dans.

Bu nedenle telefonum bildirimlerle dolup taşmıştı. Erkeklerin hepsi özel dikim ceketler giyiyordu. Kızların hepsi, akşam güneşinin altında parıldayan türden elbiselerle Noel ağaçları gibi yan yana dizilmişlerdi. Gülücükler havada uçuşuyordu, sohbetler heyecanlıydı, kendimi reşit ergenlerin dizisini izliyormuş gibi hissettim. Luke cipinin sürücü koltuğuna oturdu. Sarışın kız da onun yanına oturdu. Randevudalar mıydı? Belki de. Diğer çocuk ve kız da garajdan inip kendi arabalarına bindiler. Arabanın yanlarında turuncu alev şekilleri vardı. Luke'un cipi çalışmaya başlayınca biraz korktum.

Evime bakmasını istedim, kafasını kaldırıp buraya bakmasını. Yalvardım, diledim, dua ettim ama benim olduğum tarafa tek bir bakış atmadan geri geri gitti, yola çıktı ve hızla devam etti. Arkasındaki araç da onu takip etti.

Arkamı döndüm, ağır gözlerle evime baktım. Sakin. Sessiz. Yalnız. Soğuk bir yere götürülmüştüm. Tek bir güneş ışığı almayan bomboş bir arka sokaktaydım. Bu sokakta durmadan yağmur yağıyordu. Cildimin üstünde tuttuğu tüm renklerin üzerimden kaydığını ve ayak bileklerim etrafında bir havuz oluşturduğunu görebiliyordum.

Bu benim suçumdu.

Güzel bir şeyi mahvetmiştim.

Aklım bir isyanda olduğu için öylece oturmuş, ölümü bekliyormuşum gibi hissetmemi engelleyen tek şeyi kesip atmıştım.

Luke haklıydı. Beni öptüğü için kızgın değildim. Bir hata

yaptığı için ondan gitmesini istememiştim. Özgüven eksikliğimin kontrolü ele almasına izin verdiğim için ayrılmıştık. Çünkü olamadığım ve onun istediğini sandığım her şeyi takıntı yapıyordum.

Onu dinlemeliydim. Ona güvenmeliydim.

Anksiyete, donmuş damarlarla ciğerlerimin etrafına dolanmıştı. Ciğerlerimi nefes alamayacak hâle gelene kadar sıkılmıştı. Düşüyordum, hızla ve etrafımda bunu durdurabileceğini düşündüğüm tek bir şey vardı.

Dağ gibi merdiveni çıkarken bacaklarım bana ait değilmiş gibiydi. En tepeye ulaştığımda hüngür hüngür ağlıyordum. Dünya çok hızlı dönüyordu. Tek istediğim durmasıydı. Kalbimin bu kadar hızlı çarpmayı bırakmasını istiyordum. Düşüncelerin beni bırakmasını istiyordum. Çok uzun zamandır düşünüyordum. Beynim su topluyordu. Şu anda düşünmek canımı acıtırdu.

Kaslarım püre hâline gelmişti. Yalpalayarak banyoya girdim, elimle vurarak ışıkları açtım ve kendimi sabit tutabilmek için lavaboya tutundum.

Aynadaki yansımam midemi bulandırıyordu. Lavaboyu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım kütlemişti. Eğer yeterince derin kesersem aklımın beni sonsuza kadar karıştırmasını engeller miyim diye merak ettim.

“Beni sabote ettin. Neden beni yalnız bırakmıyorsun ki?” diye bağırdım ve makası elime aldım. Bileğim bir kutu kulak çubuğuna çarpınca kutu yere düştü ve her yere saçıldı. Bana büyükanemle geçirdiğim yazı hatırlattı, bahçesinde üflediğimiz kara-hindiba çiçeklerini ve içinde dans ettiğimiz beyaz tomurcukları.

Tanrım, o kızı özlemiştim, çıplak ayaklarla bahçede dönüp durabilen kızı.

Yere çöktüm, makas elimdeydi. En son yaptığım keşiği görmemişim. İlk başka kot pantolonuma değince acıdığını hissetmişim ama sonra durmuştu ve var olduğunu unutmak için mücadele etmişim. Eğer böyle yaparsan kendinle yaşamak çok daha kolaydı.

Parmaklarımı yaranın olduğu bölgede gezdirince onu buldum. Biraz kabuklanmıştı, hâlâ iyileşiyordu. Enfeksiyon kapma düşünceşi onu bağışladı, böylece aşağıdaki eski yaranın üstüne gittim. Makas açılmış, kafam önde, cildimi gerdirmiştim.

Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım ve daha fazla gözyaşı akmaya başlamıştı. Luke'un yüzü, elimi onun elinin üstüne koyuşum ve onun yüzündeki şeker Dünyası'na giden çocuk gülümsemesi gözkapaklarımın arkasına kazınmıştı. Ona dokunabilirdim. Bu beni öldürmezdi. Eğer kendimi kontrol edebilseydim, kafamı bir saniyeliğine yavaşlatabilseydim şu anda birlikte olurduk, bir film izlerdik.

Ona üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ona özgüven eksikliği yaşadığımı söylemek istiyordum. Ona benimle bir ilişki yaşamanın zor olduğunu, aklımın bir kaos olduğunu, hastalığımın o gece en ufak şeyi dahi devleştirdiğini söylemek istiyordum. Öpücüğünün beni korkuttuğunu ama ikinci kez istememi engelleyemediğimi söylemek istiyordum. Bana nasıl dokunacağımı öğretmesini istiyordum.

Ona listemi göstermek istiyordum.

Ona, bu şeyleri yapmanın hayalini kurduğumu söylemek istiyordum.

Her şeyden çok da onu özlediğimi söylemek istiyordum.

Elimdeki makası bacağıma yaklaştırdım ama sonra daha önce hiç olmayan bir şey oldu. Dirençle karşılaştım. Sanki cildimle makas arasında bir bariyer vardı. Birbirine değdiremiyordum, kendime bunu yaptıramıyordum. Elimin tersiyle burnumu sil-dim ve makasın sivri ucunu başparmağımla kontrol ettim. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum; bir güç kalkanı, makasın ucu-na takılmış bir kukla ipi olabilir. Herhangi bir şey. Ama hiçbir şey bulamadım. Bu da bunu engelleyenin kendim olduğu anlamına geliyordu. Kendimi durduruyordum. şu anda bunun ne anlama geldiğini anlamaya başlayamamıştım bile.

Banyonun zemininde kıvrılıp, kalbimin ve kafamın yavaş-lamasını beklerken uluyarak ağlamam, gözyaşı akmayan bir

ağlamaya dönmüştü. Dizlerimi çeneme değene kadar kendime çektim. Makas avucumun içinde kaldı. Makası göğsüme yakın tuttum çünkü henüz ona ihtiyacım olup olmayacağından emin değildim.

Gözlerimi açtığımda canım acıdı. Banyonun ışığı çok berraktı, dokunduğu her şeyi beyaza buluyordu. Vücudum titreyerek uyandı. Bir enerji patlamasıyla ayağa kalktım ve kapıya doğru sallanarak yürüdüm. Banyoyu inceledim, buraya nasıl geldiğimi merak ettim. Kerterizim kaymıştı, dökülmüş bilyeler gibi yere yayılmıştı. Uzun bir zaman hiçbir şey hatırlayamadım. Sonra elimde bir şey hissettim, parmaklarımı açınca buraya kendimi kesmek için gelip elime makas aldığımı hatırladım. Ama kesmemiştim. Yapamamıştım. Kendimi durdurmuştum. Daha önce yapmayı beceremediğim bir şeydi. Emin olmak için bacağıma uzandım ve parmaklarımı uyluğuma sürttüm. Temizlerdi.

Banyodan çıkarken makası çöpe attım. Luke'a ulaşmayı planlamakla oldukça meşguldüm.

Koridorda yalpalayarak ilerledim, yatağıma gittim ve oturdum. Kulaklıklarımı taktım, geçen hafta indirdiğim *En Güzel Aşk Şarkıları* albümünü açtım, sesini yükselttim ve telefonumda yeni bir mesaj şablonu açtım.

Özür dilemek zor bir şeydi.

Açıklama yapmakla duygusal şantaj arasında bir denge kurabilmek kafamın içinde kırılmalara ve fırtınalara sebep oluyordu.

Yorgunluk gözlerimi yakıyordu ve mesaj yazmak zorlaşıyordu. Anlamlı bir mesaj yazmaktan çok hatalı yazıyordum. Gözlerimi kırptım ve görüşümü tekrardan toparlamam birkaç saniye-den çok dakikalarımı aldı. Gerçekten aşağıya inmeme gerekiyordu, çok karanlık olmadan tüm ışıkları açmalıyım.

İnememiştim.

İkinci bir göz kırpmadan sonra korkuyla uyandım. Kısa bir panik ânı yaşadım çünkü hiçbir şey duyamıyordum. Sonra kulağımda hâlâ kulaklıklar olduğunu fark ettim. Kulaklıklarımı çıkardım ve doğruldum. Kafamın içi sanki pamuk dolu gibiydi. Öff. Aşk şarkılarıyla sarhoş olmamalıyım. Duygusal akşamdan kalmalık en kötü şeydi.

Gece karanlığı odamı doldurup her şeyi kapkara bir battaniyeyle kaplamasının ötesinde, uykumun bir noktasında cep telefonum elimden düşmüştü. Uzandım, battaniyemin üzerinde elimle telefonumu aradım. Parmaklarım telefonun ekranına değince ekranın ışığı yandı ve gözlerimin içine giren lazer ışınları kornealarımı yaktı.

Bu baş ağrına kesinlikle iyi gelecektir, dedim kendime sessizce.

Saati kontrol ettiğimde yeşil ve mor noktalar görüşümün önünde dans ediyordu. Saat gecenin ikisiydi. Vay canına. Gerçekten yorulmuş olmalıyım.

Bir bardak portakal suyuna ve başım için soğuk komprese ihtiyacım vardı. Bir cesedin toparlayabileceği heyecanla telefonumu bıraktım, yataktan kalktım ve odamın kapısından yalpalayarak çıktım. On yedi senedir bu evde yaşıyordum ama ışığı açabilmek için hâlâ duvarın beni yönlendirmesi gerekiyordu.

Parmaklarımı duvarda gezdirdim, kendi fotoğraflarımın üzerinden geçirdim. Fotoğrafta on üç yaşına girdiğim yaz vardı.

Gerçek anlamda *yaşadığım* en son yazdı.

Parmaklarımın değdiği en son fotoğraf çerçevesi altın sarısı ve parlak olandı. İçinde "Tebrikler! Ortaokuldan Mezun Oldun!" karnesi vardı. Lambanın düğmesi hemen bunun üstündeydi, anemin odasından hemen önceydi.

Annemin aralık kapısından sızan ay ışığını gördüğümde ışığı yakmak üzereydim.

Bu tuhaftı. Kapı açıktı. Neden açıktı? Annemin odasının kapısı hiç açık olmazdı. Bir anlaşmamız vardı. Hastalandığımdan beri anlaşmamızı hiç bozmamıştı.

Tamam. Beyin, sakin ol. Daha önce burada bulunmuştuk.

Bu ufak kendi kendime konuşmamın etkisi en fazla diğer insanların yaptıkları kadardı. Yani hiçbir etkisi yoktu. Aklımın çarkları çoktan dönmeye başlamıştı, kanımı donduracak fikirleri ortaya atıyordu.

Annem gelmiş olabilirdi. Belki eve gelmiş, kapısını kapatmayı unutmuştu. Onun da kafasında ilgilenmesi gereken sis vardı. Bu sefer aklından çıkmış olabilirdi. Ama eğer bu saatte evdeyse yatağında olurdu. Ve eğer yataktaysa perdeleri neden kapalı değildi?

Çünkü annem yatağında değildi. Odasında değildi.

Kapının koluna baktım, annemin merdivenlerden inip işe gitmeden önce kapıyı kapattığını görmüştüm. Beni uyandırdığında odamdan çıkıyordum. Merdivenin dibinde karşılaşmıştık.

Hatırlıyordum.

Ellerini yıkamadan işe gitmek için çıktığını gördüğümde tiksindiğimi hatırladım.

Dizlerim birbirine çarptı. Ama eğer annem kapıyı kapattıysa ve ben açmadıysam... O sırada şüphelerimle aynı doğrultuda bir gürültü duydum ve annemin mücevher kutusundan kısa bir müzik sesi duyuldu. Mücevher kutusu sadece açıldığında ve içindeki kristal balerin dans etmeye başladığında müzik çalıyordu. Tüm dünyam korkuyla çılgılık atmak üzereyken titremeye başladı. Vücudum sarsılmaya başladı.

Evimde biri vardı.

Öğürmeye başladım.

Annemi aramalıydim. Elimi belime götürdüm ama telefonum orada değildi çünkü yatağımın üstünde bırakmıştım. Az önce geldiğim yöne baktım, koridor ayaklarımın altında uzuyordu.

Siktir.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim kafamın arkasına döndü ve beni bir saniyeliğine kör etti. Zihinsel tokatlama. Şu anda yapamayacağım tek bir şey vardı, o da bayılmaktı.

Kaslarım spazm geçirirken vücudum acıdı. Çenemi oynattım, omurlarımı rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum. Nefes almam gerekiyordu. Kanıma oksijen sokup kalbimin kendi ritminde boğulmasını engellemeliydim. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Eğer bu kadar çok korkmuş olmasaydım bu ritim biraz hipnotize edici olabilirdi.

Hareket etmem gerekiyordu, içerideki her kimse dışarı çıkıp beni bulmadan önce uzaklaşmam gerekiyordu. Odama geri dönmek bir hata olurdu. Odadaki her kimse buraya bizi soymak için gelmişti ve bir sonraki durak benim odam olacaktı. Daha odama girmediklerini biliyordum çünkü hiçbir şey ellenmemişti. Telefonumu, televizyonu, iPod'umu alırlardı ama her şey yerli yerindeydi. Lanet olsun, büyükannemin bana aldığı kulaklıklarla kendine küçük bir araba alabilirdin.

Banyoyu da eleyebilirdik, orada saklanacak hiçbir yer yoktu. Havlu dolabımıza ise altı yaşımdan beri sığmıyordum.

Mantık aşağıya inmemi söylüyordu. İmkânsızdı. Dizlerime ağırlık bağlanmıştı. Ama ya bir şekilde inecektim ya da evime izinsiz giren hırsızla yüz yüze gelme riskini alacaktım. Ya sonra? Ya hırsızın elinde silah varsa? Ya beni kaçırırsa? Ya beni öldürürse? Hayatta kalma içgüdüm bu kadar mı bozulmuştu?

Ya şöyle olursa sorularıyla fazlasıyla vakit kaybediyordum.

Kendimi kapatmadan önce hareket etmem gerekiyordu. Vücudumun hâlâ yeterli miktarda çalışan tek parçası kollarımdı. Çömeldim, popomu haliya yaklaştırdım ve kollarımı kullanarak kendimi merdivenin başına kadar ittim. Kürek çekmek gibiydi, tek fark daha fazla sürtünme vardı. Çok daha fazla sürtünme. Bacağımda direniş göstermiş olan kesik haliya sürtünürken, kaynamakta olan su ısıtıcısına kolunu değdirdiğiniz zamandan daha çok acıyordu. Bacakların zımpara makinesiyle temizlenmesi gibiydi.

Ayak parmaklarım önümdeki zemini test etti, sessizce, görme engellilerin kullandığı çubuk gibi. Ayağımın altındaki zemin yok olunca ilk basamağa ulaştığımı anladım. Kendimi aşağıya ittim, vücudum ikinci basamağa sertçe indi. Kendi kendime bir sonraki basamağa daha dikkatli ineceğim konusunda söz verdim.

İnmeye devam ettim, merdivenleri yarıladığımda annemin kapısının gıcırdayarak açıldığını duydum. Burası karanlıktı, gözlerim biraz alışmıştı ama yine de derin bir karanlık vardı. Burada olduğumun görünmemesine yetecek kadar karanlık olması için dua ettim ve daha karanlık olduğu için merdiven korkuluklarına yaslandım.

Hırsız annemin odasından sırtı dönük bir şekilde çıktı. Yüzünü görmesem daha iyiydi sanırım ama içimde her şeye hazırlıklı olmam gerektiğini düşünen kısım sonra hangi odaya gireceğini görmek zorundaydı, eğer polis sorarsa neye benzediğini söyleyebilmeliydim. Kendim için de öğrenmeliydim. Bunların hepsi bittiğinde, evime girip kendimi güvende hissettiğim alanı sonsuza kadar mahveden suratı görmeliydim.

Gözyaşlarımı yanaklarımdan sildim. Hırsız arkasını döndü ve şaşkına döndüm. Dişlerimin arasından kaçmaya çalışan çığlığı tutmaya çalışıyordum. Pislik herif kafasına iskelet maskesi takmıştı. Kusmuk boğazımda yükselmeye başladı. Titreyen elimi kaldırdım ve sessizce ağzımın üstüne kapattım ve öğürtümü geri tuttum. Koridorda yürümeye başlayınca ceketinin gıcırdağını duydum. Kot pantolonunu fark ettim ya da daha ziyade ceplerine dikilmiş kafa taslarını...

Aklım onları ilk gördüğüm güne geri gitti.

Ah, lanet olsun.

Bu evden çıkmam lazımdı. Bu Yardım Elleri'ndeki çocuktu. Birkaç ay önce, mutfağımın ortasında çıplak vücuduma gözlerini dikmiş adamdı. Koyu gözlerinin bir karafatma gibi vücudumda gezdiğini hatırladım.

Anahtarı olduğu yalandı. Şirket prosedürünü uyguladığı

yalandı. Annemin kimseye evimize öylece girmesine izin vereceğini sanmıyordum. Bunu bilmem gerekirdi, yalanlarını görebilmem gerekirdi. Aklımın o gün evimizi soymaya gelip gelmediğini sorgulamasına izin vermedim. Çünkü eğer böyle bir planla gelmiş olsaydı planını bozmuş olacaktım. Tanrım, bana bu yüzden çok sinirlenmiş olmalıydı.

Odama girmesini izledim, sonra en son merdivene gelene kadar dikkatlice inmeye devam ettim. Son basamağı iki kez inemedim. Zamanım yoktu. Acaba benim ne sorunum olduğunu anlamış mıydı? Tek yapması gereken patronuna sormaktı.

Odamı boş bulunca kaçtığımı anlayıp peşimden gelecek mi diye ani bir korku yaşadım. Kalbim beni boğmaya çalışıyordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru yürüdüm. Avuçlarımın içi acıyınca dişlerim dilimi ısırdı. Bir patlama sesi oldu. Birkaç patlama sesi. Dondum kaldım. Gözyaşlarımı geri çekmeye çalıştım.

İlk başta ne olduğunu anlayamadım. Bir şeyler elimi kesiyordu ve aklıma gelen ilk şey keskin kâğıtların üzerinde emeklemeye çalıştığım oldu. Ama elimi kaldırdığımda ne olduğunu gördüm, veranda penceresinin arasından biraz da olsa sızmayı başarmış ay ışığında parlıyorlardı. Kırık cam. Kafamı hızla çevirip büyükannemden kalma telli camdan dolaba baktım. Üzerindeki paslı, eski kilidi açamamış olmalı ki camlarını kırmıştı ve ben kalıntıların üzerine kanıyordum.

Durup düşünmeye vaktim yoktu. Kapı sadece birkaç santim önümdeydi ve gözlerim yine kafamın içine dönüyordu. Nefesimi tuttum, yatağımı düşündüm; yumuşak, ılık çarşaflarımı, en sevdiğim kitabımı, annemi ve beni televizyon hakkında konuşurken, Luke'un gülümsemesini ve teninin bana dokunurken oluşturduğu hissi düşündüm.

Acı dinmemişti ama patlama sesleri durmuştu. Bir şekilde başarmıştım.

Ellerim yakut kırmızısıydı. Kilide uzanırken çingiraklı yılanın kuyruğu gibi sallanıyorlardı. Kilit açıldı ve kapının zincirini

çektim. Kapı kırılmamıştı, içeri girmek için başka bir yol bulmuş olmalıydı. Kapıyı biraz araladım, ay ışığı içeri aktı. Temiz havadan oluşan bir rüzgâr beni yuttu ve kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Ama şimdi garaj yolunu geçmem gerekiyordu. Bu durum benim için askeri eğitim kursu gibiydi. Duraksadım dişlerimi o kadar çok sıktım ki sanki dişlerim kırılacakmış gibi oldu. Avuçlarımın içindeki ter yaraların üzerine taşı ve kesikler alev almayla başladı.

Yapamam. Siktir. Bunu yapamam.

Bu benim yeni cehennemimdi. Lanetlenmiş olmak böyle bir şey olsa gerekti. Kafamın içinde yüz kez daha *siktir* dedim. Elimi saçlarımın arasından geçirmek büyük bir hataydı ama yine de yaptım, sarı saçlarım kan içinde kalmıştı.

Pislik herifin yukarıda bir şeylere çarptığını duydum. Tanırım. Umarım kaval kemiğini sivri bir yere çarpmıştır. Umarım gotik makyaj masamın kenarında bir kemiğini kırmıştır ve o kadar canı yanmıştır ki kaçmaya başlar. Ama eğer canı yanarsa muhtemelen daha çok sinirlenirdi.

Gerçekten gitmem gerekiyordu. Beni her an yakalayabilirdi.

Kapıyı içinden geçebileceğim kadar araladım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama Luke'un evine bakıyordum. Arabası garaj yolundaydı. Evde bir ışık görebilmeyi umuyordum ama bütün ev karanlığa gömülmüştü. Triplerin evi de karanlıktı. Triangle Crescent'te herkes uyuyordu. Acaba onlar da uyandıklarında değerli eşyalarını kayıp, evin her yerini kırık camlarla kaplı bulacaklar mıydı?

Luke'un evi en yakın seçenektir. Ve bana sevmediğim için içinde siyah noktaları olmayan dondurma getiriyordu. Bacaklarım işlemediğinde bana portakal suyu getiriyordu. Altında uzanıp izleyebileyim diye yıldızları odama getiriyordu. Bir geleceğim olmadığından emin olmama rağmen geleceğimden bahsediyordu. Bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Tekrar güvende hissetmem gerekiyordu.

Bacaklarım pelte gibi olmuştu gelmişti, bu yüzden ellerimin üzerinde yürümekten başka şansım yoktu. Avuçlarımı birer birer yere yerleştirerek, daha önce bu verandanın üzerinde altlarındaki pislikleri taşımış spor ayakkabıları, botları, sandaletleri ve ayakkabıları düşündüm. İçim bulanmıştı. Tüm o bakteri açık yaralarımın içerisinden akıyordu.

Omuzlarım kapıdan çıktı ve bir anda her şey gözüme olduğundan iki kat büyük göründü.

Hadi, Norah. Burada kalamazsın.

Bir nefes verdim, görüşümü düzeltmesi umuduyla gözlerimi sıkı sıkı kapattım. İşe yaramadı.

Avucumu kaldırdım, yavaşça ileri uzattım ve diğeriyle de aynısını yaptım. Ve tekrar. Bakteri yuvası verandada ellerime parçalanmış dizlerim de katıldı.

Gece serindi. Kocamandı sanki, sonsuz gibi, güneşin bunu kaplayabileceğine inanmıyordum. Kaslarımın hepsi kaskatı kesilmişti, sanki iç organlarım lastik bantlarla boğuluyormuş gibiydi. Ağlayıp sızlayarak verandanın merdivenlerine ilerledim, keşke merdivenler hareket etmeseydi de bu işi kolaylaştırsalardı.

Onurum hâlâ evin içinde hapsolmuşken verandadan indim ve beton zeminin üstüne düştüm. Sol kalçam yere çarptı ve çenemi o kadar sert vurdum ki dişlerim birbirine çarptı, neredeyse dilimi ikiye bölecektim.

Kafamı kaldırdım ve kan tükürdüm.

Luke'un evinin kapısı hâlâ milyonlarca kilometre uzaktaydı. Bu kadar çok hareket edip nasıl hâlâ böyle uzakta olabilirdim?

Evimin içinden adım sesleri geldi. Evimdeki merdivenlerin sesini tanıyabilecek kadar uzun süredir orada oturuyordum. Geliyordu.

Acıyı içime çektim, tekrar dizlerimin üzerine kalktım ve öğrendiğince hızlı hareketlerle bodur ağaçları geçtim. Sağır olmuştum, ağaçların üzerinden geçip kendimi Luke'un kapısının önüne atmaya çalışırken hiçbir şey duyamıyordum.

Yumruğumu cama götürdüm ve sertçe kapıyı çalmaya başla-

dım. Diğer elimle de kapının ziline basıyordum. Bir gözümle de kendi evimi izliyordum.

Verandamın üstünde bir iskelet vardı.

“Lütfen, Luke. Kapıyı aç.” Bağırarak istedim ama korku ses tellerimi ele geçirmişti bu yüzden dışarı ürkek bir ses çıkmıştı.

İskelet hızla döndü ve verandadan atladı. İlk önce kaçacağını sandım ama sonra bana doğru yürümeye başladı.

Kapıya küt diye vurdum. O kadar sert vurdum ki yumruğumun kapıyı delip geçmemesi ilginçti. “Luke!” Bu sefer bağırabilmişim. Özgür kalmış bir aslan gibi boğazımı parçalamıştı; şarap bardaklarını çatlatabilir, atmosferi sallayabilirdi.

Kapının arkasından sıcak turuncu bir ışık sızmaya başladı. Kapıya takılı olan bir zincir sesi duydum. Kapı uçarak açıldı.

İçeri dalmadım, tek bir kelime bile etmedim, sadece kendimi Luke’un göğsüne attım ve sıkıca sarıldım.

“Norah. Neler oluyor?”, dedi.

“Evimde... Evimde...” Ağlamaktan konuşamıyordum. Sümük ve gözyaşları arasında boğuluyordum. “Evimde biri var.”

“Norah, annen nerede? Hâlâ evde mi?”

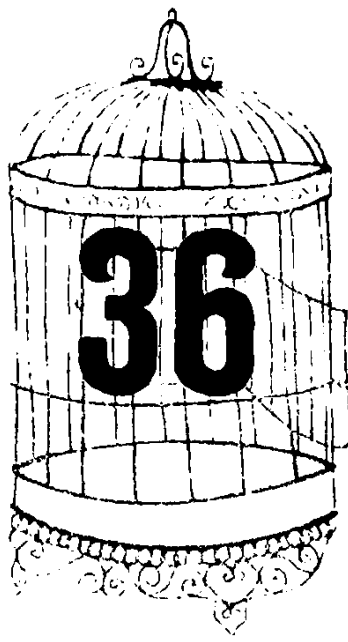
Başımı hayır anlamında salladım. Dudaklarım yok olmadan ve yüzüm eriyip gitmeden elimden gelen buydu. Luke bir kolunu omuzlarıma doladı, diğerini de dizlerimin altından geçirdi.

“Luke, neler oluyor?” Beni kucağına alırken annesinin sesini duydum. Luke’un kollarında batmaya başladım, tüm kaslarım aynı anda iç çekiyordu.

“Polisi ve ambulansı ara,” dedi. Başımı kalbine dayadım, yavaşlığımın altında kızgın bir şekilde atmasını dinledim.

“Seni tuttum,” dedi. “Güvendesin.”

Nefes alıp verişinin sesi beni huzur dolu bir bilinçsizliğe sürükledi.

Nazik parmaklar yanaklarımı okşuyordu. Gözlerimi açtım.

Vücudum büzüşmüştü, bir fasulye tanesi gibiydim. Annem tepemde bana bakıyor ve gülümsüyordu. Ağzıma süngerimsi bir şey bastırdı. Dudaklarım süngerini yakaladığı gibi kuruyana kadar emmeye başladı.

“Yavaş ol,” dedi ipekten daha yumuşak bir ses tonuyla. “Aniden çok fazla içersen hastalanabilirsin.”

Yüzünden başka hiçbir şeye odaklanmadım. Yine de yukarıdaki korku çemberleri sürü hâlindeki yırtıcı kuşlar gibi tepemdedi.

“Neredeyiz?” diye sordum ama ikimiz de bu sorunun cevabını bildiğimi biliyorduk. Endüstriyel dezenfektasyonun kokusu burun deliklerimi aşındırıyordu. Üzerimdeki çarşaflar cam lifi gibi sertti. Hastanedeydim.

“Bebeğim. Paniklememeye çalış.”

Panik, doğru. Bu şu anki durumuma anlam kazandırmıştı ama vücudum uslu duruyor gibiydi. Göğsümde bir şeylerin kanat çırpışını hissedebiliyordum. Belki korkuydu. Ama bu korku geçtiğimiz dört senedir aynı yastığı paylaştığım korku gibi değildi. Bu farklıydı. Daha zayıftı. Saklanmıştı. Yüzeye çıkacak kadar güçlü değil gibiydi.

Gözlerimi kaldırdım, elimin sımsıkı beyaz bandajlarla bağ-

landığını ve sarı bir serum takılı olduğunu gördüm. Serum hortumunu takip ederken bağlı olduğu tüpleri gördüm, devam edince de onların bağlı durduğu iki sıvı torbasını. Yarıları boşalmıştı. Bir tanesi şeffaf, diğeri süt renkliydi. Bu, anksiyete seviyemdeki ani değişimi açıklamıştı.

“Anne?”

“Sadece ağrı kesici ve sakinleştirici.”

“Hayır,” dedim başımı sallayarak. İğneye doğru uzandım ama diğer elim de bağlanmıştı. Söylediğim yöne gitmeyi reddediyordu. İlk başta beni çarşafarla çok sıkı sardıkları için olduğunu sandım ama sonra bandajlarla hiç alakası olmadığını gördüm. Vücudum beni dinlemiyordu.

Dudaklarımdan sarhoş sızlanması çıkıyordu. Parmaklarıma odaklandım, emirlerimi doğruca kaynağına iletmeye çalıştım ama beni dinlemeyi reddediyorlardı. Bunların sebebi ilaçlardı. Sistemimde dolaşüyor, kötü kalpli bir nanorobot gibi kontrol mekanizmalarımı iptal ediyordu. Nefes alıp verişim sekteye uğramıştı.

“Tatlım.” Annem en yumuşak dokunuşla elimi tuttu. “Beni dinle, neredeyse iki gündür bu ilacı alıyorsun. İki gün oldu ve korkunç hiçbir şey yaşamadın. Bu sana yardımcı oluyor.”

“Ben... Ben...” Kafam bulandı ve monitörlerden bazıları sinir bozucu bir şekilde biplemeye başladı. Sesi mikrodalganın dönmeyi bıraktığını bildirip onunla ilgilenmenizi istediği sese benziyordu. Bu ses benim kalp atışlarım mıydı? Bu kadar hızlı atması normal miydi? Bu kadar... Düşüncelerimi bitiremiyordum. Ne olduğunu hatırlamıyordum.

Bip seslerinin Batman sinyali gibi bir işlevi vardı. Hemşireleri hızla odaya topluyordu. Hemşirenin saçları parlak turuncu renkti, üzerinde süper kahramanlar olan bir önlük giyiyordu.

“Günaydın güzellik.” İnci beyazı dişlerini bana gösterdi ve tek yapmak istediğim ona günün nasıl aydın olabileceğini sormaktı. Biraz çabaladım ama kaba biri olmak için yeterli enerjiyi toplayamadım.

Annem geri çekildi ve hemşire yerini alıp tepemde bir şeyler yapmaya başladı. Göğsünün üstündeki yaka kartında *Car-men* yazıyordu. Yatağımın yanına takılmış yeşil bir şişede el jeli vardı. Şişenin ağzından şeffaf renkli sıvı gelene kadar birkaç kez pompalamasını izledim. Sıvı hemşirenin eline değince beyazladı ve köpürmeye başladı. Elinin her yerine sürdü ve tıpkı benim yaptığım gibi parmaklarının arasına da girdiğinden emin oldu. Ellerini yıkarken parmaklarını ayırarak yıkamadığında ne kadar çok kirlendiğini bilerseniz şaşırırdınız. Sonra korktuğum başıma geldi ve tanımadığım biri, bir hemşire bana dokundu. Gözlerini bile kırpmadan hastane önlüğüme uzandı ve göğsümden bir şey çekip çıkardı.

“Bence artık buna ihtiyacın yok,” dedi, elini çekerken bileği göğsüme değmişti. Çöp kutusuna doğru gitti, yapışkanı içine attı ve kapının yanındaki el jelinden bir kez daha kullandı.

Anneme baktım ve yüzündeki ekşi ifadeden yüzümün bambaşka yönlere dağıldığını anladım.

“Sadece derin nefes al,” diye fısıldadı. Hemşire geri geldi. Cebinden kaleme benzer bir şey çıkardı.

“Dümdüz arkamdaki duvara bak, tatlım,” dedi. Meğerse cebinden çıkardığı bir kalem değil bir fenermiş. Feneri yaktı ve gözüme tuttu.

“Pekâlâ. Her şey yolunda görünüyor.” Bana gülümsediğinde burnu kırıştı. “Ben gidip senin reçeteni hazırlayayım. Ve umarım seni gün sonlanmadan evine gönderebiliriz.”

“Ev,” dedim. Artık benim için dünyadaki en güvenli yer vasfını yitirmiş olan yer. Ev denince gözünüzün önüne samandan kulübeler, çiçek yığınları ve beyaz çitler gelmeliydi. Artık ev denince tek aklıma gelen iskeletler ve cildimi kanatıp yaralayan cam kırıklarıydı.

“Evet, öyle,” dedi hemşire. “İnsanın kendi yatağı gibisi yok.” Odaya girdiği gibi hızla çıktı. Sanki acil bir durum varmış gibi.

“Adamı yakaladılar,” dedi annem aklımı okumuş gibi. “Luke

polisi aramış ve tam kaçarken adamı yakalamışlar. Bunu sana söylemem sorun değil, değil mi?"

Bence hayır ama evet demeliydim.

"Hırsızlık yapmak için girdiği ilk ev bizimki değilmiş. Adam işini kullanıp savunmasız insanların evlerinde keşif yapıyor-muş."

Sanırım bunu kendimi iyi hissetmem için söylemişti ama hiçbir şey hissetmiyordum.

Neredeyse hiçbir şey.

"Luke iyi mi?"

"Senin için çok endişeli. Durmadan aradı." Döndü ve odanın köşesindeki masayı gösterdi. Masa iki büyük buket sarı ve mor renkli çiçeklerle süslenmişti. "Ve sana durmadan papatyalarla karanfil yolluyor."

Çiçekler çok güzeldi. Gözlerimi kapadım, Luke'un üstüne düştüğümde bana nasıl sıkı sarıldığını hatırladım.

"Ona uyanır uyanmaz arayacağını söyledim." Arayacaktım.

"Aklından ne geçiyor söyle," dedi annem sessizlik uzamaya başlayınca. Yatağımın ucuna oturdu, bana uzandı ve kalçamın üzerinde eliyle daireler çizmeye başladı.

"Hiçbir fikrim yok." Beynim sanki bir mengenenin içine sıkışmış ve ne zaman bir şey anlamaya çalışsam daha da çok sıkış-tırıyormuş gibiydi.

Hırsız. Yaralarım. Evden çıkmam. Hastanede kalmak. Sakin-leştiriciler almak. Yabancıların bana dokunması. Bunların hepsi benim için çok fazlaydı. Sindirmekte zorlanıyordum. Hayatım poposunun üstüne çakılmış gibiydi. Yüzü gölgede kalmış gibi, bir bardaki yabancı biri gibi, artık tanıyamadığım bir yansıma gibi.

Beni uzun zamandır güvende tutan düşüncelere meydan okumaya zorlanıyordum. Beynimde koca bir bilgi kütüphanesi vardı ve birden hangilerinin okumaya değer olduğuna karar ve-remez olmuşum.

"Biraz dinlen," dedi annem alnımdan öperken. "Bunu atlata-cağız. Yakında hepsi bitecek. Söz veriyorum."

Korkutucu gerçekleri yansıtan gazeteler evimizde yasaklanmadan önce gerçek hikâyeleri okumakla ilgili bir dönemden geçmiştım. Genellikle ünlülerin hayatlarını okurdum ama aklımda kalan hikâyelerden biri fakirlikten zenginliğe ulaşmış bir kadının hikâyesiydi, Audrey Clarke. Audrey'nin Brooklyn'de Büyük Buhran zamanında bir marketi varmış.

O yılların eziyeti sürüp giderken, Audrey bütün mallarını hırsızlara kaptırmış. Borçlu olduğu insanlar hırsızlardan geriye kalanları, kıyafetlerine kadar her şeyini almışlar. Buhran sona erdiği sıralarda, ne evi ne de işi kalmış.

Bir komşusunun barakasinda yatıyormuş ve günlerini geçirmek için yazmaya başlamış. Kitapları çok iyiymiş. Yayımlamayı kabul eden yayınevleri sayesinde biraz para kazanmış. Hayatının geri kalanını çok varlıklı bir bölgede geçirmiş, hafta sonları golf oynayarak ve klasik arabalar biriktirerek.

Audrey'nin hikâyesini okumayı sevmiştim çünkü hiçbir zaman, bir kez bile yenildiğini söylememiştı.

Seratonin bastırıcılarımı alırken ve o lanet olası karatavuk penceresinin önünde zıplayıp dururken söylediğı bir söz durmadan aklıma geliyordu.

Aklınız kendini olabilecek en kötü şeye alıştıırır. Bir anda başta size o korkunç gelen şey, karşılaştığınız bir diğer zorluk karşısında pire gibi

kalır. Ama kendinizi korkusuz bulana kadar yine, yine ve yine kendinizi alıştırırsınız.

Bu cümleyle ne demek istediğini hiç anlamamıştım, ta ki kırık cam üzerinde yürümek zorunda kalıp tek sayılardan korkmanın ne kadar anlamsız olduğunu görene kadar.

“O zavallı karatavuğu rahatsız etmeyi bırak.”

Kemiklerim kısa bir süreliğine beni terk etti. Arkamı döndüğümde Luke’u kapımın önünde buldum. Elleri ceplerindeydi. Pantolonun kenarından iç çamaşırını görebiliyordum. Salyalarını toparladım. Saçına taktığı bandana saçlarını yüzünden çekmişti. Gözleri bana okyanusu hatırlatıyordu, gülümsemesi ise bir sanat galerisinde sergilenmeliydi.

En yakın arkadaşım. Erkek arkadaşım.

“Ona eziyet etmiyordum. O bana eziyet ediyordu,” diye kendimi savundum ve yatağımın ucundan çantamı aldım.

“Toplarını unutma,” dedi göz kırpıp şifonyerimin üstündeki gökkuşağı renkli iki stres topunu işaret ederken.

“Şuna bir bak,” dedim topları havaya atarken.

“Vay canına!” dedi ben topları havada çevirirken. Yanınızda durmadan yuvarlak şeyler taşıdığınız zaman bir sirk palyaçosuna dönüşüyordunuz. İyi tarafından bakacak olursak, kendimi kanatana kadar kaşınmayı bırakalı bir ay olmuştu. Doktor Reeves’le tırnaklarımı yemenin henüz sorun olmadığına karar vermiştik.

Şimdilik.

Luke bana sıırttı ve odamın ısısı haziran ayında Florida sıcaklığına yükseldi. Sonra son zamanlarda üzerinde çalıştığımız şu yeni şeyi yaptı. Bana elini uzattı.

“Aracınız bekliyor, efendim.” Tereddüt ettim, parmaklarına ve avucuna baktım. Bir falcının tabiriyle uzun bir hayat çizgisi vardı.

“Sen...”

“Önce ellerimi yıkadım mı? Evet.”

Gözlerini bana kenetledi ve beni baştan ayağa titretti. Tuhafı kabullenebiliyor olması onun süpergücüydü.

Kendimi toparlamayı düşünmeden, Luke'un elini tuttum. Yutmaya başladığım ilaçlar beynimi vereceğim kararın hayatımı mahvetmeme sebep olacağına kendimi inandırmadan bir karar verip uygulamama yetecek kadar yavaşlatıyordu. Kararımı uygulayıp hayatımı mahvetmeyeceğini görünce Doktor Reeves tek yapmam gerekenin kalp hızımı yavaşlatmaya çalışmam olduğunu söyledi. Luke ile yan yana beş saniyeden fazla durmamış bir kadın için bunu söylemesi kolaydı. Ama sanırım bu değişmek üzereydi.

"Benimle gelmek istediğine emin misin?" diye sordum odamdan çıkarken.

"Dalga mı geçiyorsun? Onun hakkında anlattığın onca şeyden sonra, senin şu doktorla tanışmak için can atıyorum." Bunu içten gelerek söylüyordu. Benimle birlikte terapiye gelme konusunu açtığımda bu konudaki istekliliğini sorgulamış olabilirdim. Ama son iki haftadır durmadan bundan bahsetmişti. Koluna girdim. Çünkü a) kullandığı kış baharatlı losyona bayılıyordum, b) merdivenlerden aşağıya inmeye başlamıştım ve göğüs kafesimin içinde anksiyetenin kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordum.

"İyi misin?" dedi son iki basamağı indikten sonra durup. Derin nefes. Başımınla onayladım, çenem biraz gevşek gibiydi ve konuşmaya çalışıp aptal gibi görünmek istemiyordum. Annem mutfaktan göründü ve "Dünyanın En İyi Annesi" fincanın üzerinden bana "küçük kızım kocaman oldu" bakışı attı.

"Bunu yapabilirsin," dedi.

"Bunu yapabileceğinden eminim," diye onayladı Luke.

Bu beni gülümsetmişti. Ve bununla birlikte kapıya doğru yöneldik.

Ama önce, merdivenin son basamağı iki kez çıkıp indim.

TEŞEKKÜRLER

Anne Hoppe, editörlük becerilerin en üst seviyede; bu kitabı ilk hâlimden çok daha fazlası yaptın ama hikâye anlatımının teknik ayrıntılarının ötesinde, sana harika biri olduğun için teşekkür etmek istiyorum. Bu hikâye hakkında, akıl sağlığımın en kötü zamanlarını deneyimlememiş birine ne kadar saçma geleceği hakkında endişeliydim ama sen dürüst ve açık olmayı çok kolaylaştırdın. Norah'yı sevdiğin ve hem onun bakış açısını yakalayabilmemiz hem de deneyimlerini aynı mücadeleleri veren kişilerle paylaşabilmemiz için onun hikâyesinde rehberlik yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Barry Cunningham ve Rachel Leyshon, bu hikâyedeki potansiyeli gördüğünüz için size minnettarım. Bana kendi memleketimde yayımlanma şansı verdiğiniz için sonsuz teşekkürler. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz inanılmazdı. Sizlerle çalıştığım hâlâ inanamıyorum. Bu son birkaç ayda bana sunduğunuz fırsatlar akıllalmazın da ötesinde. İkinize de borçluyum.

Kesia Lupo, Sarah Wilson, Esther Waller, Helen Crawford-White, Charlotte Norman ve Elinor Bagenal, bu kitaba arka çıktığınız ve onu hem içten hem de dıştan güzel bir şeye dönüştürmek için yorulmak bilmeden çabaladığınız için hepinize çok teşekkür ederim. Bu ekibin bir parçası olduğum için onur duyuyorum.

Rachel Hickman, Jazz Bartlett, Laura Myers ve Nina Douglas, siz var ya (buraya gözyaşı ekleyin)! Sizinle takılmayı çok özleyeceğim. Teşekkür ederim. Projeme döktüğünüz sevgi için binlerce teşekkür. Elinizden geleni yaptığınız, saçma sapan sorularımı hep yanıtladığınız, çılgın ve harika hayal gücüne sahip olduğunuz ve tanışma ayrıcalığına eriştiğim en iyi insanlar olduğunuz için. Ellerinizde kendimi çok güvende hissettim ve bunun için ne kadar teşekkür etsem az.

Mandy Hubbard, yukarıdakilerin hepsi senin için de geçerli. Sen bir Jedi'sın. Beni bu hikâyeyi anlatmaya teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve tüm saçma sapan e-postalarımın cevap verdiğin için teşekkür ederim. Ben bunu yazarken, yayımlanmamıza daha on iki ay var. Yapacağımız konuşmaları hayal edebiliyor musun? Şimdiden özür dilerim ve sonsuz teşekkürler.

HMH Clarion'daki herkese sonsuz teşekkürler. Hayley Gonason, bu kitabı okurlara ulaştırmak için yorulmak bilmez çabaların için teşekkür ederim. Ve Christine Kettner: Bu hikâyeyi mükemmel bir şekilde yansıtan muhteşem bir kapak yarattığın için teşekkür ederim. Bu yayınevi ailesinin parçası olduğum için minnettarım.

Anneme ve babama, sonsuz sevgileri ve sonsuz sabırları için çok teşekkür etmek istiyorum. Son on yılın zor geçtiğini biliyorum. Size sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bir insanın umabileceği en iyi ablaya ve küçük erkek kardeşe, Lisa ve Nicholas'a. Her zaman benimle ilgilendiğiniz, beni koruduğunuz ve özellikle akıl sağlığım söz konusu olduğunda beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. (Liam, bu senin için de geçerli.)

En iyi arkadaşım ve akıl hocam Rach'e. Zaten biliyorsun. Sana ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade etmeme sayfalar yetmez. Sonsuza dek ekibinin bir parçasıyım.

Harika ilk okurlarım ve eleştiri partnerlerim Megan Orsini, Claire Donnelly, Nicole Tersigni, Candice Montgomery, Dawn Ius ve S.E. Carson'a – Sözlük gezegeninin, sizler ve yazma ye-

tenekleriniz için duyduğum akıllalmaz minnettarlığı anlatacak kelime bulmasını bekliyorum hâlâ. Beni daha iyi bir yazar yaptığınız için teşekkürler.

Louie, Donna, Cazzy, Jingle Bells, Suzanne Van Rooyen ve Jennifer Shannon: Sizi seviyorum, millet. Bilgelik, cesaretlendirme, pasta ve nezaket sözleriyle daima hazırda olduğunuz için teşekkür ederim. Bu kitap beni çok kırdı, desteğiniz olmadan yazamazdım.

#WO2016'nın harika üyelerine ve muhteşem Twitter aileme: Kelimesiz geçen günleri ve gözyaşı selini katlanılabilir kılıyorsunuz. Böylesine geniş bir bilgi ve beceri ağının etrafında olmak bir ayrıcalık.

Son olarak, Profesör: Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim...

Louise Gornall

Ruh sağlığı üzerine yazdığı genç yetişkin romanı *Parçalı Bulutlu*'yla geniş çapta beğeni toplayan yazar, kanserle verdiği mücadelenin ardından 2020 yılında hayatını kaybetti.

On yedi yaşındaki Norah her şeyden korkmanın mantıksız olduğunu biliyordu ama zihni, dışarıdaki dünyanın çok tehlikeli olduğu konusunda ısrarcıydı. O da tek güvenli limanı olan evinde kalıyor, başkalarının yaşamlarını pencereden ve sosyal medya hesaplarından izliyordu.

Ömrünü dört duvar arasında geçireceğini artık kabullenmişken yan eve kendi yaşlarında bir çocuk taşınmıştı: Norah'ya baktığında sorunları yerine komik, zeki ve cesur bir kız gören Luke. Norah aralarında bir şeyler filizlenmeye başladığını hissetse de Luke'un "normal" bir kızı hak ettiğini düşünüyordu. Göğün özgürce bakabilen, el ele tutuşmaktan korkmayan, bu kadar parçalanmamış birini...

Peki ya kendine Luke'un gözlerinden bakabilseydi?

"Louise Gornall, kendi tecrübesini ilgi çekici ve aydınlatıcı bir kurguya dönüştürmeyi başarmış."

—BULLETIN

"Gornall, Norah'nın şiirsel iç konuşmaları aracılığıyla son derece gerçek sorunlarla savaşan genç bir kadının zihnini bütün açıklığıyla görmemizi sağlıyor."

—PUBLISHERS WEEKLY

"Kişiyi zayıf düşüren zihinsel bir rahatsızlığı arka planına alan bu aşk hikâyesi mizahla, kendinden şüphe duymakla ve en sonunda kendini kabullenmekle yoğrulmuş dokunaklı bir roman."

—SCHOOL LIBRARY JOURNAL

YABANCI

Çeviren: Günseli Bayır

www.yabanciyeğinleri.com

9 786254 387757